

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O

T

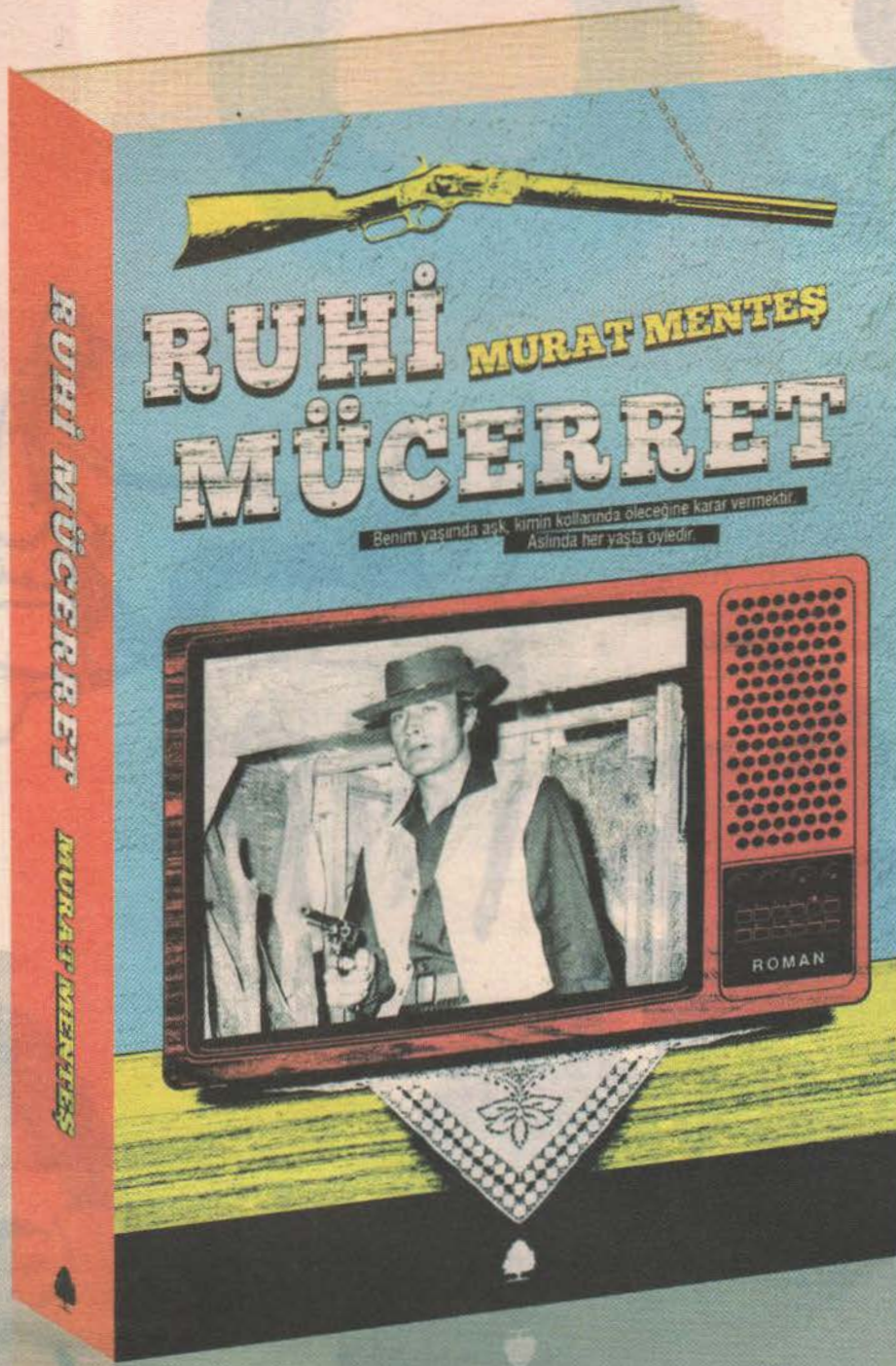
SAYI 2
NİSAN 2013
FİYATI 5 TL
KKTG FİYATI 5.75 TL

PERİDE CELAL
ORHAN PAMUK
PINAR SELEK
EMRAH SERBES
AYŞE BÖHÜRLER
TAYLAN BİRADERLER
PINAR ÖĞÜNÇ
ONUR ÜNLÜ
ESRA EROL
BURAK AKSAK
LALE MÜLDÜR
NEJAT İŞLER
PELİN BATU
NİHAT DOĞAN
UMAY UMay
BERKUN OYA
ROJİN
BÜLENT SOMAY
MİNE SÖĞÜT
AHMET ERHAN
ECE GÜNEŞ
MEVLÂNA İDRİS
ESME MADRA
VARTAN ESTUKYAN
HİLAL KAPLAN
ERDOĞAN SEVGİN
SERAY ŞAHİNER
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ
HİLAL ERGENEKON
RASİM OZAN KÜTAHYALI
BURCU ÇETİNKAYA
EMRE ORHUN
ASLI ÇAKIR ALPTEKİN
ORHAN ESKİKÖY
SEÇİL TÜRKKAN
FAİK TÜNAY
İBRAHİM EKİZ
BUĞRA EROL
SERDAR KARATAŞ

Korkma Ben Varım ve Dublörün Dilemması'nın yazarı
Murat Mentesh'ten doludizgin bir roman! Sıkı tutunun!

“100 yaşından küçükseniz, bu romanı mutlaka okuyun!”
EMRAH SERBES

Ziyadesiyle kahkaha ve bir nebze gözyaşı içeren bu serüvende, **trenler gemilere çarpıyor**. İstiklal Savaşı, 85 yıl sonra devam ediyor. Şakaklar **matkapla** deliniyor. Uçaklar düşüyor. Kaybedenler şampiyon oluyor. **Ölüler diriliyor**. Serseri kurşunlar uçuşuyor. Ve **reklamlar**, müşterileri ele geçiriyor!

USTAMIN ÖLÜMÜ MİLAT OLDU

Hrant Varbed'e (ustaya) bir televizyon programında sormuşlar, **"Türkiye'de Ermeni olmak nasıl bir duygu?"** diye. Cevabı net: **"Çok güzel bir duygu, hepinize tavsiye ederim."** Bu soru bana her sorulduğunda, aklıma bu cevap gelir. Size çok samimi bir sır vereyim mi? Biz Türkiyeli Ermeniler bu sorudan bıktık.

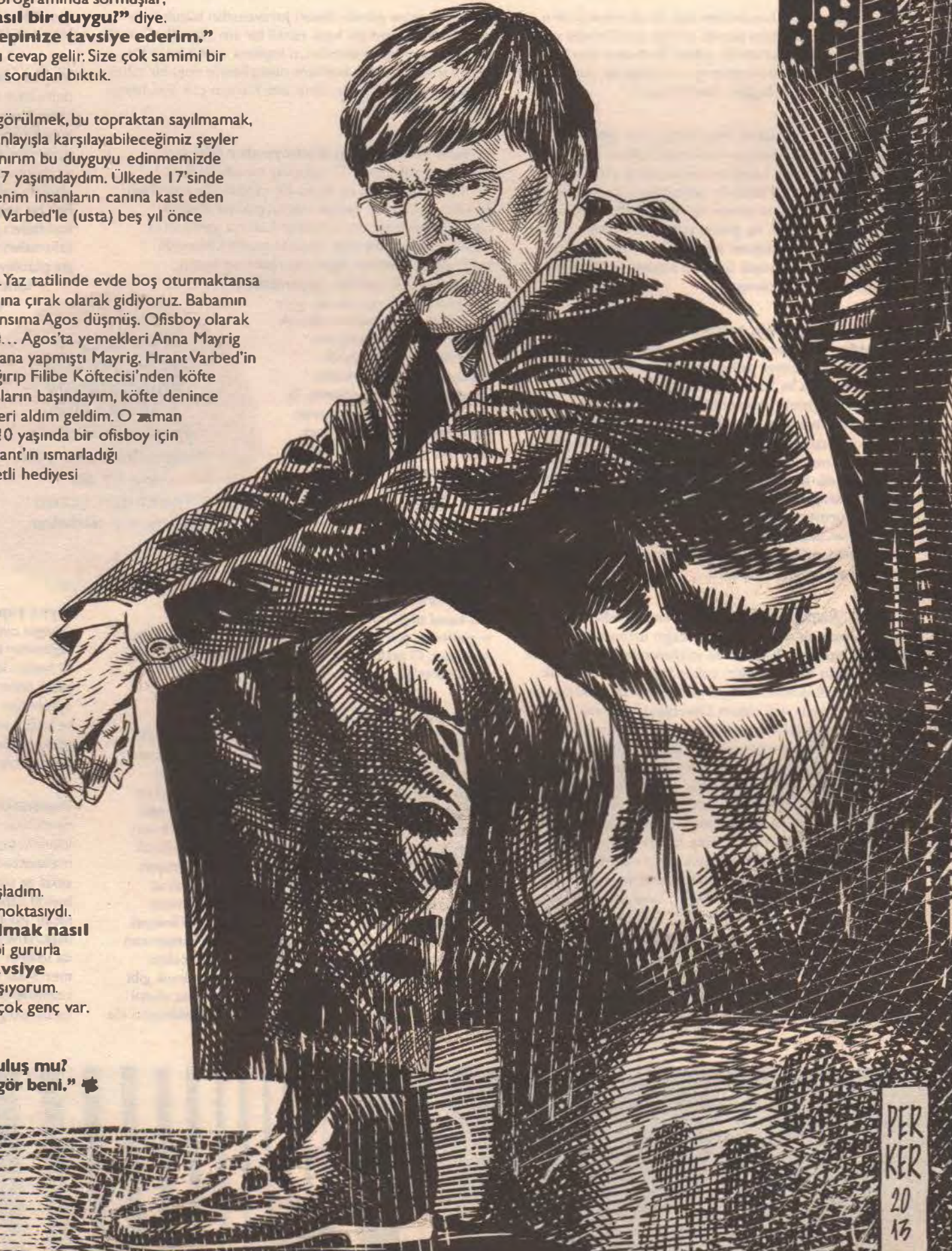
Bir sabah kalktık, hayatımız değişti. Öteki görülmek, bu topraktan sayılmamak, buraya ait değilmiz gibi davranılması... Anlayışla karşılayabileceğimiz şeyler olmaktan çıktı. Ne oldu da böyle oldu? Sanırım bu duyguyu edinmemizde 19 Ocak 2007'nin etkisi vardır... O gün 17 yaşındaydım. Ülkede 17'sinde yaşı büyütülerek idam edilenler varken, benim insanların canına kast eden politikalarından haberim yoktu. Oysa Hrant Varbed'le (usta) beş yıl önce tanışmıştım, Agos'u biliyordum.

2002 yazı. Ortaokulu henüz bitirmemişim. Yaz tatilinde evde boş oturmaktansa kimimiz çarşıya, kimimiz de babamın yanına çıracak olarak gidiyoruz. Babamın rahmetiyle ahbablığından dolayı, benim şansına Agos düşmüş. Ofisboy olarak girdiğim işte, tüm gün oraya git, buraya gel... Agos'ta yemekleri Anna Mayrig (Ana) yapardı o zamanlar. Bir gün kara lahana yapmıştı Mayrig. Hrant Varbed'in hoşuna gitmemiş olmalı ki, beni yanına çağırıp Filibe Köftecisi'nden köfte almamı istedi, hem de ikimiz için. 10'lu yaşların başındayım, köfte denince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir koşu köfteleri aldım geldim. O zaman aklında gazetecilikten başka her şey olan 10 yaşında bir ofisboy için Agos'un Genel Yayın Yönetmeni Baron Hrant'ın ismarladığı köfteyi yemek... Çocukluğumun en kıymetli hediyesi buymuş meğer.

O günden sonra Dink'in bir daha ismini 19 Ocak'ta duydum. Okul servisindeydim. Annem telefon açıp, Dink'in vurulduğunu söyledi. Afalladım. Serviste geyik yaparken, birden donakaldım. Ağlamadım. Kimsenin haberi yoktu. Olsaydı da önemserler miydi? Bilmiyorum. Hiçbirimiz politik yetişirilmelik ve çoğumuzun annesi babası, Dink televizyonda konuşurken **"Sen sokakta Ermeni olduğunu söyleme, adını sorarlarsa Can de!"** diyorlardı. İşte bu tabu 19 Ocak 2007'de yıkıldı. O gün benim için siyasi bir milattır.

Eylül 2007'de, Agos'ta tekrar çalışmaya başladım. 19 Ocak, Ermeni gençleri için bir dönüm noktasıydı. Gençler kovuklarından çıktı, **"Ermeni olmak nasıl bir duygu?"** sorusuna, Hrant Varbed gibi gururla **"Çok güzel bir duygu, hepinize tavsiye ederim"** der oldu. Ben hâlâ Agos'ta çalışıyorum. Benimle beraber buraya gelen gönüllü birçok genç var. Agos biz oldu, biz Agos olduk.

Şairin de dediği gibi, **"Beni vurmak kurtuluş mu? Kör olasin demiyorum. Kör olma da gör beni."** ✎

MERCİMEK

"Mercimekle hiçbir husumetim yok. Bir de cezaevinde o kadar çok yedik ki... 'Kara şimşek' denirdi. Şimdi kendisi sağ olsun, benden uzak dursun bir miktar. Bir insanın tüm hayatı boyunca yemesi gereken mercimeğin ve bulgurun, muhtemelen yüzlerce kat fazlasını bugüne kadar yemişim."

Sırrı Süreyya Önder, Pelin Batu'ya bir yılbaşı yemeğinde özenle yapılmış mercimek köftelerine yüz vermeyip, neden hindi dolmasını tercih ettiğine ilişkin gerekçesini bu sözlerle açıkladığında beynimden vurulmuşu döndüm ve hemen telefona sarıldım. Mesajım şöyleydi: "Mercimeğin hiç günahı yoktu, inan. Annem bana yalvarmıştı: Benim yaptığının sana yediidkleriyle ilgisi yok. Çıktıktan sekiz ay sonraydı. Gözümü kopayıp kaşığı ağzıma soktum. Annem haklı çıkmıştı."

Hemen sonrasında telefonuma düşen mesajda, "Bunu bir yerlerde yaz mutlaka" diyordu Sırrı. Belli ki yeşil mercimek polemikini sürdürmek istiyordu. Konu yemyeşildi ve 'maksat yeşillik olsun' mottosuyla çıkan OT dergisinin yayın politikasına da uygundu. Hemen bilgisayarın başına oturup yazmaya koyuldum. Yayın politikasından ayrı düşmek, yazabildiğim çok sınırlı yerden biri olan OT'ta hiç işime gelmezdi zira. Neme lazım, olmadık bir konuya girerim, Başbakan elinde OT dergisini sallayarak, "bunun maaşını sen vermiyor musun?" diye höykürüverir ki, maazallah ardından yaşanacaklar düşmanımın başına gelmesin. Malum, 'barış sürecinde' yeni bir Hasan Cemal vakası daha yaşanmadan, en iyisi mevzuya ani bir geçiş yapayım...

Çocukluğumuzda yeşil mercimek nedir, bilmezdik. Rengi kırmızı olmasına rağmen, ocağın üstünde kaynarken ortalıkta hiçbir ciddi sebep de yokken rengi sarıya dönen mercimekten ise yemişliğim çoktu. Yeşil mercimekle ilk tanışma şerefine, hafızam beni yanıltmıyorsa, 1980'de hapse atıldığım da nail oldum. Davutpaşa kışlasının içindeki bir bölümü ayırmışlar ve cezaevine dönüştürmüşlerdi. Kalın duvarları, derin pencereleri vardı koğuşların. O pencerelerin içine oturup, yıldızları seyretmek pek güzeldi. İlk kaldığımız yeri kendi aramızda coğrafi konumundan ötürü 'hamamın arkası' diye anmaya başlamıştık ki, binanın tam karşısında başka bir bölüme sürdüler. Kışlanın bizi koydukları yeni bölümünün, orta 1, orta 2 gibi deyimlerle anılması tamamen yeşil mercimek rengi elbiseleriyle firarı, sloganı, marşı ve dahi kitap okumayı özenle engellemeye çalışan, kelime hazineleri ise 'dikkat', 'saol' ve 'komutanım' gibi üç kelimeyle sınırlı olanlara aitti. Anlaşılan, içlerinde üç değil dört kelime bilen bir dâhi vardı ve bölüm girişlerine asılan 'orta' kelimesi onun yüksek zekâsının ürünüydü.

Hamamın arka tarafındaki bölümden içeri itiş kakış girdiğimizde yatak, su yoktu, bit çoktu ve

yemek niyetine gönderdikleri karavanadan küçük kara cisimciklerin yüzdüğü koyu renkli bir sıvı çıktı. 'Bu, bu nedir bu?' diye sormaya kalmadan, o kapkara sıvının içine bir kepçe daldı ve pek tuhaf kara cisimciklerle dolu bir tabak hiç beklemediğim anda zuhur etti. Karnım çok açtı, bayağı da eziyet görmüştüm.

Haline şükretmeyi bilmeyenler için yeri gelmişken anlatayım: O zamanlar bu ülkede ileri demokrasi falan yoktu. Başka bir çağdan söz ediyorum, farkındayım. Alırlar, tavana asarlar, çuküne elektrik bağlarlar. Allah yarattı demeden falakaya yaturırlardı. Devletin karakollarında, emniyet müdürlüklerinde çığlık çığığa insanları bağırırlar, kimseye hesap vermeyi bile akıllarından geçirmezlerdi.

O zamanlar AB normlarına göre karakolda dövemiyoruz diyerek ıssız sokaklarda, kameranın olmadığı gizli mekânlarda dayak atmamak gibi bir kültür gelişmemişti Türk polisinde. Ya da döve döve konuşturmanın rahatlığından vazgeçip, tuzak kurmaya çalışmak ne polisin, ne savcının ne de hâkimin aklına gelirdi. İnanır mısınız, telefon dinlemek bile onlar için zahmetli bir uğraştı, üstelik çok az kişide telefon olmasına rağmen. Koca kulaklarını memleketin yatak odalarına kadar sokmayı becerecek 'teknik birikim'e de sahip değillerdi o vakitler. Ne banal değil mi? Bu kadar geriye demokrasi o günlerde, çok şükür şimdilerde AB'ye ayak uydurdu hükümet. O ayak, işkenceye sıfır tolerans derken türlü çeşit kalleşliğe reverans...

Neyse konumuza dönelim. O dâhi askerin müthiş buluşu ile ünlenen orta – 1 bölümüne taşındık ama karavanalardan aynı koyu renkli sıvı içinde yüzen kara cisimcikler çıkmaya devam etti. Kaldığımız yer değişmiş ama giydikleri elbiseleriyle takım olsun diye midir bilinmez, bıkıp usanmadan çıkardıkları yemeğin çeşidi değişmemişti. Yeşil mercimeğin örgüt üyelerinin temel gıdası haline dönüşmesinin hikâyesi tam olarak böyle başladı. Neredeyse hiçbir konuda anlaşılmayan fraksiyonlar, yeşil mercimek yeme konusunda biraz da mecburiyetten hemfikir oldular. Sırrı, bu konuda çok haklıdır: Nişasta zengini bu garabetin adı Türkiyeli sosyalistlerin ML literatüre yaptıkları ortak katkılarının ürünü olarak 'kara şimşek' diye anıldı ve gazı boldu. Belli ki çok uzun süre kaynatıldığı için artık sümük gibi ağdasi çıkmış, içindeki soğanı kaybolmuş, ilk kez yiyeni böğürten ama damak tadı üzerindeki kesin hâkimiyeti ele

geçirdikten sonra insana 'hiç yoktan iyidir' dedirtmeyi bile başarmış bir meretti.

Yeşil mercimeğin uzun yıllar hapiste yatanlarda derin izler bırakmasının nedeni ise araştırmalar sonrasında ancak keşfedildi. Alıştıkça hazmı da kolaylaşıyordu belki ama ağızda kuruluk yaratacak kadar tuzlu olmasının bir nedeni olmalıydı. Ziraat mühendisi ya da aşçı arkadaşımız yoktu. Doğal olarak tıp eğitimi alanlara, mühendislik ve dahi hukuk okuyanlara sorduk. Pek bir sonuç alınmayınca devreye örgütlerin merkez komiteleri girdi. Nihayetinde yapılan derin istihbarat çalışmaları sonucunda bu kapkara sıvıdaki tuz hissi yaratan giz çözüldü: Askeriyenin aşçıları, yeşil mercimeğin içine bolca şap atıyorlardı. Gerisi çorap sökücü gibi

çözüldü. Şapı atmalarının nedeni, hepsi birer erkek mekânı olan askeriye içinde cinsel arzuları bastırmak içindi. En büyük porno arşivine sahip olduğu söylenen bu ülke ordusunun komutanları, ahlakı mugayir haller yaşanma ihtimalini yakın tehlike olarak saptamışlar ve çözümü yeşil mercimeğin içine bolca şap atmakta bulmuşlardı. Elbette ki, dalındaki elma kendiliğinden kopup komutanın başına düştüğü için bahçedeki ağacı, yağ kaçırdığı için depodaki tankı cezalandırıp zincire vuran zekâ düzeyinin, böylesi çözümler üretmesi pek anlaşılır bir durumdur.

Oysa şapın iyi tarafları da vardı ve o zamanlar Google olmadığı için bu talimatı verenler, bilmeden nasıl sağlıklı bir hapishane nesli yetiştirdiklerinden habersizdiler. O berbat lezzeti olan kapkara sıvının içine boca edilen şapın, bizleri epeyce bir iltetten uzak tuttuğunu yeni öğrendiğim için paylaşmayı da görev bildim: Şap, ağız ve boğaz iltihabına, yaralara, ağız kokusuna, dişlerin güçlenmesine, şiddetli ishale, bademcik iltihabına, basur kanamasına, deri çatlaklarına hatta kulak akıntılarına birebir.

Rahmetli anneannem "her şeyde bir hayır vardır" derdi. Yeşil mercimek bize çok çektiirdi zamanında; içindeki şap yüzünden. Ama fark ettirmeden pek çok melanetten de korumuş meğer. Cezaevinden çıktıktan sekiz ay sonra annemin yaptığı yeşil mercimeği yiyerek bunun hapiste müptelası olduğumuz kara şimşek ile hiçbir yakınlığının olmadığını keşfetsem de, maalesef tüm hapishane arkadaşlarım gibi şapın o muhteşem şifasından da uzağım artık. İşte o yüzden, Sırrı oturduğu sofralarda mercimek köftesini elinin tersiyle ite dursun, memleketin cezaevlerinin tutsak menüsündeki saygın yerini kimsenin sarsamadığı 'kara şimşek' candır... 🌱

Neredeyse hiçbir konuda anlaşılmayan fraksiyonlar, yeşil mercimek yeme konusunda biraz da mecburiyetten hemfikir oldular.

DALLAS'TAN HUZUR SOKAĞI'NA

Toplandı cemaat-i Türki
Ayinimiz Dallas dizisi
Bacılar, kankalar, kayınçolar
Sue Ellen'la JR'ı ayıplar.
Seks, şehvet düşkünü
Sığır çobanı, petrol zenginleri

Aile boyu kola müminlerimize
"Tövbe, tövbe" dedirici.
Şükür ola,
Dallas beklenirken hafta boyunca
Cuma'da hayır var.
Huzur Sokağı'nda gözlerimiz
Edepsizliğin yerlisiyle beslenip
Feyza'nın edebe gelişini kollar.

Ekran başında tövbekâr
Sue Ellen, JR'ı ayıpladılar
Ayyuka çıktıkça kötülükler

“İçindeki söyleyeceksin. Tutmayacaksın. Çöreklenmesine izin vermeyeceksin. Biz söylemedik. Söylemedik demeyelim de söyleyemedik. Yılmaz’ı severdik, çok severdik. Ne bileyim... Diyemedik...”

BİR AİLENİN DÖKÜLEN SIRRI

Ankara’da bir ev, evin içinde bir anne, bir kız. Eskiden dört erkeğe yemek yetiştiren bu kadınlar, şimdi kendilerine bir kahvaltı hazırlasalar yetiyor. Akşam da kahvaltı, sabah da kahvaltı. Her saat aynı gibi.

Kız, Çiğdem, 42 yaşında. Onları Çorum’dan Ankara’ya getiren hikâyeyi anlatıyor:

“99’da Arif vuruldu. Artık ona dayanamadık. Annem yanı meczup gibi oldu. Bir süre sakladık ama anladı. Küçük yerde haber hemen yayılıyor. Baktım olacak gibi değil, bir felaket bin felaket oluyor. O gün karar verdim taşınmaya. Ankara’ya geldik.”

Arif en küçük oğul, polis. Annesiyle ablasını Çorum’dan Ankara’ya getiren olay, cep telefonu hırsızlarını kovalayan dükkan sahibinin öfkesinden mütevellit. Onu sakinleştirmeye çalışırken, seken

kurşun baldıra girmiş. Bir şey olmamış, az aksaklık, bol ağrı ama adı vurulmak bir kere, yüreğe indirmeye yeter.

Anne Gülen’de söz:

“Kafkasyo’dan gelmiş atalarımız. Çerkes. Geleneklerimize çok bağlıyız Ben, çocuklarını hep öyle yetiştirdim. Babalarının yüzüne gözlerini dikip bokmuşluk yoktur. Babaları da bir kez dizine alıp da saçlarını okşamadı. Hep çok sertti. Çocuklarını da öyle aldular. Duruşları bakışları. Abhozya Savaşı çıkınca, biz Abhaza olmasak da, en büyük oğlan Ahmet kalktı gitti. Babasının ağzını bıçak açmadı. “Gitme” dese, sen çocuğu koma gibi yetiştirmişsin, nasıl dersin? Gitti geldi. Vurulmuş, perişan olmuş. Sazı ucundan kessen ucu bıçak gibi sivrilir ya, onun gibi. Bıçak kadar sivri oma kesilmiş bir kere, eskisi kadar uzun değil artık.”

Çocuklarını kucağına bir kez almayan babanın vefat yılı 97. Bir gün öyle “Kötüyüm” deyip

ertesine uyanmayan ölümlerden.

O gün Çiğdem’in hatırlarında şöyle:

“Babamın kahveye gitmişliği yaktır. Sonra sonra başladı gitmeye. Biz de ses etmedik. Yılmaz’ı sormuş bizim bir uzak akraba. Geldi eve, ‘Anlatır mı n’apsak?’ diye düşündük. Konuştuk hatta. Ben hiç saklama taraftarı değildim, bizimkiler istemedi.”

Orada politik gazete okumuş, arkadaşlıklar edinmiş. Bir akrabamız “Yılmaz’ı gözaltına almışlar!” dedi. Ben gözaltı nedir, onu da bilmem.

Her ailenin bir sırrı var. Yok mu? Kapı kapanınca ne olmuş, nasıl olmuş, kim bilebilir ki? Onların da bir sırrı var... O sır yüzünden mısır taneleri gibi dağılmışlar ama anlatmamışlar... Ben Yılmaz’ı tanıyorum. Onların sırları bana malum.

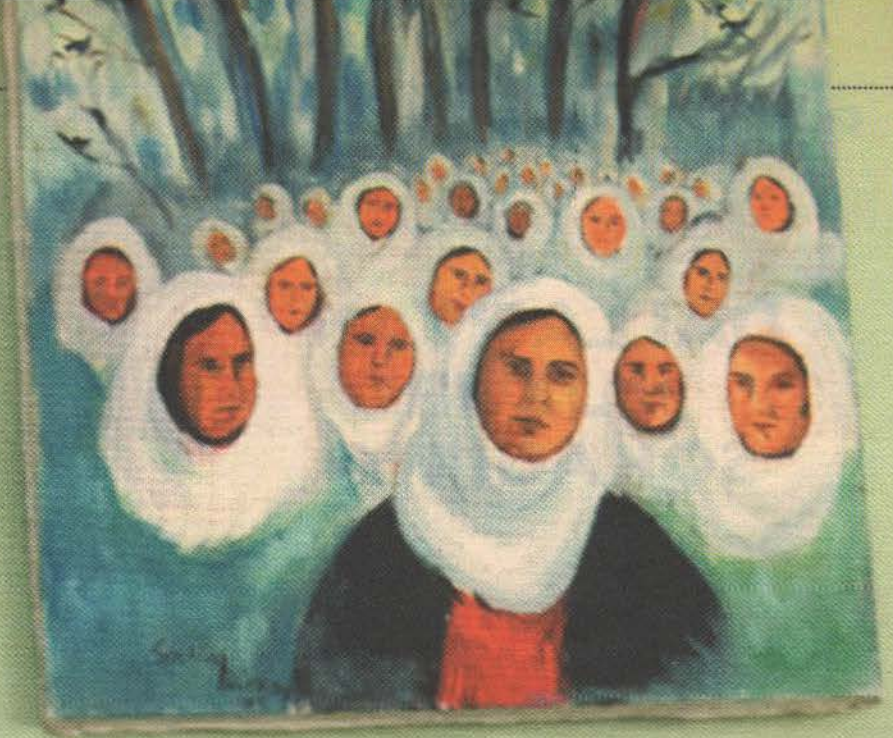
Anne Gülen mazeretlerinin ardından anlatıyor derdini:

“Ben hayatımda hiç Kürt görmedim. Ayrım yapmıyorum, bilmiyorum, tanımiyorum. Yılmaz ortanca oğlum da görmemişti. Bir torla düşün, orada hep buğday bitse, toprağın altından turp sökmek okluna gelir mi? Gelmez. Tanımazsın turp neymiş? Yılmaz üniversiteyi kazanınca gitti. Para denkeyemedik, yurda çıktı. Orada politik gazete okumuş, arkadaşlıklar edinmiş. Nisan ayında bir akrabamız “Yılmaz’ı gözaltına almışlar!” dedi. Ben gözaltı nedir, onu da bilmem. Kızım kalktı gitti Ankara’ya. Yılmaz’ı o gördü bir tek. Çok işkence yapmışlar. Okulu bıraksın dönsün istedik. “Sınavlarım var” diye kaldı. Sonra haberini aldık. Kimselele diyemedik, içimize attık...”

Rivayet muhtelif gerçek tek; Çorum’da hep aynı insanları gören Yılmaz 19 yaşında geldiği Ankara’da tanıştı Kürtlerle. Ahmet Kaya dinledi bolca, ismiyle müsemma şarkı da vardır içlerinde; “Dalyan gibi bir çocuktu! Benim gözümde küçüktü! Küstü de dağlara çıktı...” Anadili geride kalmıştı, nazarında anadili için mücadele eden insanların ondan bir farkı yoktu. Yurt arkadaşı, Midyatlı Alaaddin “Kafkasya’da dağ yok mu çıksaydınız?” derken, güler; “oradan sürüldük, burada çıkalım” derdi.

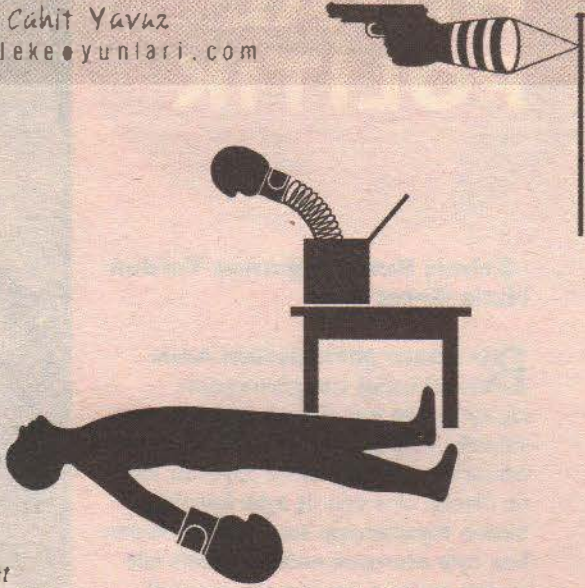
“Sınavlarım var” diye geride kalan Yılmaz, ayına varmadan Hakkari’de vuruldu. Dağa çıkmak için giden kafilenin tek Çerkes üyesi. Haber oldu, okuduk.

Ailesi “Yılmaz dağda vuruldu” diyemedi. Bu sır içlerine yılan oldu çöreklendi. 18 yıl geçti üstünden, “Trafik kazası geçirdi” dedikleri Yılmaz’ın mezarına hiç çiçek gitmedi.

LEKE OYUNLARI

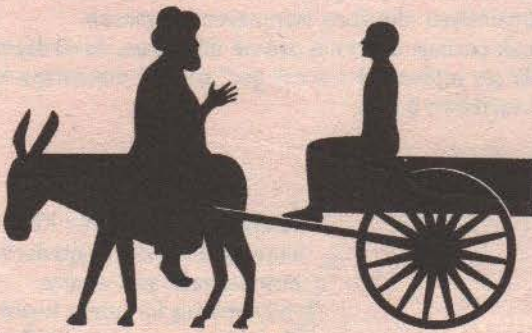
Cemil Cahit Yavuz
www.lekeoyunlari.com

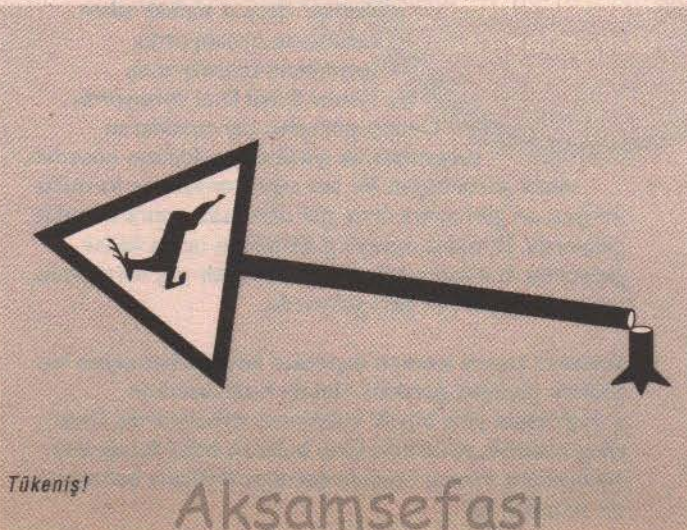
Son fırsat

Arabulucu!

Yolculuk muhabbeti

Tükeniş!

Akşamsefası

O bir seyyar satıcı. Dramdan vazife çıkarıp kendine bir ekmek kapısı bulmuş. Bir nevi hür teşebbüs. Susuyor ve dinliyoruz...

İYİ BİLİRDİK

Ben Uğur Doğan, 1978 doğumluyum ve 16 yaşından beri seyyar satıcılık yapıyorum. Maçlarda karton şapka, örgü ip satarak başladık. Cenazelerde su falan satardık eskiden. Sonra atkılar çıkınca, atkıya başladık. Lisanslı GS-FB atkıları satıyorduk, Beşiktaş'la anlaşılmadığımız için Beşiktaş maçlarında düz siyah beyaz atkı satıyorduk. Sonra biraz düşündüm, cenazeye kadar gitmişken, merhumun atkısını yaptırmak lazım dedim. Birkaç arkadaşına söyledim yapalım diye, cesaret edemedi onlar, ben de tek başıma girdim bu işe. Fikir tuttu, tutunca herkes yaptırmaya başladı.

Genelde konserlerde, mitinglerde, cenazelerde, maçlarda, mahkemelerde çalışıyoruz. Mesela ünlü biri mahkemeye düştüğünde, atkısını yaptırıp, duruşmalarında satıyoruz. Bu işin merkezi Eminönü. Biz de orada yaptırıyoruz. Mesela Tarkan turneye çıktığı zaman biz de bir minübüs buluyoruz, o nereye giderse onunla geziyoruz.

Elimizde atkı, rozet, yağmurluk, mitingler için düdük, bandana gibi ürünler de var. Tasarımları ben yapıyorum. Müslüm Baba'nın çok eski hayranıyım, onun en sevdiğim şarkısını "Uzaktan Uzağa Bir Gülsen" yazdırdım fotoğrafının yanına.

İnternet bizim en büyük dostumuz. İnternete mitingler yazdığımız zaman nerde ne varsa çıkıyor. Mitinge, cenazeye giderken gene internetten hava durumuna bakıyoruz, ona göre yanımıza yağmurluk alıyoruz.

Birçok ünlü cenazesine katıldım şimdiye kadar:

Erbakan Hoca'ya gittik atkısıyla, Mehmet Ali Birand'la Hrant Dink'e gittik yakın zamanda. İbrahim Tatlıses hastaneye yattığında da onun 1000 adet atkısını yaptırдық. Allah uzun ömür verdi, biz de sattık gene atkılarını çoğunu hastane bahçesinde, çok az kaldı depoda. Mahkeme olarak en son Cübbeli Hoca'nın mahkemesine gittik. Ondan önce Aziz Yıldırım'ın duruşması vardı, orada da Fenerbahçe atkısı ve bayrağı sattık mesela.

Nerede nasıl satış olacağı belli olmuyor.

Kalabalığa göre değişiyor. Mesela hiç ummazdık, Cübbeli Hoca'nın mahkemesine yağmurluk götürmüştük, bir bakık hiç kalmamış elimizde. Atkısı falan gitmedi, yağmurluk

sattık bol bol. Hrant'da satışlar kötüydü mesela.

Atkının bize gelişi 5 TL, 10 liraya satıyoruz. Rozetler de 50 kuruşa geliyor, 1 liraya satıyoruz. Bazen de ister istemez cenazenin kalkmasına yakın, malzeme elinde kalmamış diye alış fiyatına veriyoruz. Aslında hepimiz işbirliği yapıp fiyat kırmamak daha iyi; bunun anması var, kırkı var, yedisi var, gene gider yani. Ama biri fiyat kırınca mecbur biz de kırıyoruz.

Piyasada olmayan bir şeyi yaptık, bir ihtiyacı karşılıyoruz. Ünlü cenazelerinde çok şaşıyorlar:

"Adam dün öldü, nasıl atkısını yaptınız?" diyorlar. Ünlü kişi hastaneye girer girmez yaptırıyoruz atkılarını, hastanede bitiyor zaten çoğu, kalanları da cenazesinde satıyoruz rahmetlinin. Solcular bizi çok sever mesela, düdüklerimizi alırlar hep. Ünlü cenazelerinde kaliteli atkı yaptırmak gerekiyor. Kalitesine bakıyorlar.

Kolay iş değil aslında. Şehit cenazesine tek bir kere gittim, bayrak falan satıyorduk. Sonra çok kötü oldum. Şehitlerin üzerinden para kazanmak

çok tuhaf geldi, bir daha da gitmedim zaten. Kıbrıs'a Rauf Denktaş'ın cenazesine gitmiştik, orada çok şaşırmışlardı, hiç görmemişler böyle bir şey tabii. Oranın zabıtası da garipsedi.

Seyyar satıcılık

inanın ki eroin gibi bir şey, bağımlılık yapıyor. Normal bir iş yaptığımız zaman aklımız ya mitingte ya maçta kalıyor. Bir de konserlerde maçlarda kapıları yıkarlar sık sık, biz de bedavaya izleriz. Olumsuz yanı; çok gaz yiyoruz ama alıştık. Mahkemenin, mitingin gerekliliği biber gazı yemek, dokunmuyor artık bize. Gittiğimiz yerlerde rahmetliye duamızı

okuyoruz tabii ama sonra işe devam çünkü bu bizim ekmeğimiz, işimiz. Ben mesleğimi seviyorum, seyyar satıcılığa devam. ♣

Müslüm Baba'nın çok eski hayranıyım, onun en sevdiğim şarkısını "Uzaktan Uzağa Bir Gülsen" yazdırdım fotoğrafının yanına.

HERKESİN KANTARI BELİNDE

Geçen yazının kısa özeti:
Nadir Direk eski manitası Saliha'ya âşık.
Ali Simitçi yaşadıkça yaşıyor.
Suları bir zamandır kesik,
dertleri doldukça taşıyor.

Nadir Direk'in hiç hatırlamayacağı rüyasında.
Her yer kadıköymüş.
Haydarpaşa'da yerde yırtık bileter,
vapur iskelesi önünde mendil satan
sümüklü veletler.
Dolandıkça Nadir çarşıya
altı yol da birbirine çıkıyor.

Polisler kesmiş önünü
Mühürdar'da,
yüzüne bile bakmadan
arayacaklar üstünü biliyor.
Geniş paltosu kahverengi.
Terli atletli en az
dört haftalık.
Teke gibi kokuyor ama gel
gör ki saklıyor kirli tırnaklarını.
Bildiği bir şey daha var elbet.
Bu zarbolar bulamayacaklar
aradıklarını.

Saat gibi bölüyor zamanı
polis arabasının dönen ışıkları.
Her bir cebinden Saliha'nın saçları
çıkıyor çıkıyor çıktıkça
Saliha sen ne güzelsin.
"Özlüyorum" diyor Nadir. Uzatmıyor.
"Özlyo- rum ama bana yetiyor."

Bir de kendini onaylıyor kafasıyla.
Devam ediyor encümen edasıyla.
"Vaziyet; memur bey... vaziyet,
bu merkezde" nokta.
Saliyorlar Nadir'i.
Nadir salınıyor
yapraklar gibi akşam rüzgârında.

Lan! uyandı birden.
Açıldı gözleri gecenin ve yatağın orta
yerinde.

Tıkalı burnu, ağzı kuru,
toprak yuttu sanki kendi
cenazesinde.
Bardağa uzandı.
Boş.
Sikür! Bardak boşsa
diğer yarısı bile yok.
İçine dışına söylendi
Nadir.
Doğruldu yataкта.
Çevirdi kafasını sağa
gözleriyle tavana
bakadurdu.

Bir damla su, gözünün bebeğine şıp
düşürdü

gökten sanırsın Nadir.
Değil tavandan.
Saniyesinde sınırsız kapandı gözleri.
Sonra sırasıyla korktu, neydi bu,
duydu yağmuru.
Tahmin etti.Tavan akıyor. Tavan akıyor. Tamam.
Nerelerden ulaştı bu yağmur damlası bana
kim bilir?
Betonları deldi.Acaba bunu nasıl yapabilir?
Yavaşça aptallaştı kendi sorularıyla Nadir.
Sol gözünde sağ eli öylece kala kaldı.
Affetmedi uykusu, kendine ait olanı
nazıkçe geri aldı.
Çekti Nadir Direk'i sanki kurtardı
bu hayattan.
Canlı değil bundan böyle zihnindekiler
en azından sabaha kadar banttan bütün
yaymlar.

Resim döner sabah olur.
Kahvaltı masasında Ali Simitçi çayı demlemiş.
Gazeteleri mırıldanıyor.
Nadir, iki yumurta bir elinde ocağın önünde
sanki onu oraya koymuşlar gibi duruyor.
"Nasıl çağırıysam su lan artık Simitçi, dün gece
tavandan akıp gözümünden içime sızdılar" diye
dert yaşıyor.
Simitçi sabah sesiyle peşine yapışmıyor.
"Alistım ben artık işliğe.
Kendime yakışmıyorum.
Dert etmiyorum ormanda ekmek kırıntısı,
evrende yıldız ışıltısı, ne kadar uzaklaşırsan
her şey o kadar küçülüyor üstat.
Herkesin kantarı belinde"
Gazetesinin sayfasını değiştirip ekliyor Simitçi
"Vaziyet Nadir Bey vaziyet bu merkezde."
"Aa rüyamda gördüm seni Simitçi"
"Napiyodum?"
"Mendil satıyor"

HAYÂL POLİTİK

-Gelmiş Bulunduğumuz Yerden
Hızla Geçerken-

Bir adam görmüştüm. Adam
kör olmadığı için görmüştüm.
Üç ay hemen her gün uğradığımız
kahvehanede biçimini hiç değiştirmeden
oturarak hep sade kahve içiyordu. İçer
ne olacak, ama ben üç aylık âşinalığa
binaen dayanamayıp sormuştum: Neden
hep öyle oturuyor, neden bir defa bile
ayağını ayağının üzerine atmıyorsun?
Adam normal, sıradan bir şey
söylüyormuş gibi söylemişti: Dünyanın
bir yerlerinde Efendi'min adı anılıyordu;
ayağımı ayağının üzerine atamam...
Sonra sade kahvesinden bir yudum
daha almıştı. O gün üç kahve daha içen
bu adamın sessizce kendi kendine bir
şeyler fısıldadığını da işittim. Fısıldadığını
için işittim. Binbir rica ile kahvelerini
ödedim. Sonraları kahvehaneye
uğrayışlarımın hiçbirinde o adamı
görmedim.

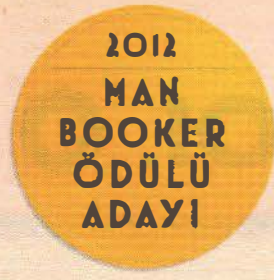
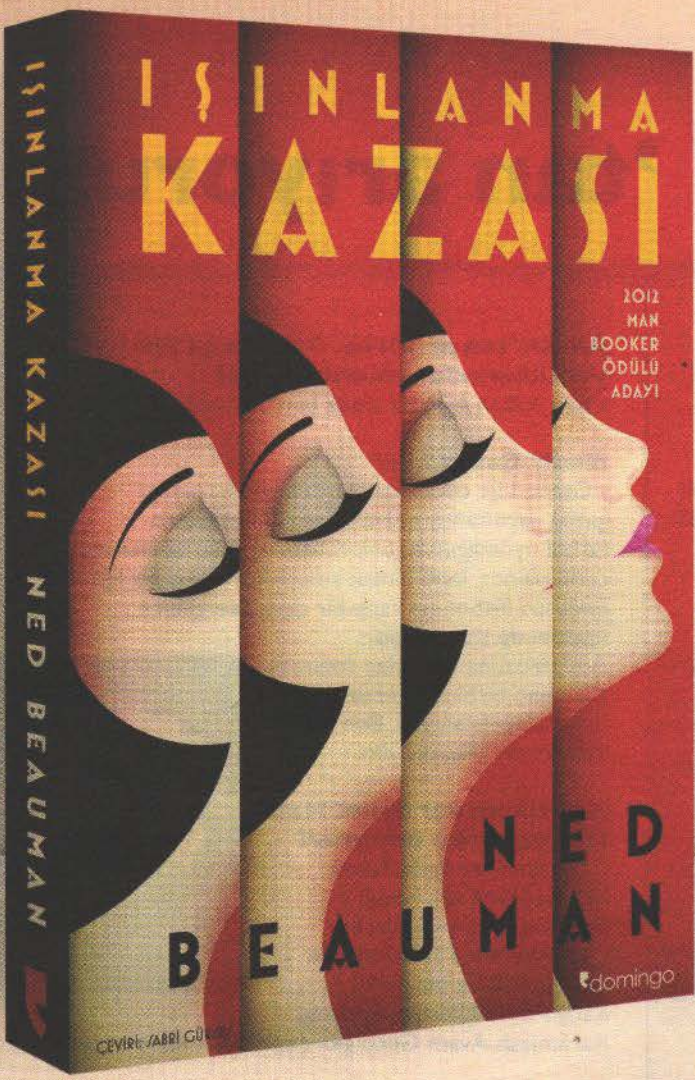
"**Olanlar olmuştur, olacak olanlar da olmuştur**"
sözünü okuduğumda duvara yapışmışım.
Hâlâ duvardayım. Meydanlar hınca hınç hınçla
dolduğunda duvardayım. Bir kız topladığı bir demet
nergisi saçından bir tel koparıp bağlayarak dereye
bıraktığında duvardayım. Bir devrim çocuklarını yemeyip,
hep birlikte lokantaya gittiklerinde, karışıklıkların
tamamlayıcı olduğuna inanmayan bir garson
sıcak çorbayı devrimin üstüne dökerken, duvardayım.
"Bir şey yapmamak için çok geç" sözünü duyuncaya kadar,
duvardayım bayım.

**Bir devrim
çocuklarını
yemeyip,
hep birlikte
lokantaya
gittiklerinde,
duvardayım.**

Kasımpaşa'da Cami-i Kebir'in
hemen karşısındaki çayevlerinden
birinde, yaşlı, şapkalı ama
büyümemiş bir adam, büyük
kulaklarını oynatıyordu. Başka
bir büyümemiş adam, ona
bakarak ne zaman "iskender
kebab" dese o şapkalı adam
kulaklarını oynatıyordu.
Çayevindeki televizyonda
bir Kemal Sunal filmi oynuyordu.
Ocakçı porselen çay tabaklarını
şangırdatarak gürültüyle yıkarken köşeden,
sahibi görülmeyen bir ses ciğer temizleme formülü
veriyor, on gün sonra ayna gibi olmazsa... sonra dümdüz
gidiyordu. Dümdüz nereye gidilebilirse oraya kadar
gidiyordu. Garson o köşedeki adama bir çay verdiğinde,
adam gittiği yerden geri geliyordu.

Sekizinci çayımı içerken dışarıdan köpeğe benzeyen bir
pelikan geçtiğini gördüm. Hesabı hızla öderken
o yaşlı adam yine büyük kulaklarını oynatıyordu. Dışarı
çıkıp caddeye yöneldim. Onu bulacak, belki fotoğrafını
çekecektim. Fırının önünde gördüm: Pelikana benzeyen
bir köpekti.

IŞINLANMA KAZASI

NED BEUMAN

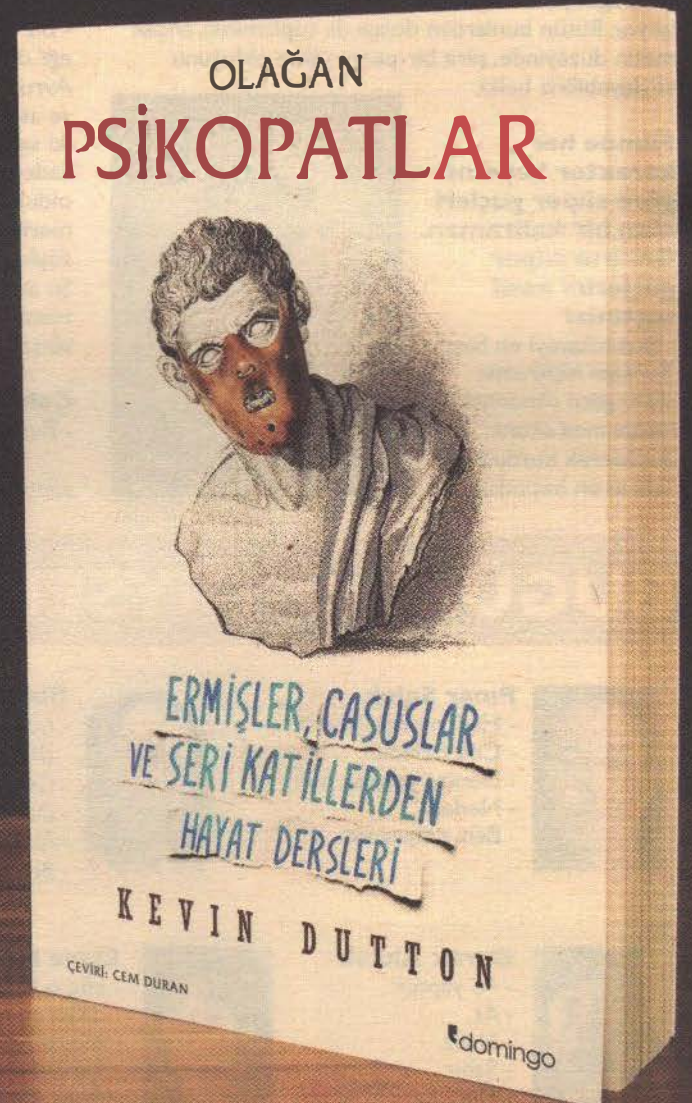
BOKSÖR BÖCEK'in yazarından, "içinde olduğu dönemin farkında olmayan" bir tarihsel roman geliyor. Bu aynı zamanda bir **kara roman**, ama ışıkları sonuna dek açıyor. Bir **aşk romanı**, ama romantik akşam yemeğine sarhoş geliyor. Bir **bilimkurgu romanı**, ama "**İzotop**"un ne olduğunu hatırlayamıyor.

OLAĞAN PSİKOPATLAR

KEVIN DUTTON

Psikopat. Bu kelimeyi duyar duymaz katiller, sapıklar, intihar bombacıları üşüşüyor zihnimize.

Ama filmlerdeki emsallerinin aksine, gerçek hayatta her psikopat şiddet yanlısı veya suça meyilli değil. *Olağan Psikopatlar*, bizi o hep hor gördüğümüz, ama yeri geldiğinde faydalanmaktan da çekinmediğimiz **karanlık yanımız** ile tanıştırıyor.

ALO OOOO! OT'tan arıyoruz

Alo Ot'tan arıyoruz, Onur Ünlü ile mi görüşüyoruz?

- Kendisiyim.

12 Nisan'da seyirci ile buluşacak olan yeni filminiz 'Sen Aydınlatırsın Geceyi' hayırlı olsun. Film, Euripides'in 'İnsan endişe'den yaratılmıştır.' lafı ile açılıyor. Neden?

- Dünyada bulunmak

endişeye sebebiyet verir. Aslında sadece bu filmin değil, bütün filmlerin başına yazılabilir bu söz. Bütün kitapların. Hatta fırınların, bakkalların, mezarlıkların. Saunaların bile... Eğer buradaysak, ne olacağıyla; hatta şu ana kadar ne olduğuyla ilgili sürekli bir şüphe hâli içinde oluruz. Aramızdan çok azı bu şüpheyi aşmış sükuna erebilir. Onlar da bize küçük bir ipucu bile vermez maalesef... O ipucunu bulabilirsek biz buluruz...

Filminizi nasıl tanımlarsınız?

- Bir şekilde tanrılarla, yarı tanrılarla, ne olup bittiğini anlamaya çalışan ve hata yapıp duran insanlarla dolu bir film... Hikayenin, yani dramatik metnin akışında da, tragedyaların olmazsa olmaz bir takım kuralları işliyor. Bütün bunlardan dolayı da toplamının, ancak metin düzeyinde, şiire bir parça yakın olduğunu söyleyebiliriz belki.

Filmde her karakter kendine göre süper güçleri olan bir kahraman. Onların süper güçlerini nasıl seçtiniz?

- Ben hikayeyi en başta; 'Bunların hiçbirisinin süper gücü olmasaydı, hikaye nasıl akardı?' diye düşünerek kurdum. Tabi ki en başından

itibaren, bu süper güç meselesi belliydi ama olmasa da hikayenin güçlü bir şekilde çalışması gerekiyordu. Böyle düşünerek kendimi hem zorladım hem de kendime seçim şansları tanımış oldum. Film izlendiğinde görülecektir ki, karakterlerin sahip olduğu özellikler bir yandan da tesadüfi değil. Her bir özelliği hem dramaturjik olarak hem de görsel olarak filme hizmet edecekleri şekilde kurmaya çalıştım. Bunun da filmin 'seyirlik' yönünü güçlendirmesini ummak istedim. Çok mu şey istedim?

'Sen Aydınlatırsın Geceyi' filmini yapma niyetiniz neydi?

- Süperkahraman filmi gibi görünüp, aslında süperkahraman filmi olmayan bir film yapmak fikri eğlenceli geldi.

Filminizi nerelerde izleyebileceğiz?

- Biz filmi kendi çapımızda, bir çeşit 'bağımsız gösterim ağı' oluşturarak göstermek istiyoruz. İstanbul'da Avrupa ve Anadolu yakasında, kendi belirleyeceğimiz ve aslında sinema salonu olmayan iki salonda, belirli aralıklarla film gösterilecek. Sadece İstanbul değil, Anadolu'dan da talepler oldukça yüksek. Üniversitelerde ya da kültür merkezlerinde filan, filmi sırtımıza alıp, böyle söyleşili möyleşili gösterimler yapmak niyetindeyiz. Şu aralar ufaktan o bağlantıları kurmaya bakıyoruz. Hatta buradan da ilgilenen arkadaşlar olursa bize ulaşsınlar, gidelim filmi onlara da gösterelim...

Çok teşekkür ederiz...

- Ben teşekkür ederim...

efiatunfilm.info/sen-aydinlatirsin-geceyi

Alo Ot'tan arıyoruz. Gazoz Ligi'nin yetkililerinden mısınız acaba?

- Ben Volkan Ağır, bu arada ben pek yetkili biri değilim.

Nedir Gazoz Ligi?

- Gazoz Ligi, çocukken kaybedenin kazanana gazoz ısmarladığı nostaljik ve saf duygularla futbol oynadığımız günleri hatırlayarak; eğlenerek, centilmence, keyif almak amaçlı kurulmuş bir lig. Endüstri futboluna karşı bir duruş sergileme niyetini de barındırıyor. Adı gazozuna ama maç sonunda kimsenin birbirine gazoz ısmarladığı falan yok. Ben bu konuda şikayetçiyim.

Kaç takım var ligde? Nasıl kuruluyor bu takımlar?

- 13 takım var ligde. Takım oluştururken tek koşul, takımı oluşturan kişilerin çoğunun ortak bir kimliğinin olması. Mesela biz Açık Radyo emekçileriyiz. Ahparig, Karamizah, Avam Gücü gibi çeşitli takımlar mevcut...

Gazoz liginin en sevdiğiniz özelliği nedir?

- Sado mazo yanımlı tatmin ediyor. 7-8 gol yiyoruz, üstüne bir de para veriyoruz. Bir de bundan zevk alıyoruz.

Dışardan katılmak isteyen olursa takıma alıyor musunuz?

- Gazoz Ligi, mahalle futbolu kültüründen yola çıkarak kurulmuş olsa da; mahalleye gelen yeni çocuk mahalle takımına hemen nasıl giremiyorsa, burada da böyle bir durum var. Eylül ayında lige yeni takım almak için hazırlık maçları yapılıyor. Katılım için dikkat edilmesi gereken hususların en başında centilmen olmak geliyor. İsterseniz rakibinizi 23 - 0 yenin, maçta rakibe dirsek attıysanız hiçbir değeriniz yok Gazoz Ligi için.

Sizi nerde, nasıl izleyebiliriz?

- Maçlar Fulya'da, Beşiktaş'ın eski antrenman sahası olan Şan Ökten Tesisleri'nde oynanıyor. Her salı ve çarşamba 21.00-00.00 arası, 2 günde 6 maç.

www.gazozligi.com

BUGÜN NE DİYSEN? (Gün içinde en sık kullandığınız laflar)

Pinar Selek

- Hadi ne bekliyoruz?
- Çok özledim.
- Denize yakınsa olur.
- Neden?
- Ben gidiyorum.

Bülent Somay

- Çiziceksin bunları.
- (Kötü parketmiş arabalar için)
- Geçen hafta nerde kalmıştık? (Derste)
- Doktora.
- Ah belim!
- Ben rüya yorumlamam.

Mine Söğüt

- Peki.
- Özür dilerim.
- Şahane.
- Misal.
- Şapşal.

Ayşe Böhürler

- Uuuuf dırlanmayın!
- Hayırlısı olsun
- Ya sabır!
- Mükemmel.
- Çok şükür.

Burak Aksak

- Ni yaptın?
- At.
- Hafız.
- Sabır.
- Hıı!

Esme Madra

- Hiç o kafada diilim şu anda.
- Neyin peşindesin?
- Çözeriz.
- Bişey söylicem.

Nejat İşler

- Barmen sen de bizdensin, koy bakalım bi tane daha.
- Kaç numaralı sahne?
- Skicem bu trafiği!
- Kostüm değişiyoy muyuz?
- Evime gitmek istiyorum, yeter artık!

Pinar Öğünç

- Saat kaç oldu?
- Bu ne ya!
- Vay be!
- Ama...
- Süreç.

Yağmur ile Durul, televizyon ve sinema dünyasının iki afacan biraderi. Bir sürü iş yaptılar, hem sinemada hem televizyonda. Şu sıralar 'Muhteşem Yüzyıl'ı yönetiyorlar. Onlar, güzel güzel laflarken biz de kulak misafiri olduk.

TAYLAN BİRADERLER

Yağmur: Ben hatırlamıyorum ilk ne zaman tanıştığımızı. Aslında geç tanıştık. Çocukken bir ilişkimiz vardı, sonra kayboldu. Durul liseye gitti, fen lisesine, IQ'su falan yüksektir bunun. Orada üç-beş sene koptu ilişkimiz. Aramızda iki buçuk yaş fark var. Bu aslında avantaj, bir de kız kardeşimiz var, onunla biraz daha yaş farkı var aramızda. Adı Yaprak.

Durul: Bildiğimiz kadarıyla annemiz koymuş isimlerimizi, hem Yağmur'a hem bana. Yani Abdullah ve Durul olmazdı ya da Yağmur ve Selami mesela... Bir de bizim ön isimlerimiz var: Emin Durul benim ismim, babamın babasının ismi. Yağmur'un da Ekrem yağmur. Annemiz, Yağmurdereli ailesinden. Annemin amcasının oğlu Eşber Yağmurdereli, öteki amcasının oğlu da rahmetli Osman Yağmurdereli.

Yağmur: Dedem Ekrem Yağmurdereli'ymiş, benim de adım Ekrem Yağmur. Sadece 'dereli'si yok.

Durul: Ben İzmir'den döndüm, Yağmur da o sırada Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Sonra ben İstanbul'da üniversite okumaya geldim, Yağmur da Bakırköy Psikiyatri bölümüne ihtisasa geldi, burada buluştuk.

Yağmur: Çocukken çok iyi anlaşıyorduk, İnegöl'de yaşıyorduk, her şeyi beraber yapıyorduk, film izlemeyi çok seviyorduk. Tam video zamanlarıydı. Durul'u ben hep filmle hatırlarım. Sonra koptuk ve yeniden birleştik. Evleninceye kadar aynı evde kaldık.

Durul: Sonra ben, sinema yazarlığı yapmaya başladım.

Yağmur: Ben de gittim, aynı eve benim yerime Zeki Demirkubuz geldi. Bir sene oturdular Durul'la. Evde otururken Zeki de (Demirkubuz) vardı. Sinemayla alakamız yoktu. Ben psikiyatri asistanıyım, Durul da yazar. Hayatımızda hiç sete gitmemişiz. Zeki, bir gün "Lan oturuyosunuz madem, bişey yapmaktır istiyorsun gel seni AKSE"

yarın başlatayım" dedi Durul'a. Saygılar Bizden diye bir dizi vardı, Zeki orada yardımcı yönetmendi, biz de Zeki'yle çok sık görüşüyoruz. Henüz Zeki'nin de filmi yoktu.

Durul: Sonra Zeki'yle konuştuk. Bana "Gel hayalini gerçekleştir" dedi. Ben o ara bir televizyon dergisinde çalışıyordum ve iyi maaş veriyorlardı. Sonra Zeki "Eğer ciddiysen, bir prodüksiyon asistanı arıyorlar, gel bizim diziyi çalış" dedi. Ben de istifa ettim dergiden, prodüksiyon asistanı olarak başladım. O zaman on üç bölüm iç içe çekiliyordu. Reyting önemli değil. Asistanlık durumundan çok memnun olmadım. Çünkü tam arada bi dönemdi. Yeşilçam bitmiş, endüstriyel Yeşilçam diye bir şey yok, televizyon da yok, iki arada bir derede. Yeşilçam'ın alaturkalıklarıyla yeni tip

televizyonculuğun ne olduğu belli olmayan durumlar... Bir iki dizide çalıştım, bir daha da yapmadım asistanlık. Sonra Yağmur da psikiyatriyi bıraktı. Bir şirket kurup, bir yarışma programı yaptık. Oradan para kazandık. Mini bir dizi yapmak istedik ama kanal "Bize bir Turkish X files yapın" dedi. Sır Dosyası öyle oluştu.

Yağmur: Gençliğin verdiği enerjiyle 16 mm bir kamera satın aldık. Paramız da var o dönemde çünkü genelde enerji olup da para olmaz. Paran oluncu, daha kötü batırıyorsun. Birkaç kere para batırdık. O diziyi yaparken bir ortağımız vardı, prodüktör. Biz hiç ilgilenmiyoruz para işleriyle, sürekli harcıyoruz, yurtdışında çekim yapıyoruz, Fransa'dan kamera aldık 16 mm. Henüz Türkiye'de hiç kimsede yok. Sonra ortağımız bize kötü durumda olduğumuzu söyledi. Biz de "Paramız bitti mi" dedik, ortağımız bize bankaya 200-250 bin dolar borcumuz olduğunu söyleyince yıkıldık. Sonra Çarlı'yi yapmaya karar verdik.

Bildiğimiz kadarıyla annemiz koymuş isimlerimizi, hem Yağmur'a hem bana.

Durul: Ne yapalım, paramız yok, piyasada bilinen kimseler değiliz. Başka çaremiz yok. O dizideki çıkış noktamız Alf'ti. Araştırma yaptık, Amerika'dan bize postayla bir kaset gönderdiler. Kasedi aldık, televizyona gittik. Elimizde bir senaryo bile yok. Cem Şaşmaz kasedi izledi, maymun çok hoşuna gitti. Böylece başladık. Sonra dekor falan yaptık, maymunu bekledik. Zorlu bir süreçten sonra getirmeyi başardık çünkü Amerika çok hassastır bu konuda. Bakıcısıyla birlikte geldiler. Bir ara maymun evden kaçtı, peşine düştük aradık, zorlukla yakalayabildik.

Yağmur: 'Okul' ilk filmimizdi, sonra Alacakaranlık, Yabancı Damat dizileri... Dönüm noktası işimiz Alacakaranlık'tır. Herkes o dizide çok şey öğrendi. Uğur Yücel'in katkısı çoktu. Ondan önceki dönemde biz de ne yapacağımızı çok iyi bilmiyorduk, her şey el yordamıyla. Sinema sektörü diye bir şey zaten yoktu. Seksenlerin başından Eşkiya'ya kadar, Türk sinemasının

durumu çok kötüydü. İnsanların Türk filmi izlemesi söz konusu bile değildi. Şimdi Türkiye’de, sinemadaki değişim inanılmaz boyutta. O dönem televizyona bakın, hepsi şarkıcıların dizileri. Böyle olmasına karşı değilim, oyunculuk da yapabilirler ama kaset çıkartıp, onun dizisinin yapıldığı dönemlerdi. Acı olan şey, sektörü bunların domine etmesiydi, yoksa şimdi de yapsınlar. Ebru Gündeş, İbrahim Erkal, Küçük İbo’ya dizi yaptılar. Bizim için, o dönemde başlamak bir şanstı çünkü ortalık bomboştu. Bu bir avantaja dönüştü. Şu anın TV starlarının hepsi, meslek olarak da oyuncular. Şu anda Türkiye birçok Avrupa ülkesine göre daha ileride. BKM, oyuncular için önemli bir çıkış kapısı oldu. O açıdan Bir Demet Tiyatro’da oynamak önemli bir işti mesela.

Durul: Türk olarak bizim bir aşağılık kompleksimiz vardı. Yabancı Damat mesela. Diziyi bitirdik,

Yunanistan’a satıldı. Yazın gösterime başlayacak ama bizim aklımızın ucundan geçmeyen bir şey oldu. Dizi, reyting rekorlar kırıyor. Önce algılayamıyorsun. Onları gözünde büyütmüşsün, Yunan tiyatrosu vs. İkinci senesinde Türkiye’dekinden daha popüler oldu. Sonra bir gün, çekim için Yunanistan’dayken en çok izlenen bir kanalda oynayan dizileri izleyince kendimize güvenimiz geldi. O kadar kötüydü ki... O aşağılık kompleksi hâlâ var. Bizim diziyi Game of Thrones’la karşılaştırıyorlar ve böyle milyonlarca dizi var dünyada. Aslında bu, güzel de bir şey tabii. İngilizler; imparatorluk kalıntısı olduklarını çok iyi biliyorlar. Nereye giderlerse, orası onlara aitmiş gibi davranıyorlar. Bir insanın bile kendi geçmişini unutmaya çalışmasının kabul edilebilir bir tarafı yok, bu bir hastalık. Türkiye’de herkesin geçmişiyle yüzleşme gibi bir sorunu var.

Yağmur: Yüzleşemediğin zaman abartıyorsun zaten. Süleyman’ın özelliği, 46 yıl tahtta kalmış olması mesela. Adamın iktidarla çok Shakespearean bir ilişkisi var. Kral Lear gibi bir hikaye. O yüzden de çok ilgi çekiyor. Orayı fethetmiş, burayı fethetmiş... Bunlarla ilgili değil bu. Bu tamamen bir iktidar hikayesi. Çocuğunu öldürüyor, köle bir kadın var; bu kölenin kraliçe olma hikayesi var, inanılmaz bir hikaye. Pargalı’nın hikayesi var; bir anlamda başbakan ve kendini hanedanın ortağı görüyor. Aynı zamanda serasker, aynı zamanda Rumeli Beylerbeyi, Anadolu Beylerbeyi ve bütün makamlara onu getiriyor, kız kardeşiyle evli ve bu yetkiyi veren Süleyman. Ve sonra da onu öldürüyor. İlgimizi çeken aslında buradaki hikaye. Bizim imparatorluk tarihimizde de buna benzer bir sürü hikaye var. Bu tür tartışmalar her yerde var. Mesela Lincoln’de de gördük.

Durul: Üstad-ı azam tarihçilerimiz var ya her cümleye “Ya konuşturmayın beni!” diye başlayanlar. Senin tarihçi olarak işin, bunları konuşmak değil mi? Onlar bize çok saldırdılar. Onların yapamayıp, bu dizinin yaptığı aslında tam da bu. Söyletmeyin dediği şeyi söylemek.

Bugüne özgü bir şey değil ve bugün, bu sansürün ne kadar önemli olduğunu anladım. On sene önce dokunulmayacak şeyler başkaydı, şimdi ise bambaşka.

Yağmur: Eski sinemacılar söylerdi. Mesela geçenlerde Türkan Şoray sansürle ilgili “Şimdiki sinemacılar çok şanslı” demiş. Hiç de öyle değil aslında, bu yıllardır Türkiye’de sanatın en büyük problemidir. Bugüne özgü bir şey değil ve bugün, bu sansürün ne kadar önemli olduğunu anladım. Bu sanatı ve sanatçıyı oldukça engelleyen bir şey. On sene önce dokunulmayacak şeyler başkaydı, şimdi ise bambaşka. Kurtlar Vadisi’ni çok başarılı buluyorum, on yıldır yayında. Onun da yasaklanmasını isteyenler oldu. Yasaklamayla bunu bitiremedikleri gibi hiçbir problemi bitiremiyorlar, daha da büyütüyorlar. Ne diziler geldi geçti, Kurtlar Vadisi hâlâ çok izleniyor. Bizde de aynı şey oldu, ne oldu peki!?

Durul: Herkes malzeme arıyor: O yüzden bu konuyla ilgili hiçbir yere çıkmadık. Çıkacaksın diyelim, bir tane tarihçi, bir tane politikacı... “Bunların arasında işimiz ne!” diyorsun. Hiçbir zaman bulaşmamak lazım çünkü mesleklerimiz farklı. Sinemayla ilgili bir tartışmaya eğer girersen ama politikayla ilgili bir tartışmaya niye gireyim! İşim değil ki bu benim, hiç de anlamıyorum. Öyle saldırılar, suçlamalar oluyor ki, acaba bir cevap mı vermek lazım diye düşünüyoruz.

Yağmur: Aslında yıldız oyuncularla çalışabilmek bütçeyle de alakalı bir şey. Bizim yaptığımız işlerin yüksek bütçeli olmasıyla alakalı bir durum. Ama şöyle bir şey de var, oyuncularla çalışmayı seviyoruz. Bu bizim yönetmenlik anlayışımızın bir parçası. Oyuncuyu bu kadar sevmeyen yönetmenler de var. Ünlü olup olmaması çok önemli değil ama filmde herkes oynatılabilir gibi bir şeye de inanmıyorum. Oyuncu olmayan birini çalıştırmaman için onu da, senin de oldukça çalışmanız lazım. Yetenekli oyuncularla çalışmak, bize çok daha cazip geliyor. Çünkü oyuncu, yaratıcılığıyla o işe çok şey katıyor; bazı şeyler konusunda bizim de önümüzü açıyor.

ediyoruz. Oyuncuyla, hasta doktor ilişkisi gibi bir şey kurman gerekiyor. Karakteri yaratmak ve oynamak çok zor bir şey ve tamamen psikolojik bir süreç. Sevmediğin bir adama duygularını göstermek istemezsin. Oyuncuyla çalışabilmek aslında zor öğrenilen bir mesele ve Türkiye'de çok atlanmış bir mesele. Daha da ileri giderek söylüyorum, Türkiye'de çok az kişinin bildiği, sinema okullarında hiç öğretilmeyen bir mesele. Çünkü karşına çok iyi bir oyuncu çıkabilir ve sen onu yöneteceksin. Adamın gözünün içine bakıyorsun. Ne bok yiyeceksin!

Durul: Bizim hayran olduğumuz sinema, Amerikan sinemasıydı başlarda. John Carpenter, Spielberg, Coen'ler...

Yağmur: Halloween, New York'tan Kaçış... 80'den sonra Antonioni'nin Bir Kadının Tanımlanması filmi... Babamıza "Baba şöyle bir film var, yönetmeni çok iyiymiş. Akşam şunu izleyelim" diyoruz. Koyuyoruz filmi, on beş dakika sonra babam, "Başlarım lan böyle filme, kaç saat bu!" diyor. Aslında biz de çok sıkılıyorz da, gene izlemek lazımdı.

Durul: İstanbul'da festivaller okul gibiydi, günde dört film izlerdik. Mesela cumartesi günleri gece gösterimleri de vardı. Gündüz dört film izlerdim, sabaha kadar da üç film; üçüncü filmde uyurdum ama filmleri bile hatırlıyorum şimdi. Bir gün içinde yedi film seyrettiğim olurdu. Bir sene idare ediyordu o bizi.

Durul: Vavien şöyle oldu mesela. Engin Günaydın daha senaryoyu yazmamıştı, fikri anlattı: "Bir adam, karısını öldürmeye çalışır, kadın geri gelir." İki cümleyle. Ve biz âşık olduk bu fikre.

Yağmur: Biz önce Erbaa'ya gittik mekân bakmak için. İçeri girer girmez, atmosfer o kadar tanıdık

geldi ki... Mesela Celal, tip itibarıyla babamıza çok benziyor. Engin'le ilk sahneyi çekeceğiz, kamerayı koydu. Bir yürüdü Engin, hemen kestik sahneyi, çok kötü olduk. Aynı babam gibiydi. Nasıl olduysa, bir şekilde öyle oldu yani.

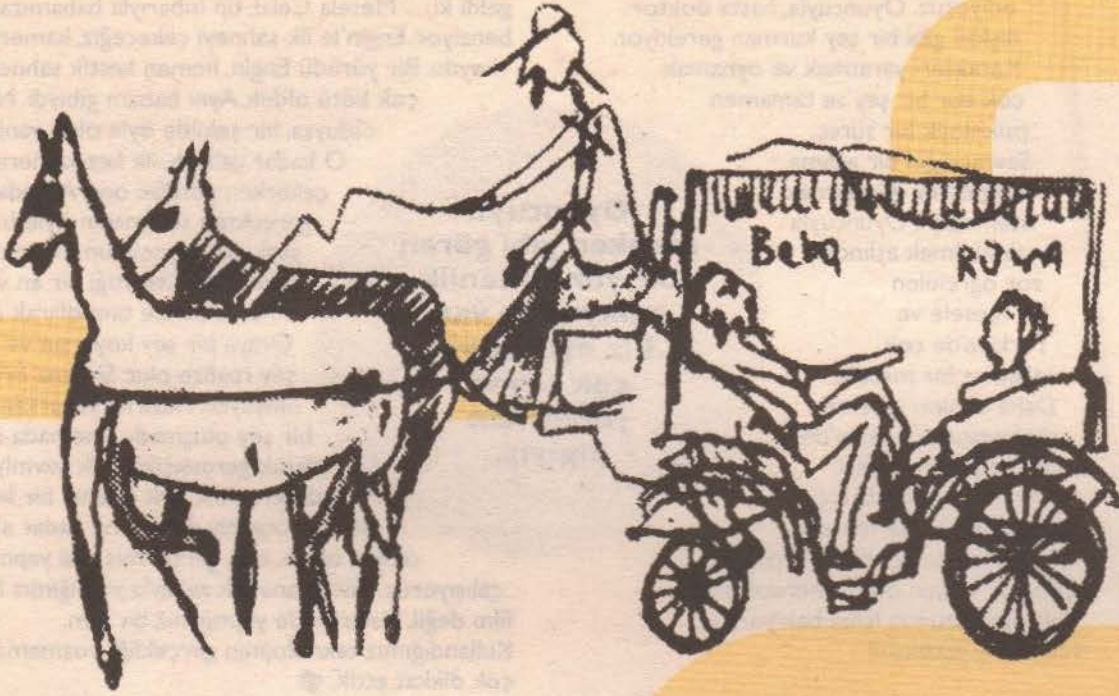
O kadar çalıştık, ilk kez kameraya çekerken gördük onu. Aslında gerçekten sinemanın öyle bir şeyi var, oyuncunun bir şekilde kamerayı hissettiği bir an var, sinema bence tam olarak o. Oraya bir şey koyarsın ve o şey realize olur. Sinema orada oluşuyor. Hazırlık yaparken öyle bir şey oluşmadı. Sinemada üslup olarak gerçekçiliği çok sevmiyoruz ama gerçeklik çok önemli bir konu.

Bu çok önemli; durum ne kadar absürt olursa olsun, onu gerçekmiş gibi yapmaya çalışıyoruz. Vavien analitik zekayla yaptığımız bir film değil, hislerimizle yaptığımız bir film. Kullandığımız teknolojinin gerçekliği bozmamasına çok dikkat ettik. 🌸

Durul: Yani oyuncuyla çalışmak çok zevkli bir şey, sonuçta sinemanın bir parçası oyuncu. Oyuncuyu manken gibi gören bir yönetmenlik anlayışı da var. Biz oyuncuyu çok seven yönetmen tipiyiz. Bizim yönetmen arkadaşımız pek yok, en başından beri çok iyi anlaştığımız tiplerdir oyuncular. Alacakaranlık dizisinin, bizim için değeri de oradan kaynaklanıyor. Uğur Yücel'in senaristlik ve yönetmenliği bir yana, oyunculuğu bizim için büyük bir şans olmuştur. Hep konuştuğumuz ama fiili olarak bir türlü yapamadığımız bir şeyi; oyuncuyla samimi bir ilişki kurmayı ondan öğrendik.

Yağmur: Bunu söylerken, kanka olalım durumundan bahsetmiyoruz tabii. Hatta sette biz kıl tipler olarak görünüyoruz. Yani dışarıdan bakınca, oyunculara neredeyse kötü davranan tipler olarak da görebilirsiniz. Ona çok dikkat

"Adada kalıyorduk,
sonra at arabasıyla
gezmeye çıktık.
Kızım ben, ikimiz de
yanımızdan akıp geçen
dünyanın, sanki aynı
yerine bakıyorduk."

(Manzara)

"Pek çok insan ve yaratık gibi,
martıların çoğunun vakti de
hiçbir şey yapmadan
öylece durarak geçiyor.
Bir çeşit beklemek de
denebilir buna.
Bundan sonraki yemeği,
ölümü, uykuyu bekleyerek,
bu dünyada durmak."

(Martı Yağmurda)

"Bir arkadaşın mahallesindeki köpek,
zenginlere ses etmez,
geçen fakirlere öfkeli öfkeli havlardı.
Köpek ve yerde sürüklenen
kopmuş zincir şıkırtısı beni korkutur.
Kötü bir hatıram olmalı."

(Köpekler Hakkında Bildiklerim)

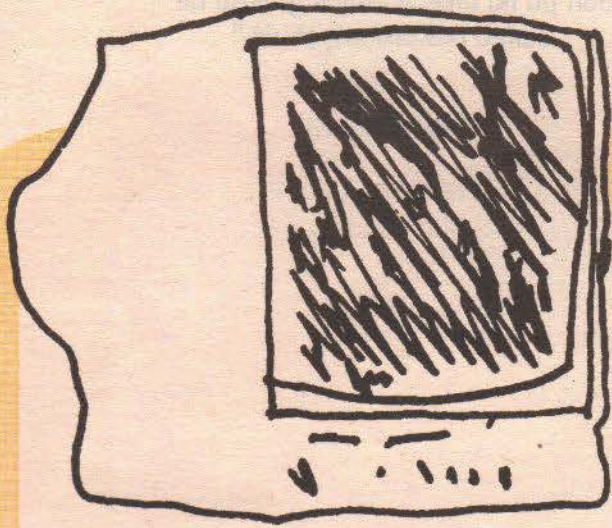
"Bahar öğleden sonraları bazen dünya
sanki daha da ağırlaşıyor. Her şey beton kesiliyor
ve beton gibi anlamsızlaşıyor ve ben pis pis
terlerken, insanların her zamanki hayatlarına
devam edebilmelerine şaşıyorum."

(Bahar Öğleden Sonra)

Akşam Her şey beton kesiliyor.

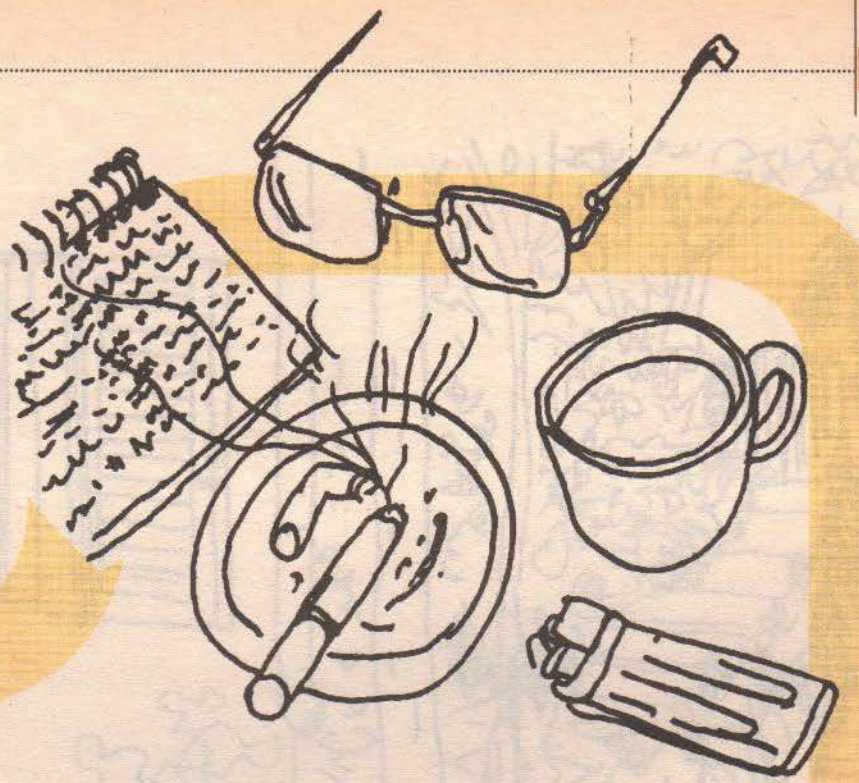
"İşte buydu sigaranın hayatımdaki anlamı:
Zevki ve acıyı, isteği ve yenilgiyi, mutsuzluğu ve
coşkuyu, şimdiyi ve geleceği ağır çekime almak;
ağır çekimin tek tek geçen kareleri arasında
yeni yollar ve kestirmeler bulmak."

(Sigarayı Bırakalı)

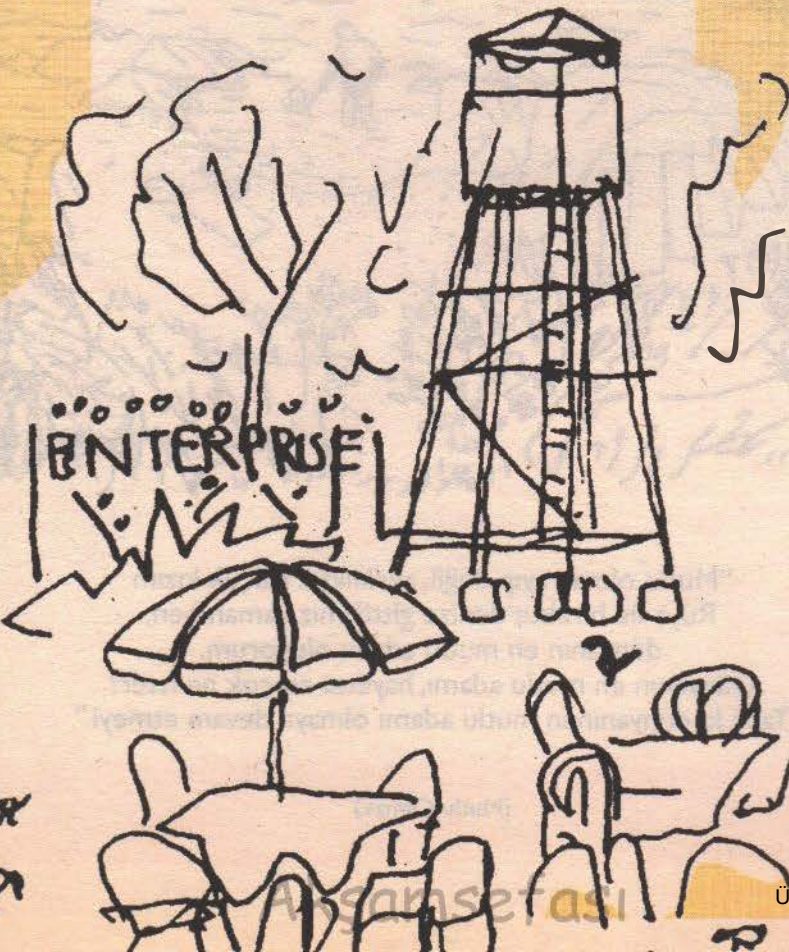
"Sonra elimi usulcacık uzattım,
perdeleri araladım, dışarıda
gökyüzünün karanlığında Ay'a rastladım.
En iyi teselliymiş öteki dünyalar.
Ay'da televizyon seyrediyorlardı.
Sonra düğmeye bastım, televizyona baktım.
Ben işte o zaman çok rahattım."

(Akşamları Yorgun Arın)

"Sizinle, sizlerle asansörde
böyle sessiz sessiz durmak hayatı,
ne bileyim, bir tuhaf yapıyor. Bu yüzden
son anda, kapıdan çıkarken umutsuzca
sesleniyorum size, sizlere:
Allahaismarladık."

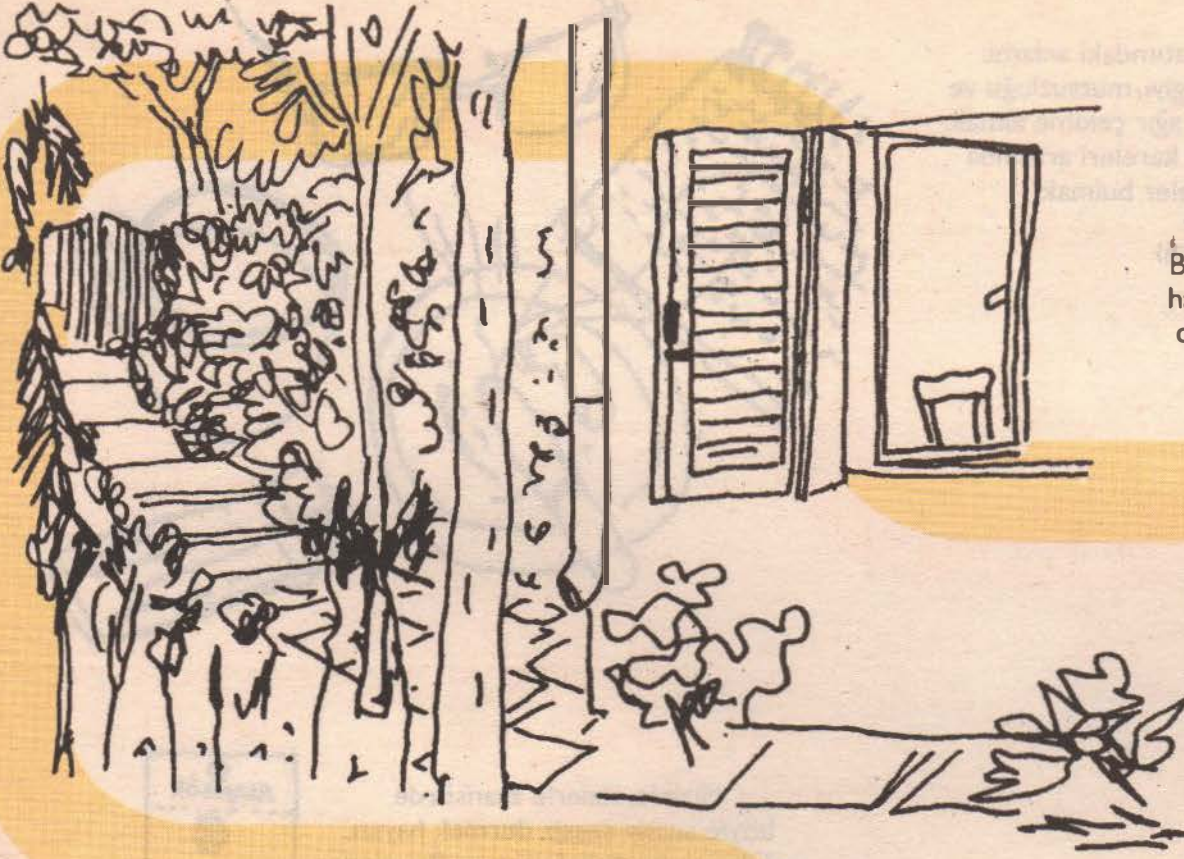
(Asansörde)

"Karşılıklı, birbirimizin
gözlerinin içine bakıyoruz.
Dünyaya ve birbirimize,
bu iyimserlikle bakınca,
sanki serçeler daha çok serçe,
sandalyeler daha çok sandalye,
ağaçlar daha çok ağaç oluyor.
İyimserlik dedikleri şey,
bu güven duygusu olmalı.
Bayram sabahı kahvede
oturup, biraz sonra lunaparkın
başlayacağına inanmak."

(Neden İyimseriz)

“Bilmiyorum, ben burada ne yapıyorum. Belki, hem varoluyorum hem de varolmak hakkında kafa yoruyorum. Varoluşun yarısı, diğer yarısı hakkında kafa yormaksa eğer, ben bu iki ülke arasında güneşli bir denge noktası arıyorum.”

(Eskiden Yazları)

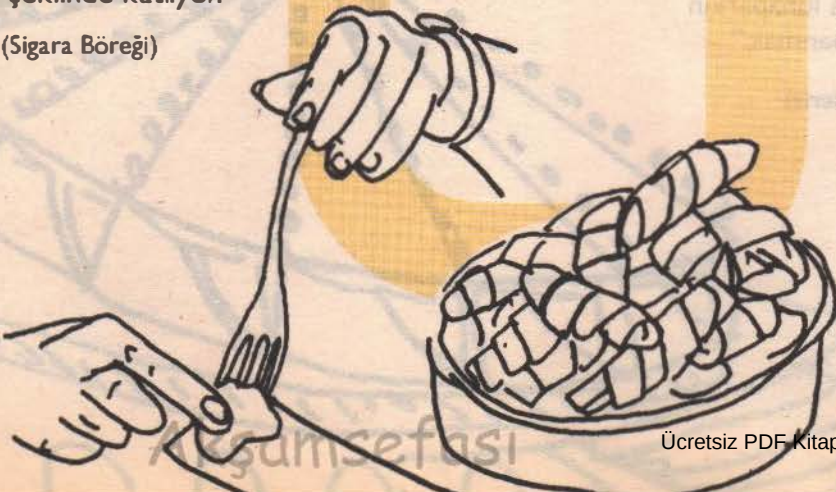
“Hayatın sandığımızdan daha derin, dünyanın daha anlamlı bir yer olduğunu hissetmek için insanın, gece yarısı çarpan pencerelerin gürültüsü, perdeler arasından karanlık odanın içine esen bir rüzgâr ve gökgürültüleriyle uyanması mı gerekiyor?”

(Fırtınadan Sonra)

“Annem sigara böreği yapıyor. Sonra, sanki börek değilmiş de okunmuş bir muskaymış gibi, onları küçük ve hızlı parmak hareketleriyle üçgen şeklinde katlıyor.”

(Sigara Böreği)

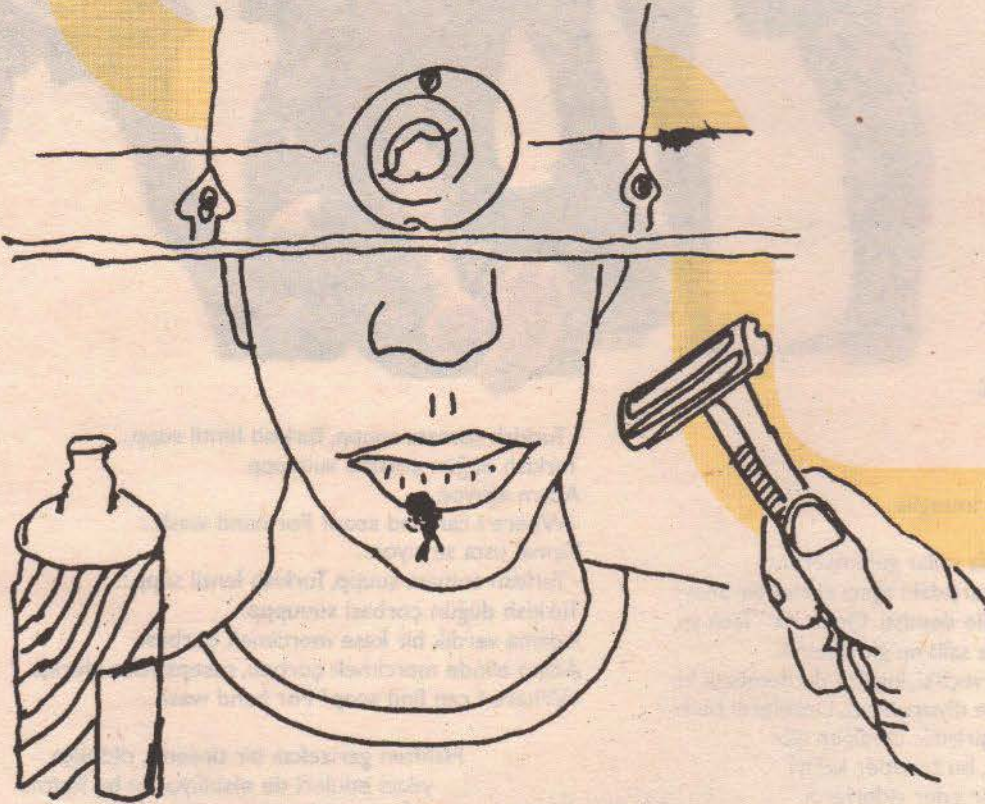

“Mutlu olmak ayp değil, akıllılıktır. Küçük kızım Rüya ile birlikte denize gittiğimiz zaman ben, dünyanın en mutlu adamı oluyorum. Dünyanın en mutlu adamı, hayatta en çok ne ister? Tabii ki dünyanın en mutlu adamı olmaya devam etmeyi.”

(Mutlu Olmak)

"Arılar aynı işi, hiç yer değiştirmeden,
hep aynı çiçekte kalarak yapsalardı,
petekleri gene aynı sürede dolardı ama insanlar
arıların çalışkanlığından dem vurmazlardı."

(Arıların Gecesi)

"Hep aynı kalan pek çok şey olduğunu,
insan tıraş olurken kendini kesince anlıyor.
Hiçbiri önemli değil. Yalnızca dudağımın
altı kanıyor."

(Küçük Bir Kesik)

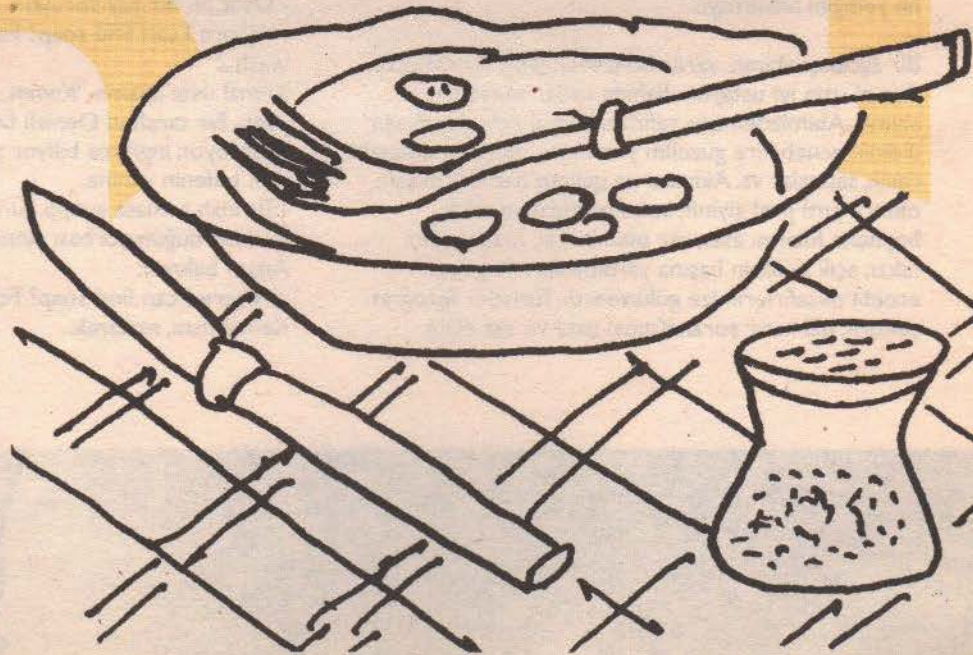

"Gözlerinin çevresinde, ölüme alışan
ihtiyarlar gibi bir keder. Ölmek sanki
bir çeşit yorganın içine girivermek.
Bırakın, bırakın da gidivereyim, der gibi."

(Martı Kıyıda Ölür)

"Yarı karanlıkta sessizce mutfağa girdim.
Buzdolabının içerisi, uzak ve mutlu kentlerin
bulvarları gibi, ıslık ıslık ve kalabalık.
Bir bira aldım ve yemek masasına oturup
ciddiyetle içtim. Plastik ve saydam
karabiber değirmeni, gecenin sessizliğinde
bana bakıyordu."

(Gecenin Sessizliğinde)

**Bir taraftan ekmek parası,
bir taraftan karı kız işlerine
akmak için dil bilmek şart.
Dil bilmek şart ama Oksford
sadece Urfa'da değil, bizim
geldiğimiz memleketlerde de yoktu.
Kendi çapımızda debeleniyorduk işte.**

APAÇI İNGİLİZCESİ

Hiç sevmezdim okulda İngilizce derslerini, bananeydi ki Mr. Brown ve Miss. Brown'nun o sıkıcı, kasvetli hayatlarından. Zaten kısacık süren eğitim hayatımda doğru dürüst bir geçer not alamamıştım İngilizce derslerinden.

Okuldan tekme yedikten sonra mecburen hayata atıldım. İlk önceleri Ankara'nın otelleri, restoranları, gece kulüpleri derken 80'li yılların sonunda kapağı Alanya'ya attım. Çok sevdim ben turizmi, o çocuk yaşta kendimi işime ve İngilizce öğrenmeye adadım. O zamanlar; İngilizce üç kelimeyi arka arka söyleyebilersen senden kralı yoktu valla.

Memleketin dört bir yanından kopmuş, geçim derdindeki adamlar için güzel bir ekmek kapısı turizm ama yabancı dil bilmek şart. Aşçısından garsonuna, bekçisinden bahçıvanına herkes kendini İngilizce öğrenmeye adanmış. Bir taraftan ekmek parası, bir taraftan karı kız işlerine akmak için dil bilmek şart. Dil bilmek şart ama Oksford sadece Urfa'da değil, bizim geldiğimiz memleketlerde de yoktu. Kendi çapımızda debeleniyorduk işte.

Turizmin ülkemize ilk geldiği yıllarda, sabah kahvaltısı ya da akşam yemeği olsun, genelde açık büfe olurdu. Bir Allah'ın kulu da akıl etmezdi, bize özgü yemeklere böyle bir info etiket koyarak, gariban ecnebilere ne yediğini anlatmayı.

Bir aşçıbaşı abimiz vardı. Bolu Mengenli. Kemal usta. Kemal usta iyi ustaydı, Allah'ına kadar zanaatkar bi abimiz. Abimizden öte şefimiz. Kemal şefimiz uğraşır didinir, ecnebilere güzelim yemekler, mezeler, dolmalar, cacık, salatalar vs. Aklınıza ne gelirse hazırlar, akşam olunca pırıl pırıl giyinir, kafasına külahını takar, boynuna fularını asar, var olan birkaç madalyasını takar; açık büfenin başına yardımcıları ile geçer; ecnebi misafirlerimize gülümserdi. Turistler fotoğraf çektirir, hâl hatır sorar, Kemal usta ve saz ekibi

ağızları kulaklarında, misafirlerimize yardımcı olurdu.

Ecnebi sorardı.
- What is this?
Turkish gabagg dolma.
- What is this?
Turkish beyaz peynir.
- What is this?
Turkish semiz otu, sarımsagliii..

Garibim ecnebilir kafa sallar gülümserdi. Adam bir defasında, karşıdaki ağacı soran bir aileye "Turkish muz ağacı" bile demişti. Onlar da "Tenk yu, tenk yu..." diyerek kafa sallayıp gitmişlerdi. Allah'ın İsveçli'si, Norveçli'si, İngiliz'i de demezdi ki; - Lan arkadaşım siz ne diyorsunuz? Deselerdi belki aklımızı başımıza devşinirdik. Dediğim gibi biz ne dersek diyelim, bu turistler kafayı sallaya sallaya teşekkür eder giderlerdi.

Bir gün bir tanesi geldi. Adam tuvaletten çıkmış sanırım.
- Where I can find soap? For hand wash... Gibilerden bir şey sormuştu. Kemal usta geldi aklıma. Kemal ustanın İngilizcesi iyi.
- Usta, bu bir şey soruyor...
- Where I can find soap? For hand wash...
Kemal usta adama "Kamm... kamm..." yaptı. Bir taraftan Denizli horozu gibi gubaruyor; İngilizce biliyor ya. Adamı götürdü açık büfenin yanına.
- Turkish tomato suupp, Turkish lentil suupp...
Turkish düğün çorbası suuuppp.
Adam bakıyor.
- Where I can find soap? For hand wash...
Kemal usta, sırtarak..

- Turkish tomato suupp, Turkish lentil suupp...
Turkish düğün çorbası suuuppp.
Adam ağlıyor...
- Where I can find soap? For hand wash...
Kemal usta sırtıyor...
- Turkish tomato suupp, Turkish lentil suupp...
Turkish düğün çorbası suuuppp.
Adama verdik bir kase mercimek çorbası.
Adam elinde mercimek çorbası, resepsiyona gitmiş.
- Where I can find soap? For hand wash...

Hafiften gerizekalı bir tipseniz, oldukça yıkıcı etkileri de olabiliyordu bu kazma İngilizce'nin. Tanımadığınız insanların geleceği ve kaderi ile oynamanıza, dünyalarını karatmanıza sebep olacak malıklar silsilesidir, bizim konuştuğumuzu sandığımız İngilizce.

Eskiden böyle herkes konuşamıyordu. Şarkı sözlerinden kaptığınız üç-beş kelime, devlet okulundan kalmış biraz kırıntı ve az biraz uğraş sonucu "Lan ne güzel konuşuyorum" triplerine girmeniz için yeterli bir sebepti.

Ben mesela; "You ll never stop me from loving you" cümlesini aklım estikçe kullanır, çevremdeki hayran bakışlar ve verilen gazın etkisiyle coşardım. Ben malım da, çevre benden mal. Neyse; kulağımızda doksanlı yılların modası walkman, paso ecnebi şarkılar dinliyor, aklımda kalan cümleleri bir şekilde sorup araştırıp,

**Memleketin
dört bir yanından
kopmuş, geçim
derdindeki adamlar
için güzel bir ekmek
kapısı turizm
ama yabancı dil
bilmek şart.**

İngilizce dağarcığıma ekliyorum. İngilizce ilerliyor ilerlemesine ama hep aşk meşk üzerine. Gerisi fıs. Çalıştığım otelin yönetim kadrosu İskandinav. Genel müdür, şef aşçı, yiyecek içecek müdürü ve personel müdürü gibi kafa adamların hepsi İsveçli. Her sene, gözlerine kestirdikleri personeli iki aylığına İsveç'e gönderiyorlar. Müşterilerin alayı İskandinav. Sezon bitiminde alıyorlar vizeni, veriyorlar uçak biletini. Ben de meraklıyım bu mesleğe. Köpek gibi çalışıyor, kendimi geliştirmeye uğraşıyorum. Adamların gözünden kaçmadı tabii. Sezon bitimine yakın, beni çağırdı müdür. İsveç'e gidecek kadroda beni de düşündüklerini, isteyip istemediğimi sordular. Kış için bir planım yoksa, gidebileceğimi belirttiler. Lan! Sanki kışın İsviçre'ye kayak yapmaya gideceğim. Ne planı ne programı. Ağzımdan salyalar akıtarak kabul ettim.

Şu yalan dünyada; ilk kez uçağa binecek, yurtdışına gideceğim. Var mı ötesi?

Neyse; gittik İsveç'e. Takılıyoruz kafamıza göre, bize yardımcı oluyorlar. Seminerler, toplantılar devam ediyor. İnsanlarla tanışıyoruz. Türkiye'den geldiğimizi söyleyince daha bir yakın davranıyorlar. Çoğu gelmiş zaten ülkemize. Böyle devam ediyor günler. Bir-iki arkadaş yaptım kendime. Normalde filmlere konu olacak kadar berbat ama bana göre muhteşem İngilizcemle takılıyorum.

Bir gün; sarışın, düzgün, mavi gözlü (İsveçli bu, boru mu?) kız geldi. Türkiye'de tatile gittiğinde bir çocukla tanıştığını, çocuğun tek kelime İngilizce bilmediğini (kodumun salağı), kendisine Türkçe mektup gönderdiğini, fakat kendisinin anlamadığını, yardımcı olmamı rica etti.
- No problem.

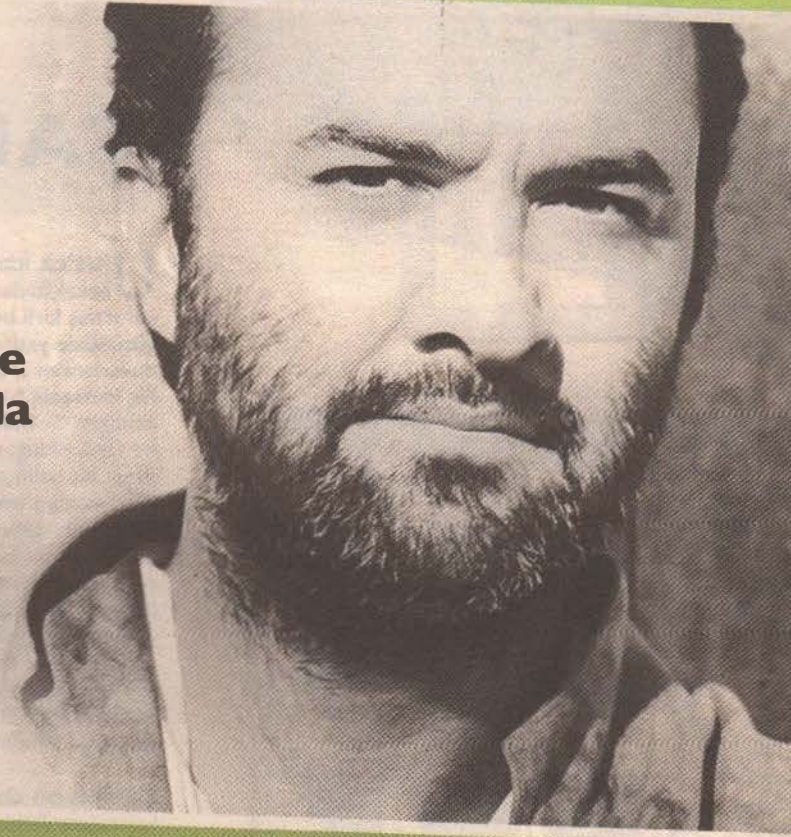
Aldık mektubu. Başladım okumaya. Eleman hasret dolu, dizeleri döktürmüş. Tam kara arabesk. Dilimin döndüğünce tercüme ediyorum. Çocuk yazmış işte; "Sensiz günlerim çok acı, her gün kederimden içiyorum. Meyhaneler evim, içki tek limanım, ayaşlar dert ortağım..." gibi abuk sapık cümleler. Ben de başladım; her gece meyhanedeyim = i m going to nightclub/disco everynight. (Lan! Ben ne bileyim, meyhanenin İngilizce karşılığını! Dışarı çıkıp eğlenmek yerine, zırlama kültürü de bir bizde var zaten!) Kız zıpladı birden.

- Nee!! Ben onu düşünürken, o her gece diskoya mı gidiyor?
- No no no! This disco only for men.
- ???.

- Because no girls going this disco.
- Is he gay?
- No no no! He is going to disco for cry.
- ???.

Kızın kafa basmıyor tabii. Ağlıyor, ayılıp, bayılıyor. Battıkça battım. Sıttıkça sıttım. Anlatamıyorum ki derdimi. Kız isyanlarda. En sonunda; o günlerin bomba cümlesini patlattım, finalde;
- Dont worry be happy. 🌸

Tiyatro, sinema ve televizyon alanlarında çalışmış, yazar ve yönetmen BERKUN OYA ile kitaplar hakkında konuştuk.

ÇOK FAZLA KİTAP ÇOK FAZLA YAZAR VAR

Hayran kaldığınız ilk kitabı hatırlıyor musunuz, neden hayran kalmıştınız?

Yaban. Yakup Kadri Karaosmanoğlu. Orta okul son sınıfta, edebiyat hocam Nesrin Hanım okutmuştu. En sevdiğim hoca, en sevdiğim derste, çok seveceğim mesleği seçtirtmişti bu sayede bana. Romanı bitirdiğimde sınıftaydım. Her zamanki sıramdaydım. En arka, cam kenarı köşe. Yalnızdım. Teneffüs saatiydi ve bahardı yine bugün gibi. Kitabı kapatıp, dışarıyı izlemiştim. Bahçede, küçük sınıftan kızlar ip atlıyordu ve kalbim kızlar zıpladıkça onlara eşlik ediyordu. Yalnız olmadığımı düşünmüştüm, romanın dünyasıyla ve Yakup Kadri'yle arkadaş olduğumu düşünmüştüm. Arkadaşsız bir tip değildim, çok arkadaşım vardı ama bu arkadaşlık başkaydı. Yıllar sonra da Devlet Tiyatrosu'nun teklifi üzerine Yaban'ı oyunlaştırdım. Yirmili yaşlarımin sonlarında oldu bu. Onca sene sonra tekrar okumak, üstünde çalışmak, oyunlaştırmak gibi zor ve hassas bir işe kalkışmak, hem büyük şansı hem de tarifsiz keyif vermişti bana, artık sadece arkadaş değildik sanki, aileydik.

Ergenlik döneminde hangi yazarları, kitapları okuyordunuz?

Beat kuşağına epey meraklıyım o yıllarda. Corso, Ginsberg, Burroughs, Kerouac. En çok da Lawrence Ferlinghetti. Oğuz Atay okurdum, Tezer Özlü severdim. Ferhan Şensoy ise kahramanımdı. Hâlâ da öyle.

En çok etkilendiğiniz kitaplar nelerdi?

Çok fazla kitap, çok fazla yazar var, düşününce kısa bir ücretsiz PDF kitap arşivi <https://rantey.org> kocaman,

heybetli bir ağaç vardı. Emregül'le (en yakın arkadaşım) dersten kaçır, o ağaca giderdik. Dallarına tırmanır, saatlerce otururduk. Sohbet de ederdik ama az konuşurduk, bol bol gülerdik. Emregül yemek yerd, ben kitap okurdum. Bir de kendi yazdığım şiirleri okurdum Emregül'e, o da "sen bunları kesin kaybedeceksin" deyip benim için saklardı o şiirleri. Hâlâ hepsi ondadır. Emin ellerde...

Bir roman kahramanının portresini yazacak olsaydınız, bu kim olurdu ve onu nasıl anlatırdınız?

Altı senedir yazıp yazıp durduğum bir roman var, galiba hiçbir zaman bitiremeyeceğim diye korkmaya da başladım aslında.

O geliyor şimdi ister istemez aklıma. O romanın kahramanı emekli bir felsefe hocası. Zamanla asabileşmiş, hayattan kopmuş biri, gelecek onu kabul etmediği için hâlâ ve her zaman geçmişte yaşayan bir adam. Adı Ethem. Romanın adı da Ethem'e Veda. Bu soru bana, vakit bulup romanı tamamlamam, Ethem'le de, romanla da vedalaşmam gerektiğini hatırlatıyor bir kez daha.

Bir ahbap evinde yatılı misafirsenez, size hazırlanan odalar, temiz yataklar iyidir her zaman. Okumak için de, yazmak için de.

Kitap okumak için özel mekanlarınız var mı? Varsa nereler?

Pek yok herhalde. Ama bir ahbap evinde yatılı misafirsenez, size hazırlanan odalar, temiz yataklar iyidir her zaman. Okumak için de, yazmak için de.

Deneyip de içine pek giremediğiniz kitaplar veya türler var mı? Varsa neler?

Bilim kurgu, fantastik edebiyat. Sıfır merak. 🌸

ŞAMPIYON OTEL

Ulus'ta, İtfaiye Meydanı'nın karşısındaki karanlık ara sokaklardan birinde; dört katlı, dış cephesi yer yer kararmış kirli beyaz badanalı, demir giriş kapısı ancak bütün gücünüzle yaslandığınız takdirde açılabilen ve kâğıt gibi duvarlarının ardında ne olup bittiğini herkesin duyduğu ama hiç kimsenin hiçbir şeye karışmadığı bir oteldi, Ankara'da kaldığım ilk otel, Şampiyon Otel. Giriş katında bir vakitler ne renk olduğunu anımanın imkânsız sayılabileceği delik deşik bir halıfleks döşeliydi. Sonradan adı değişti oranın, hatta bir ara otellikten çıktı, zemin katı kiraathane yaptılar üst katları depo olarak kullanmaya başladılar, sonra pavyon oldu, sonra ikinci el ev eşyası satan bir dükkân ve ardından ticari çevrimini tamamlayıp yine otel oldu ama o delik deşik halıfleks hep yerinde kaldı. Şu an ne olarak hizmet veriyor bilmiyorum ama çevredeki esnafa, "Eski Şampiyon nerede?" diye sorarsanız, hâlâ bir hatırlayan çıkıp gülümser ve o gülümsediği zaman anlarsınız ki yerinde bir soru sormuşsunuz. Bir ruhu vardı çünkü oranın. Az biraz pislik bir ruh tabii, ama olsun, ruhsuzluktan iyidir.

Şampiyon Otel'de kaldığım ilk gün, Ankara'da da kalacağım ilk gündü. Belediyenin şehir içi otobüs servislerini henüz yasaklamadığı zamanlar, elimdeki lacivert valizle İzmir Caddesi'nde inmiştim. Şehir planını inceliyordum; Selanik Caddesi, Tunus Caddesi, Strazburg Caddesi, İran Caddesi, Filistin Caddesi, Arjantin Caddesi. Ankara'da bütün caddeler başka bir yere git, diyordu ama ben kalmak zorundaydım. Birkaç yıldır işler biraz ters gitmişti, son çarem Ankara'ydı.

Fosforlu önlük giymiş, yolun kaldırımı bitişik kısmını süpüren çöpcüye, "Buralarda nerede ucuz otel bulabilirim?" diye sormuş, "Bulvara çık sola dön, Gençlik Parkı'nı görene kadar dimdirek git, sonra sağa dön, İtfaiye Meydanı'nın oralarda sar," cevabını almıştım.

Meydandan sonrasını sezgilerimle halledip Şampiyon Otel'i buldum. Sezgilerime hiçbir zaman güvenmemişimdir. Resepsiyonun arkasında, hafif kambur oturan çökkün suratlı ihtiyara, "Boş odanız var mı?" diye sordum. Gözlerindeki tuhaf parıltıyla bakıp sağ elini sadaka ister gibi açtı, başparmağını sabit tutup dört parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. Yaklaşınca haliften sol kulağını döndü, işitme cihazı vardı kulağında. "Boş odanız var mı?" diye bağırdım. "Bağıрма," dedi tok sesiyle. "Var." "Ne kadar?" "Sekize var, an ikiye var." "Aradaki fark ne?" "Sekizlik adada kalırsan yanına birini veririm. On ikilik odalar tek kişilik." Dirseğimi resepsiyonun ahşabına yaslayıp çenemi sıvazlayarak olayın güvenlik boyutlarını düşündüm, çevreyi son kez kokladıktan sonra, "On ikilik olsun," dedim. İhtiyar, kimliğimi alıp otel defterini doldururken "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu. "Öğrenciyim," dedim. "Yani en azından niyetim var. Yarın sınava gireceğim." Meslek hanesine öğrenci yazdıktan sonra gömlek cebinden Uzun Maltepe paketini çıkarıp bir sigara yaktı, helezonlar çizerek yükselen dumanların arasından beni süzdü yeniden, kimliğim hâlâ elindeydi, "Üniversite sınavları geçti," dedi. "Bu Dil Tarih'te. Özel yetenek sınavı." "Özel yetenek? O ne?" "Yazarım."

Üzerindeki fotoğrafla eşkalimi karşılaştırdıktan sonra kimliğimi iade etti. Ben de ihtiyara bakıp "bu yüzü asla unutmamalıyım" diye düşündüm, neden öyle düşündüğümü bilmiyorum. Bazı insan yüzlerine bakarsınız ve ölmeden önce göreceğiniz Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://gameyard.org> iki kişinin ölmeden evvel son gördüğü insan ben oldum, hem

de çok yakından tanımadığım insanlardı; aynalara, dükkân vitrinlerine, araba camlarına o gözle bakıyorum bazen, ne doktorum ne hastabakıcı ne de Azrail'in yancısı, kendimden utanıyorum, daha doğrusu korkuyorum. Utanmak ve korkmak bazen aynı anlama gelir ve o an sıçarsın. Bunu bir psikoloğa anlattım üç ay evvel, "Şu an bir şey söylemek için erken, durumunuzu biraz daha izleyelim," dedi. Oysa yarım Xanax içince üç dört saatliğine geçiyor o duygu. Psikologlar para tuzağı, sırf laf.

O akşam, odanın küçük balkonuna oturup ayaklarımı demirlere uzatmış, İller Bankası'nın arka cephesini seyrediyor, tekelden aldığım iki Tuborg'un ilkinin içiyordum. "İki bira iç, biraz da Thomas Mann okur yatanm, yarın sabah da erkenden kalkıp sınava" girerim diye düşünmüştüm. Önce arka sokaktan bağırsı çağrış sesleri yükseldi, boğuşan insanların boğuk sesleri eklendi buna, sonra otel önüne doğru bir koşuşturmaca başladı, gölgeler birbirine karıştı. karanlık sokakta neyin gölge neyin insan olduğu ayırt edilemez hâle geldi bir an. İlk hengamenin ardından sokağın ucunda, ağzı burnu kan içinde kalmış bir adam belirdi, işaret parmağını söz ister gibi kaldırıp otelin önünde bekleyenlere yaklaşıırken, "Nurul Ağbi," dedi. "Beni çok yanlış anladın! Bak bir sefer beni dinle, bir sefer dinle ağbi! Ondan sonra eğer haksızsam tut kafama sık!"

Oda kapım yumruklanıyordu. Ve kalbim de yumruklanan oda kapım gibi çarpmaya başlamıştı o an.

Otelin önündeki gruptan

Nurul Ağbi olduğunu tahmin ettiğim kişi kollarını göğsünde kavuşturup dik dik baktı, "dinliyorum" anlamına geliyordu bu duruş. "Bak Nurul Ağbi," dedi karşısındaki. "Bunu ancak sen anlarsın. O koruduğun karı var ya orospu değil, sana yemin ediyorum orospu çocuğu." "Orasını beni ilgilendirmez," dedi Nurul Ağbi. "Bu âlemde bir karının yiyicisi ayrı olur sikicisi ayrı olur. Ha yok sen, 'ben ikisini de bir arada yapacağım,' diyorsan, o zaman ben de Nurul Ağbin olarak hiç kusura bakma, senin götünü keser patlıcan oturtma yaparım." Bunu duyan adam, kafasını yumruklamaya başlayıp "Sen de öyle diyorsan ben ölmüşüm zaten Nurul Ağbi," dedi. "Ölmüşüm ben!" "Siktir git başka yerde öl!" "Nerede öleyim ağbi, nerede öleyim!"

Sokağa bir sessizlik çöktü, "Venedik'te öl," dedim içimden. Ağzı burnu kan içindeki adam, başına vura vura, ağlayarak ve anlaşılmaz küfürler ederek uzaklaştıktan sonra sokağa yeniden sessizlik çöktü. Önceki ara sessizliklerden farklı, az evvelki nümayişten ötürü ağır, neredeyse elle tutulabilir gibi gelen bir sessizlikti bu. Ama gecenin sesleri asla bitmez, muhakkak uzaklardan geçen bir ambulans vardır, fren sesleri vardır, sinir krizi geçiren bir kedi vardır, onlar yoksa buzdolabının, kombinin motor gürültüsü vardır, damlayan bir musluk, çekilen bir sifon, saatin tık takları ya da birdenbire manasızca çatırdayan televizyon sehпасı vardır. Daha da korkunçları vardır. Oda kapım yumruklanıyordu. Ve kalbim de yumruklanan oda kapım gibi çarpmaya başlamıştı o an.

Hata bendeydi, dandik bir otel odasında Thomas Mann hiçbir korkuyu gideremez, kutsal kitaplar yahut Nietzsche gibi iddialı bir adam lazım bunun için. Odaya girip "kapının arkasına yaslayabileceğim bir şey var mı?" diye baktım önce, yatak yere sabitlenmişti, dizime gelen komodinin dışında da bir şey yoktu, "Kim o?" diye bağırdım. Cevap yerine kapıya daha güçlü yumruklar indi.

Balkona çıktım yeniden. Nurul Ağbi ve ekibi de gitmişti. Eğer gitmeseler ben de, "Nurul Ağbi," diye seslenecektim. "Beni de bir sefer dinle, eğer haksızsam tut benim de kafama sık. Okumak istemediğim okulları, çalışmak istemediğim işleri, dolaşmak istemediğim şehirleri, taşımak istemediğim eşyaları bırakam, her şeyi bıraktım, tek valizle Ankara'ya geldim, gazeteden kuponla alınmış dandik bir valiz üstelik. Çünkü yazar olmak istiyorum. Nasıl olunacağına dair net

Seyretmekten yorulmuştum artık, bu hayat denen şey bir sahneyse biraz da ben yazmak istiyordum onu.

bir fikrim yok ama istiyorum. Bunu yaparken de kendi aynamda kaybolmamak, tanıyabileceğim kadar insanı tanımak ve sonunda bulacağım şeylerin beni mutsuz edeceğinden emin olsam da arayışından vazgeçmemek istiyorum. Yarın sabah bu yüzden sınava gireceğim. Belli ki buralar senden soruluyor, o zaman bu kapı niye yumruklanıyor?"

Kapı yumruklanması bir an kesilince tekrar içeri girdim, kapıya yaklaştım, yumruklanmanın hâlâ orada olduğunu hissediyordum. Kapıya kulağımı yasladım, hemen bitişiğindeki adamın soluk alıp verişlerini duyabiliyordum. Valizin ön gözünden küçük çakımı alıp açtım, tırnak törpüsünden halliceydi. Tekrar, "Kim o?" diye sordum, cevap yoktu. Bıçağı sol avucumun içinde tutup sağ elimle kapıyı araladım. Kapıyı aralar aralamaz üstüne bir adam yıkıldı, adamı itip kenara çekildim. Adam, sendeleyerek odanın ortasına yürüdü ve çevresine bir an baktıktan sonra yatağa ilerleyip sırt üstü devrildi. Bıçağa baktım, kan falan yoktu. Gözümü, yarı açık oda kapısından ayırmadan yatağa doğru yaklaştım. Adam uyuyordu. Kalp atışlarım düzeliş soluk alıp verişlerim normale dönene kadar adamın başında dikildim. Kırk beş elli yaşlarında, iri kıyım bir adamdı, kumaş pantolonun üstüne kahverengi, balıkçı yaka kazak giymişti, onun üstünde de siyah, yağlı bir deri ceket vardı. Horlamaya başlamıştı, adamı öyle bırakıp resepsiyona indim. "Odaya bir adam girdi," dedim ihtiyara. "Evet," dedi, "Ben gönderdim." "Nasıl ya! Oda tek kişilik demiştin." "Boş oda kalmadı. Bu akşamlik idare et." "Öyle anlaşmamıştık." "Bu akşamlik idare et. Samsun'dan balık getirmiş, sabah erken kalkacak yine Samsun'a gidecek. İki gündür yoldaymış, uyumamış." "E ben nerede yatacağım?" "Perdenin arkasında çekyat var." "O zaman dört milyonu geri ver," dedim, şimdiki parayla dört lira. Muhabirlik yaptığım Hayvan Dergisi'nden gelen üç yüz milyon ve annemin emekli maaşının küçük bir bölümü dışında gelirim yoktu, her kuruşu nereye harcadığımı hesaplamak zorundaydım. İhtiyar, "O oda on ikilik," dedi yeniden. "Tek kişilik odalar on ikilik demiştin," dedim. "Ve o oda şu an, esasen altılık durumda." "Bu akşamlik idare et." "Dört milyonu almadan hiçbir yere gitmiyorum." Hayatta ilerlemek istiyorsan, dört milyon deyin geçmeyeceksin, dişlerini göstermen gerekir yoksa dibe vurursun. İhtiyar adamın yüzünde bıkkın ve huzurlu bir ifade vardı, bu iki ifade insan yüzünde nadiren bir araya gelir. "Siktir git," dedi. "Peki," dedim.

Odaya döndüm, toz içindeki ağır perdeyi araladım. Perde o kadar eskidi ki, belki de önce perdeyi asmışlar sonra otelin temelini atmışlardı. Çekyatı balkon kapısı önüne açıp kenarına oturdum, ardından ikinci Tuborg'u açıp derin uykudaki kamyoncuyu seyretmeye başladım. Sabah kaçta kalkacaktı acaba? Resepsiyondaki ihtiyara sorup kamyoncudan erken kalkmalıydım. Moby Dick'te böyle bir bölüm vardı, balina avına çıkacak İshmael, bir handa tanımadığı bir zıpkıncıyla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalıyordu ilk gece. Ama biz balina avına çıkmayacaktık. Gerçi kamyoncu Samsun'dan balık getirmişti ama bunlar farklı şeylerdi. Yatağa biraz yaklaştım, evet, balık kokuyordu. İki gündür uyumadıysa sürekli Ankara-Samsun arasında gidip gelmiş miydi? Samsun'dan balık getirmişti, peki Samsun'a ne götürecekti? Yarın sabah sınava girecektim, bilmediğim her şey beni tedirgin ediyordu ve o odanın içinde bile cevabını bilmediğim yüzlerce soru vardı.

Birayı bitirdim, çakım sol avucumda, odanın ışığını kapatmadan, nevrisesimsiz yastıksız çekyata sırt üstü uzanıp

gözlerimi kapattım. Daha birkaç saniye geçmeden şaklayan tokat sesini duydum ve hemen ardından bir kadın, "Yapma Gazanfer!" diye bağırdı. Tokat sesi yeniden duyuldu ve ikinci bir, "Yapma Gazanfer!" "Amina kodumun kansı sen beni ne zannettin!" Bir tokat sesi daha ve yine, "Yapma Gazanfer!"

Kapıya yürüdüm, hafif aralayıp dışarı baktım. Koridorun ucunda, siyah ceketin içine kazak giymiş, kel, bodur ve pehlivan enseli bir tip olan Gazanfer, karşısındaki kadının iki bileğini tek eliyle tutmuş, boştaki eliyle de mütemadiyen tokat atıyordu. Çocukken kum boşaltan kamyonları seyretmeyi çok severdim, demir kesen işçileri, her türlü tadilatı, bütün eşyaları envanter tutar gibi saydığım ev taşımalarını, park eden arabaları, uçan ve uçmayan kuşları, her şeyi seyreterek büyüdüm. Belki de sırf bu yüzden ertesi gün oyun yazarlığı sınavına girecektim, çünkü seyretmekten yorulmuştum artık, bu hayat denen şey bir sahneyse biraz da ben yazmak istiyordum onu. Ama bu Gazanfer denen it, bir gece daha bekleyememiş, bir anda Zeki Demirkubuz setine çevirmişti ortalığı, amına koymuştu hayat denen o sahnenin.

Geri döndüm, kamyoncuyu omzundan sarsıp "Ağbi," dedim. "Bir uyan! Bir beni dinle!" Kamyoncu elinin tersiyle elimi itip anlaşılmaz homurtular çıkardı. Tekrar, bu sefer daha güçlü sarstım kamyoncuyu, "Uyan!" diye bağırdım. "Uyan!" Kamyoncu, uykusuzluktan kızarmış gözkapaklarını açtı, tanımaya çalışır gibi baktı bir an. Sonra hafif doğrulup yatağın demirine sırtını yasladı, deri ceketinin üst cebinden Uzun 2000 paketini çıkarıp bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti. Sonra sigarayı, sağ elinin sigara yanıklarıyla dolu işaret ve ortaparmakları arasında tutup "ne oluyor" gibilerden başını iki yana salladı. "Yapma Gazanfer!" "Ağbi sesleri duyuyorsun," dedim. "Bu Gazanfer denen it, kadını dövüyor, öldürecek. Ben buraların yabancısıyım, öğrenciyim, altmış dört kiloyum, ne yalan söyleyeyim biraz da tırtım açıkçası. Gel beraber gidelim, kadını kurtaralım elinden." Kamyoncu donuk gözlerle bana bakıyordu. "Ne diyorsun ağbi?" diye sordum. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu ama hiçbir duygu belirtisi yoktu bakışlarında, yaktığı sigaradan ikinci bir nefes bile çekmemişti. Gözleri açık uyuduğunu anladım o an. Belki de söylediğim hiçbir şeyi duymamıştı.

"Yapma Gazanfer!" Keşke ben de uyuyabilseydim o an ama uykum genelde hafiftir. Derin bir uykuyu çekmek için ya Samsun'dan balık getirmek ya da çok vicdansız olmak lazım. Ne yapacağımı şaşırılmıştım.

Yüreğim sıkışıyordu, her tokat sesinden sonra biraz daha eziliyordum, utanç ve korku denen o kayanın altında kalmıştım yine. Nefes alamıyordum. Bir şeyler yapmazsam boğulacağımı hissediyordum. Son bir gayretle odanın ışıklarını kapattım, sonra da gözlerimi. Ardından suya dalar gibi derin bir nefes alıp "Amina koyayım Gazanfer!" diye bağırdım. Bir an dışarıdaki sesler kesildi. Gazanfer'in, "Kim lan o kim!" diyen sesini duydum. Koridor boyunca bütün oda kapılarını yumrukluyordu. Sıra bizim odaya gelince daha ısrarla yumruklamaya başlamıştı. "Burada mı saklıyorsun lan tokmakçı! Ha! Burada mı saklıyorsun!"

"Yapma Gazanfer! Vallahi öyle biri yok!" Balkondan aşağı baktım, üç kat. Geri dönüp perdenin arkasına saklandım. Kamyoncu, birdenbire "Ne oluyor?" diye sordu. Elindeki sigara parmaklarını yakınca uyanmış, yattığı yerden doğrulup üstünü başını silkelemeye başlamıştı. Perdeyi hafif aralayıp kamyoncuya baktım, "Ağbi," dedim. "Gazanfer! Gazanfer geldi."

"Gazanfer kim?" "Kadının yiycisi. Sen Samsun'a ne götüreceksin?" Kamyoncu kafasını kasıyıp yumruklanmış kapıya baktı. Yorgun, uykulu mahmur gözleriyle, dünyaya o an gelmiş gibi şaşkın bir ifade vardı.

Ben çocukken Cem Karaca yaşlanmıştı. Ama ben onun gençliği'ni sevdim. Topkapı'daki bitpazarından. Beyazıt sahaflar çarşısından plaklarını toplardık annemle. Kasete geçilmişti halbuki ama nostalji o zaman da modaydı demek...

Ben çocukken annem gençti, onlar annemle yaştı. Kardeşim doğdu. Annemle gitar çalıyor taklidi yaparak 'Adiloş Bebe'yi söyledik kızı. Ninni niyetine. Sonra bizim sınıfa Mehtap geldi. En yakın arkadaşım oldu. O zaman bizde lakap takma âdeti vardı. Adiloş adını taktım kızı, böyle bir şarkı var dedim. Daha şiirinden haberim yoktu. Çocuktum.

Ben biraz büyüdüm, kendimi genç sanıyorum, 'Herkes Gibisin' en sevdiğim şarkı oldu. Ortaokuldayım... Biri, evet o izci kursundan âşık olduğum çocuk özellikle de, bana bu şarkıyı yazsa ne kötü hissederdim diye düşündüm. "Herkes gibisin ne demek yahu, suratına tükür daha iyi!" Daha şiirinden haberim yoktu. Liseye geçmeden şiir öğrenemiyor insan herhal.

13 yaşına geldim. Ağır Roman'ın filmi çıktı. Kitabından haberim yoktu. Ortaokuldayım ya ondan... Resimdeki Gözyaşları, film için yeniden düzenlenmiş, klibini gördüm televizyonda. Cem Karaca, geniş el kol hareketleriyle bir mahalleyi anlatıyor sanki... Ben kendi başıma hiç büyük filmine gitmemiştim. Ama buna gitmem lazımdı. Cem Karaca, çekici bir tedirginliğe davet ediyordu. Annem, sinemaların bir çocuğun tek başına gitmek için tehlikeli yerler olduğunu düşünürdü. Anca üniversiteliler başlarına bir iş gelmeden, rahatça tek başına sinemaya gidebilirdi. Sinemaya yalnız gideceğim zamanlarda, elime bir 'üniversiteli' klasörü tutturur, boynuma bir fular bağlayarak, dışarıya, özellikle sinemadakilere

GENÇ KALANLAR

üniversiteli gibi görünmemi sağlamaya çalışırdı. Filmin 16 yaş sınırı var. Klasörümü alıp fularımı taktım, 13 yaşında bir üniversiteli olarak Ağır Roman'a gittim. Çemberlitaş Şafak... Filmde içtikleri şeyi yanlış anlamışım, salondan çıkar çıkmaz

bir paket sigara aldım: Camel. O hafta filme 2 kez daha gittim. Akşama kadar televizyon başında oturup 'Resimdeki Gözyaşları'nın klibi çıksın diye bekliyordum. Metin Kaçan'dan haberim oldu. Gittim walkman aldım, kendi başıma ilk Cem Karaca kasetimi aldım: The Best of Cem Karaca (Vol. 1)

Ben büyüdüm sanıyorum; lisedeyim. Annem dedi ki; Cem Karaca, Caz Bar'da çıkıyor, gel seni götüreyim. Yanında velin var, 18 yaş sınırını sorun etmez güvenlikler. Gittik, kimlik sordular. Annem çıkardı, kapıdaki adam "Sizin kimlik göstermenize gerek yok hanfendi" dedi. 18 yaşını geçtiği anlaşıldı ve yüzüne vuruldu diye annem çok bozuldu. Ben "Kimliğim evde kalmış" dedim. İçeri almadılar. Ee, bara da klasörle gidilmiyor tabii... Diyemedim ki, abicim, içerde şarkı söyleyecek adam benden daha genç, onu da çıkarın o zaman...

Ben üniversiteye geçip, klasörsüz sinemaya gidecek yaşa gelmişim. Artık Cem Karaca'ya Cem Baba diyorum. Safınaz'ın müzikali yapılsın diye bekliyorum bir umut. Bir gün İmpala'ya binersen; çünkü Ağır Roman ve Fındık Sekiz'de hep İmpala'ya binerler, çalacak ilk şarkı "Unut Beni" olacak diyorum. Şiirleri öğrenmişim. O kız gerçekten herkes gibi olsa, o şiirin ona yazılmayacağını anlamışım... Nihayet ikimiz de gençtik... Ama Cem Baba benden önce öldü...

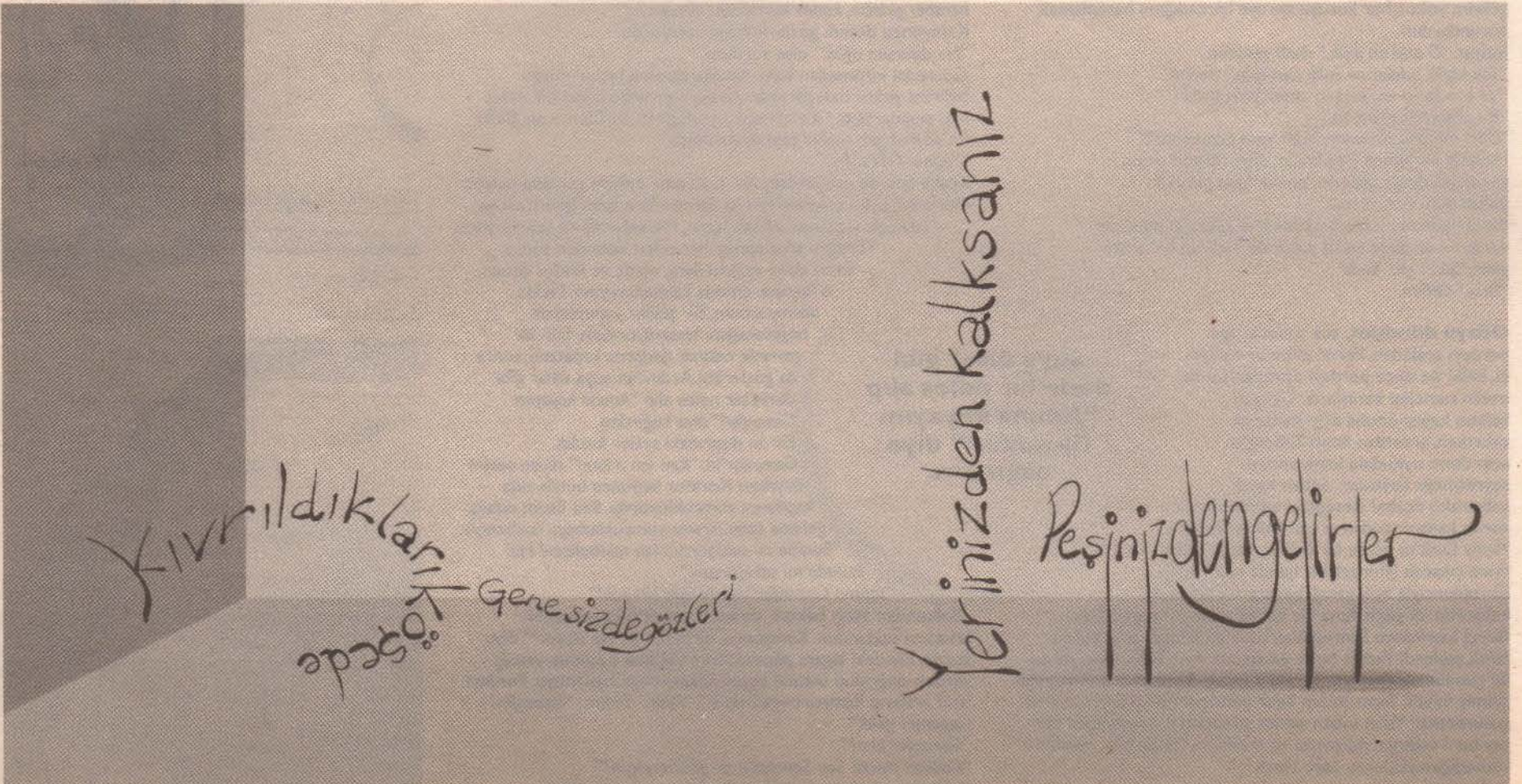
Dediler ki "Cem Baba Cem Baba diyarsunuz ama, o da Turgut Özal'ın elini öptü ne haber..." Babam ve Oğlum çıktı sonra... Film dedi ki... "Çocuklar, babalarını hatırlamak istedikleri gibi hatırlarlar." Biz, Cem Baba'yı hatırlamak istediğimiz gibi hatırladık. Gençliğini...

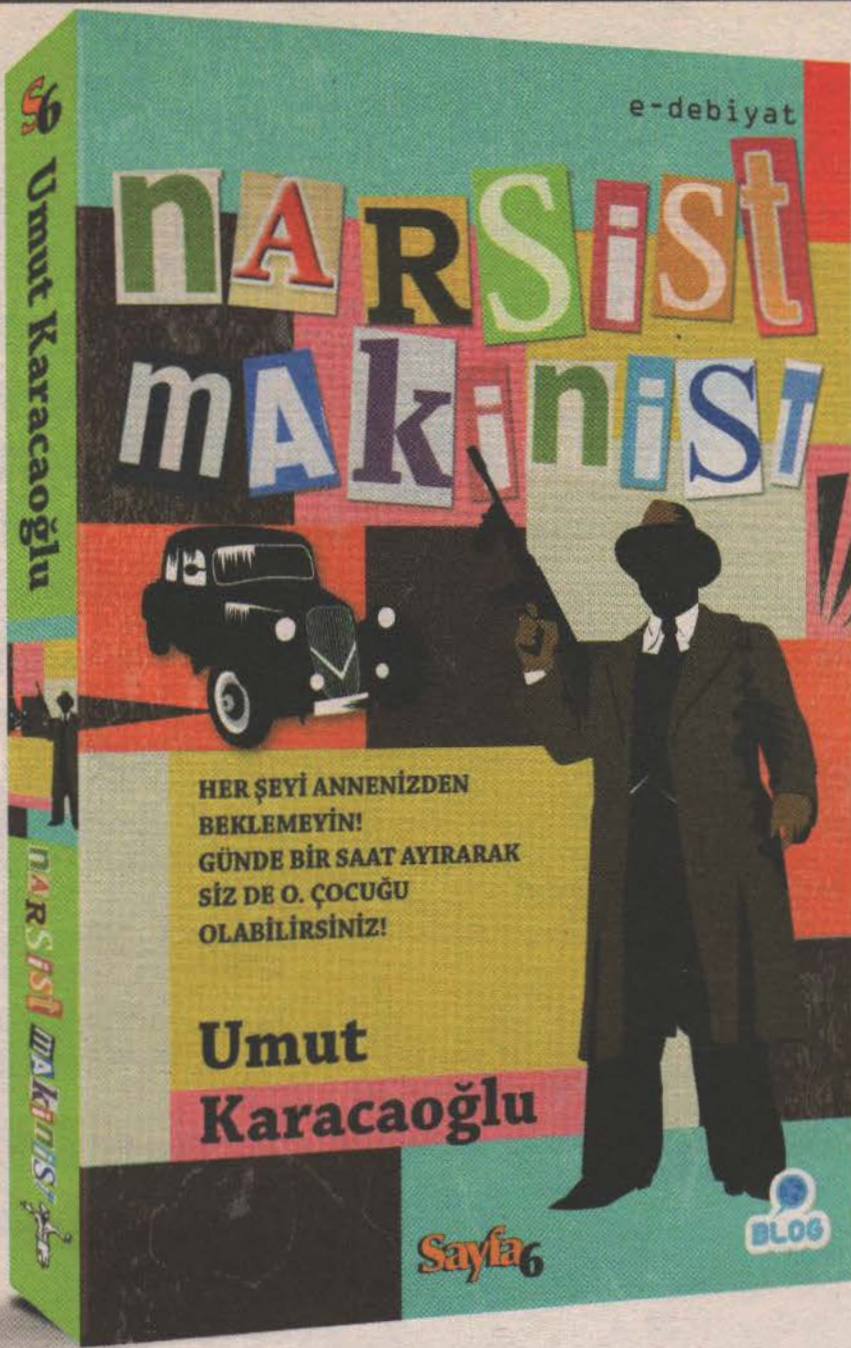
Bana da artık bar kapılarında kimlik sormuyorlar. Hiçbir hatama gençlik hatası kamufleji yapamayacak yaşa geldim ama Cem Baba hâlâ genç... ✦

Kolaj: İbrahim Ekiz

GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ

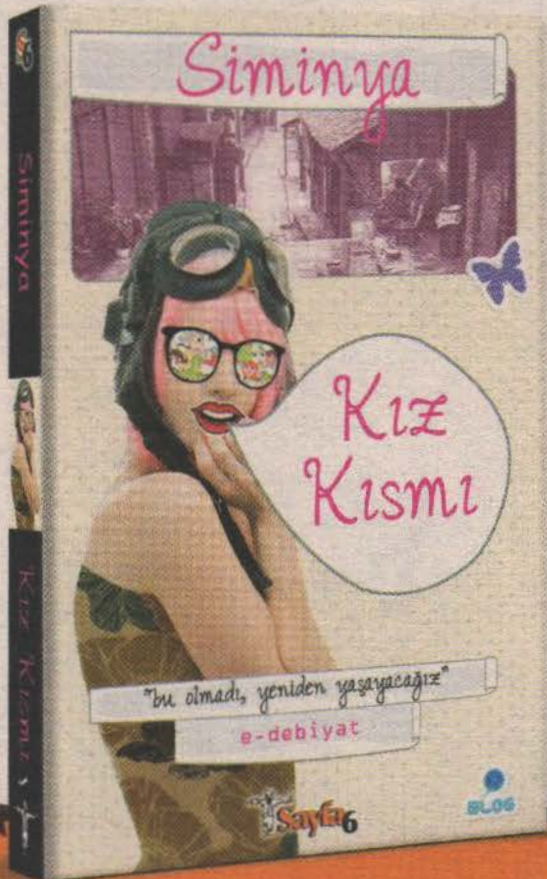

'Geyik'
değil,
harbiden
erkek
muhabbeti!

Akıllara ziyan bir
kişisel gelişim! kitabı...

Mutfakta pişiyor...

Çok yakında!

Blog dünyasının
en harbi kızından
sterilize,
dantelli, fistolu
hayat tasarımına
baş kaldıran
yazılar.

HİLAL KAPLAN (Yeni Şafak Gazetesi Yazarı, 1982 doğumlu)

Özal deyince aklıma ilk, askerî birlikleri şortla denetlediği bilgisi geliyor. Onca ekonomik ve siyasi gelişme varken neden böyle? Emin değilim ama sanırım en çok, vatandaşın devlete güler yüze bakmasını sağlayan bir lider olduğu için. Çünkü Özal, Menderes ve 'Karaoğlan'dan sonra halkın kendisini, devletin kölesi değil de vatandaşı gibi hissettiren bir liderdi. "Millet, devlet için değil; devlet, millet içindir" sözünü not etmek gerekir. Bu liste, bugün Başbakan Erdoğan'la devam ediyor. Ve Ecevit değil de 'Karaoğlan' dememden anlaşılabileceği gibi, solun listede neden bu kadar uzun zaman önce ve sadece tek kişiyle temsil edildiğini sorgulamak, 24 Ocak kararlarına sövmekten daha zor bulunuyor sanırım. "Anayasayı bir kere delmekle bir şey olmaz" cümlesini, kanun fetişistliğine vurmadan, delinenin özel televizyonları yasaklayan darbe anayasası olduğunu hatırlamakta fayda var. Ve tabii "Özal, Kürtçe'ye takıl!" manşetleriyle yerden yere

vurulduğu dönemde, Özal'ın kendini, "Şimdi yapmazsak, ileride başımıza büyük dertler açılırdı" diyerek savunmak zorunda kaldığını da anımsamak lazım. Körfez Savaşı'ndaki tutumundan, rüşvete açık çek veren açıklamasına kadar yanlışları olsa da, en azından Cumhurbaşkanlığı süresini tamamlayabilseydi, daha az dertli bir ülke olma ihtimalimiz, Demirel-Çiller döneminden daha fazla olurdu diye düşünüyorum. Mekânı cennet olsun.

BURCU ÇETİNKAYA (Ralli Pilotu, 1981 doğumlu)

Türkiye'de çok önemli bir döneme damgasını vurmuş başarılı bir siyasetçi. Duruşuyla halka kendisini sevdirmiş; önemli, unutulmayacak değerlerimizden birisidir. Ayrıca halkla karşılaştığındaki samimi

tavırları da, çocukluğumda hatırladığım karelerden olarak hep aklımda kalacak. Allah'ın rahmeti üzerinde olsun.

ORHAN EŞİKÖY (Yönetmen, 1980 doğumlu)

Türkiye'nin yağmalanmasının başlangıcı... Her türlü kültürel, ekonomik değişim ve dönüşüm noktası... Benim babam için, para kazandığı dönemdir ama bizim o paradan mutlu olamadığımız dönemdir. Özal iktidarı döneminde, mutlu bir çocukluk geçirmedi.

FAİK TÜNAY (CHP İstanbul Milletvekili, 1983 doğumlu)

www.faiktunay.com.tr web adresimde bir söz vardır: Siyaset; geçmişi onurlandırmak, geleceği düşlemektir. Bu bana, rahmetli Özal'dan geçmiş bir anlayış. Rahmetli Özal'a kadar siyasi liderler için bir kısmını görüyordu, kimisi sadece geçmişi konuşuyordu; rahmetli, geçmişe sahip çıkıp geleceği düşlerdi. Türk insanının önüne vizyon koydu. Özal; aslına sahip çıkan, geçmişini inkâr etmeyen, geleceği düşleyen biridir. 99'da siyasete girdim, rahmetli vefat etmişti. İcraatın içinden programlarını unutmam. ANAP Kongresi'nde uğradığı suikastın sonrasında başparmağı sargılı şekilde televizyona çıkardı elinde kalemle. Çocukluktaki olumlu olumsuz şeyler insanın bilinçaltına giriyor. Babam çok sıkı bir Anavatan partiliydi. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü açıldığı zaman Mercedes marka arabayla üzerinden geçişini, Semra Hanım'a "Bir kaset koy da neşelenelim" demesi aklımda kalanlardan.

ESRA EROL (Evlen Benimle Programının Sunucusu, 1982 doğumlu)

Belediye Hoparlörünün sesine dikkat kesildiğim, ilkokul arkadaşlarımla ders çalışmasından eve dönüş yolunda Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölüm haberini duydum. Turgut Özal ismini her duyduğumda hep o güne giderim. Benim, siyasetle tanıştığım gündür.

ROJİN (Sanatçı, 1980 doğumlu)

Sevimli bir başbakan görüntüsü vardı. Şort giydiğini, kot pantolonunu ve blazer ceketini hatırlıyorum. Yırtık ayakkabılarımdan kurtulup, burs aldığım dönemdi. O burs ile bir spor ayakkabısı almıştım, benim için çok önemliydi. Simit yiyen ve simit yerken, simidin susamlarını yalayan, rahat bir başbakan hatırlıyorum.

17 Nisan
Turgut Öz
ölüm yıldön
Aradan 20
Özal iktidarı
çocuk yaşları
genç ünlü
TURGUT ÖZAL
AKLINIZA NELER
diye soru

an 1993
Özal'ın
dönümü.
0 yıl geçti.
lardayken
arında olan
nlülere
ZAL DEYİNCE
ELER GELİYOR
orduk.

ASLI ÇAKIR ALPTEKİN
(2012 Londra Yaz
Olimpiyatları 1500 Metre
Altın Madalya Sahibi Atlet,
1985 doğumlu)

Türk insanının Cumhurbaşkanı
Turgut Özal; aktif siyasi yaşamı,
yenilikçi tavrı, halktan görüntüsü
ile akıllara yer etmiş bir politikacı.
"Bir şeye karar verdim mi, dosdoğru
giderim. O iş elimden kurtulamaz.
Ben öbür dünyaya inanır ve

bu dünyanın bir geçiş yeri olduğunu düşünürüm. Öbür dünyada
bugün yaptıklarının hesabı sorulur." Halkın manevi değerleriyle,
evrensel değerleri uzlaştırmayı hedeflemişti, ben Turgut Özal'ı
bu sözleriyle hatırlıyorum.

**PELİN BATU (Yazar,
Oyuncu, 1978 doğumlu)**

Özal deyince aklıma;
papatyalar
prensler
ilk AVM'ler
McDonald's
SHP'nin limonlu kampanyası
"tak bir kaset neşemizi bulalım"
kanuni the "lovmaker"
ve Diana'nın kıkırdaması
davulcu damat muhabbeti
off shore
özelleştirme maniası
ve kömürlü bir Ankara
geliyor...

**HİLAL ERGENEKON (ATV Sabah
Haberleri Sunucusu, 1981 doğumlu)**

Biz ona 'tonton amca' derdik. Politikacılar
arasında en sevimlisi ve çocuklara en çok hitap
eden kişiydi. Cenazesi, okuduğum Kocatepe
Mimar Kemal Lisesi'nin hemen yanındaki
Kocatepe Camii'nde kaldırılmıştı, okul tatil
olmuştu, bunları hatırlıyorum. Almanya'dan gelen
çikolatalar onun döneminde ülkemize geldiği
için mutlu olduğumu hatırlıyorum. Eşiyle el ele
gezmesi hoşuma giderdi.

RASİM OZAN KÜTAHYALI (Gazeteci, 1981 doğumlu)

Küçüklüğümde, bizim aile Özal muhalifi bir aileydi. Özal'a çok kızarlardı. Ablamın eşi,
eniştemin ailesi ise sıkı Özalıcı'ydi. Evde büyük kavgalar yaşanırdı. Babam ziraat yüksek
mühendisi, annem matematik öğretmeniydi. O klasik devlet geleneğine, sıkı sıkı Kemalist
geleneğe bağlılardı. Sonradan 15-16 yaşlarımda siyasi bilincim oturmaya başladığında,
Özal'ın Kemalist statükocu durumu delmesi ve parçalamasının çok yararlı bir şey olduğu
kanaatine vardım. Özal, bir liberal demokrat değildi ama pragmatik ve zeki bir adamdı.
Türkiye'yi, o dönemin evrensel standartlarına adapte etmeye çalışıyordu. Bugünden
bakıldığında süreç tamamen Özal dönemi, Türkiye'nin üzerine giydiği deli gömleğinden
kurtulduğu dönemdir. Kız istemelerde, gelip gitmelerde büyük tartışmalar çıkardı
eniştemin babası ve abisi ile babam arasında. Ben de maç izler gibi bu tartışmayı izlerdim.

NIHAT DOĞAN (Şarkıcı, 1977 doğumlu)

Bir kere, öncelikle şunu söyleyeyim: Babam Ecevitçi'ydi, bizim
çocukluğumuzda annem Özal'a oy veriyordu. Bu yüzden kavg
etmişlerdi. Bence Özal daha sevimliydi, tonton ve babacandı.
Sertimize uğramıştı, bize el sallamıştı, sevgimizi kazanmıştı.
Kendisi, Türkiye'ye çağ atlattı. Rahmetli babam, bizi Doğu
Anadolu'ya götürdüğünde yol ve elektrik yoktu. Muş'un köyüne
giderdik trenle. Akrabalarımız bizi almaya gelmişlerdi, ellerinde
gaz lambaları ile bizi tren yolunda karşılamıştı. Kilometrelerce
yol yürümüştük, elektrik, televizyon yoktu. Daha sonrasında ben
babama "Gidelim, burada hiçbir şey yok" diye ağladım. Özal'ın
başbakan olmasından sonra ben, babam "Muş'a gidelim" dediğinde
gitmek istememişim. Üzerime güzel kıyafet giymiştim, en güzel kıyafetim çamur olmuştu. Ben yine
tren garına gideceğimi düşünürken, bu sefer otobüse binmiştik. Yollar güzeldi. Köye kadar minibüse
gittik. O sırada TRT'de maç vardı, baktım ki elektrik, televizyon gelmiş. "Ne oldu buraya?" diye
sormuştum, iki üç sene içindeki değişim büyüktü. "Allah Özal'dan razı olsun" demişlerdi. Bir sene sonra
kendim köye gitmişim. Eskiden telefonla köyü arardık, muhtar çıkardı, o söylerdi kimi aradığımızı,
hat düşerdi düşmezdi... Özal'dan sonra direkt telefonla, Muş'ta en ücra köyedeki akrabalarımıza
ulaşabiliyorduk. Anadolu insanı için Özal, bir kahramandı. Kürtlerin kendi dilini kullanması açısından
çığır açmıştı. Çocukluk zamanı aklımda kalan Özal fotoğrafı budur.

Efruz, babası ve çığlığının yankısı hâlâ ağzının içinde dolaşan annesinin cesetleri, sırasıyla, çocuk odası, salon ve mutfakta soğumaya başladı.

GASP

Efruz on üç yaşındaydı ve ilerleyen bir okul servisinin içinde, zorlukla da olsa, koltuklara tutunarak ilerliyordu. Beyaz minibüs durmak üzere yavaşladığında, kapının hemen yanında oturan, altıncı sınıftaki Muammer Can'ın sağ omzuna olabildiğince güçlü bir yumruk attı. Çocuk daha ne olduğunu anlayamadan, Efruz kapıyı açıp minibüsten kaldırırma atladı. Acidan ekşimiş suratıyla omzunu tutan Muammer Can'a bakarak güldü ve kapıyı bir tokat gibi yüzüne çarptı. Böylece, sabah okula giderken yediği yumruğun intikamını almış oldu.

Gün boyu, yani hiçbirini dinlemediği sekiz ders ve çalışıyormuş gibi yaparak geçirdiği iki saatlik etüt süresince, hangi virajdan sonra ayağa kalkıp minibüsün içinde yürümeye başlayacağını, Muammer Can'ın kimseye kaptırmamak için dövüşerek koruduğu ve garip bir tutkuyla bağlı olduğu kapı kenarı koltuğunun yanına ne zaman ulaşacağını, son olarak da bir eliyle yumruk atarken diğeriyle kapı kolunu tutup bir an önce kendini nasıl dışarı atacacağını, bir mühendis titizliğiyle planlamıştı. Şimdi de, intikamını kusursuz biçimde almış olan bir insanın tarifsiz huzuruyla apartman kapısını açıyordu.

Bindiği asansörün kapısı kapanıyordu ki kendisiyle aynı yaşta olan ancak başka bir okulda okuyan Tefik Berk'le göz göze geldi. Kapısı kapanmadan asansöre yetişmeye çalışan Tefik Berk, sırtındaki ağır çantaya rağmen koşmaya başladı ancak Efruz'un beklemeye niyeti yoktu. Önce üzerinde 8 (sekiz) yazan, sonra da kapıyı kapatmaya yarayan düğmeye basıp, sağ elinin orta parmağını daralan aralıktan Tefik Berk'e gösterdi. Bir İsviçre çakısından fırlamış gibi duran parmağı gören Tefik Berk'in verdiği karşılık, kapanan kapının ardında kaldı.

Sekizinci kata kadar hiçbir şey düşünmeyen ve hiçbir şey yapmayan Efruz, asansör durup da kapısı açıldığında, sol avucunu üzerlerinde gezdirerek on iki düğmenin de her birine bastı. Böylece, her katta duracak olan asansörün zemin kata inmesi en az üç dakika sürecekti. Kendisi gibi, on saatlik bir eğitim mesaisinden çıkmış ve en az iki saatlik bir ödev seansına girecek olan, gündelik hayatını, boş zaman yaratmak için zamanla yarışarak geçiren Tefik Berk'i üç dakika da olsa programında geciktirmek, Efruz'un bu kez almak için hiç de zorlanmadığı bir intikam olarak intikamlar tarihine geçti.

Ev kapısının anahtarını montunun cebinden çıkarırken, "Hak etti!" diye mırıldandı. "Bir göndermedi resimleri!"

Resimler dediği, ceset fotoğraflarıydı. Tefik Berk, İngiliz ordusu mensuplarının mektup arkadaşı aradığı bir siteden e-posta adresini bulduğu, Afganistan'daki Barış Gücü'nde görevli bir erle dört aydır yazışıyor, dokuz yaşındaki kız kardeşinin çıplak

fotoğraflarının karşılığında Taliban cesetlerinin fotoğraflarını alıyordu. Ve söz vermesine rağmen, hiçbirini Efruz'la paylaşmıyordu. Dolayısıyla, boş zamanından üç dakika gibi bir sürenin gasp edilmesini tabii ki hak ediyordu. Çünkü üç dakika, on üç yaşındaki bir çocuk için sadece üç dakika değildi. İpad'de atılacak en az bir Real Racing 3 turu ve gerçekleştirilecek bir Urban Crime görevi için yetecek süreydi.

Efruz, elindeki anahtarı kilide soktuğu anda kapı açıldı. Kapıyı açan, normalde işte olması gereken babasıydı. Son seviye tespit sınavında ilk yirmiye girdiği için, daha düne kadar "Seninle gurur duyuyorum!" diyen adamın şimdi kaşları yüzünün her yanına çökmüş, oğluna bir düşman gibi bakıyordu. "Geç!" dedi.

Efruz antreye girip durdu. Portmantonun yanında, o güne kadar hiç görmediği bir Nike modeli olan, en az 45 numara ayakkabılar gördü. Demek ki evde bir yabancı vardı. Vahşi hayvanlarınkine benzeyen çocuk sezgisiyle, babasının kızgınlığının, gizemli misafirle ilgili olduğunu derhal anladı. Ayakkabılardan kaldırdığı bakışlarını babasına çevirip sordu: "Biri mi geldi?"

O sırada annesi salonun kapısında belirdi. Ağlamasını yeni durdurabildiği, şiş gözlerinden ve iç çekmesinden belli olan kadın, "Firuz, lütfen sakın ol!" dedi.

Efruz'un babası, gözlerini oğlundan ayırmadan karısına yanıt verdi. "Yok, ben sakınım zaten. Sakınım de anlayacağız bakalım ne bak yediğini! Yürü!" Firuz, Efruz'u ensesinden tutup salona doğru sürükledi. Salona adım attığı anda, Efruz dondu. Sessizliğe gömülmüş olan anı tek sarsan, çocuğun çantasının, elinden kayıp zemine çarpması oldu.

"Otur!" diye bağırdı Firuz. "Otur şuraya!"

Efruz, üçlü kanepedeki misafire baka baka, babasının gösterdiği koltuğa oturdu. Ve çelik kapılı apartman dairesinin salonunda bir çocuk mahkemesi kuruldu.

"Anlat bakalım," dedi Firuz. "Bir de senden dinleyelim.

Tanıyor musun bu adamı?"

Ayaküstü kurulmuş bir çocuk mahkemesi daha sona ermiş ve gösteri bitmişti.

İnkâr etmesi mümkün değildi çünkü karşısında oturan dev zencinin elinde, kendi yazmış olduğu mektuplar vardı. Ne diyeceğini bilemedi. Boğazına dünya kaçmış gibi, boğulacakmış gibi, iç organları gözeneklerinden rendelenerek çıkacakmış gibiydi. Firuz'un, "Tanıyor musun, dedim!" diye bağırmasıyla, biraz da olsa kendine gelip kekeleyerek konuşabildi.

"E... Evet."

"Kim bu herif?"

"Bobby... Bobby Foxbrown."

"Onu biliyoruz! Nereden tanıyorsun?"

"Mektup..." diyecekti ki daha fazla dayanamayan Firuz, karısının eşzamanlı çığlığı eşliğinde oğluna bir tokat attı. Ancak misafirin umurunda olmadı. O sadece, gangster gözlerle Efruz'a bakıyordu. Korkudan buz kestiği için gözlerinden yaş bile gelemeyen Efruz'a.

Firuz, sinirden açık kalmış ağzını gürlemesiyle doldurdu:

"Ne yaptın oğlum sen! Ne yaptın? Cevap ver! Hapisten çıkmış, buraya gelmiş oğlum, adam! Ta Amerika'dan gelmiş! Melisa nerede, diyor! Bir yıldır mektuplaşıyoruz, diyor! Sevgiliyiz biz, diyor! Annenin fotoğrafları var lan herifte! Cevap ver bana, bakma suratıma!"

Efruz titremeye başlamıştı. Boğazına kaçmış olan dünya daha da derinlere inmiş ve o dünyanın her yerinde depremler oluyordu. Yaralama suçundan San Quentin hapisanesinde altı yıl yatmış ve tahliye olur olmaz, hayali sevgilisi Melisa'ya kavuşmak için İstanbul'a uçmuş olan Bloods üyesi Bobby ise başını sallamakla yetiniyordu. Efruz'un ağzından, zorla da olsa birkaç kelime dökülebildi. Kesik kesik ve korka korka.

"Bir internet sitesi var... Amerika'da... Mahkumlara..."

Mektup arkadaşı... Ben de..."

"Sen de ne?" diye bir baltayla kesildi sözü.

Efruz, öyle bir şey söylemeliydi ki, çöle benzeyen hayatında sırf bir eğlence olsun diye, önce Tevfik Berk'le birlikte başladığı, sonra da yalnız başına sürdürdüğü bu sahte aşk mektuplarının sorumluluğundan odasına kadar kaçabilmeli, sevgiye aç bir kadına dönüşüp Amerikalı mahkumla yazışmak gibi bir suçun, kim bilir kaç yıl boyunca iPad'e dokunmasını yasaklayacak olan cezasından kurtulmalıydı. Öyle bir yanıt vermeliydi ki, ev mahkemesindeki bütün rüzgarın yönü tersine dönmeliydi. Yutkundu ve nefesini ayarlayıp konuştu.

"Baba, İngilizceyi geliştirmek için... Onun için yazıyordum o mektupları. Hapisten çıkacağını bilmiyordum. Sadece İngilizcem daha iyi olsun diye. Hani geçen sene ek ders almak zorunda kaldım ya? Yaz okulunda. Siz de bir sürü para verdiniz. Bir daha size öyle bir masraf olsun istemedim. Ne olur, kızma bana. Lütfen! Bu sene hep ilk otuza giriyorum ya İngilizcede? Hep bu sayede işte!"

Bir an için duyduklarının etkisiyle antik bir büste dönüşen Firuz'un yüzü, yine duyduklarının etkisiyle bir bulmaca gibi çözülür ve gözlerine bahar geldi.

"Öyle desene oğlum! Ben de ne sandım!"

"Ne sandın ki baba?"

"Boş ver, hadi, git odana. Önce ödevlerini yap, sonra da o matematik testlerini çöz. Bak, Muammer Can seviye tespitite ilk beşe girmiş. Babası söyledi."

Bobby'ye son bir kez, dünyanın en boş gözleriyle bakıp, on üç kilo ağırlığındaki çantasını sürükleyerek salondan çıkan Efruz mırıldandı: "Muammer Can'ın götünü sikeyim!"

Firuz, karısına dönüp "Hadi sen bize bir kahve yap," dedikten sonra Bobby'ye İngilizce gülümseyip İngilizce devam etti.

"Büyütecek bir şey yok, bir yanlış anlaşılma olmuş. Oğlum adına da özür dilerim. Ama madem buraya kadar gelmişsiniz, arzu ederseniz çocuğa İngilizce derslerinde yardımcı olabilirsiniz. Ücret konusunu da hiç merak etmeyin, mutlaka anlaşırsınız."

Dokuz dakika sonra...

Efruz, babası ve çığlığının yankısı hâlâ ağzının içinde dolaşan annesinin cesetleri, sırasıyla, çocuk odası, salon ve mutfakta soğumaya başladı. Bobby ise, dört taksitinin ikisi ödenmiş bir mutfak bıçağıyla, üzerinde Melisa yazan deri parçasını kolundan kazımaya çalışıyor ve San Quentin'de uğradığı tecavüzden beri ilk kez ağlıyordu. Çelik kapılı bir apartman dairesinin salonunda ayaküstü kurulmuş bir çocuk mahkemesi daha sona ermiş ve gösteri bitmişti. Artık herkes evine gidip önce ödevlerini yapabilir sonra testlerini çözebilir, zamanı kalırsa da uyumadan önce intihar edebilirdi. ❀

köpek sürülerinin hırıltıları
ve rüzgâr
'sevişmek istiyorum'.
hâlâ bilmiyorum
sen sevmeyi nasıl unuttun.
çok mu rüya görüyordun.
çok mu ısırmıştın
kanayan ruhunu
zaman doldu.
aynı bardaktan içilen su bitti.
abajurlar, kitaplar, tişörtler,
satılmış hediyeler bitti.
hâlâ buradayım.
ucuza kapatılmış
bir düş kırıklığı.
mağrur ve ıslak maskeli;

NE DÖRTNALA KOMŞUMUZSUN SEN VELİ EFENDİ HİPODROMU

Bilmezdim nedir altılı, apranti, sinyalci, son düzlük. Lakin biliyorum, sebebi de üç senedir Veli Efendi'nin karşısındaki Deniz Atı sitesine taşınmış olmam.

Şok Evresi...

Bu mahallede televizyon, kanalı değişmeyen bir aygıtımsı gibi, herkesin ekranında tablo gibi hipodrom var. İkinci şokumuz ise, bir gün evden taytıyla şapkasıyla çıkan bir jokey abiyle karşılaşmamız. Jokey insanı ile ilk defa bu kadar yakın bir temas kurmuştuk açıkçası. Üçüncü şok ise, herkesin camının kenarında bir dürbün olduğunu fark etmemiz oldu. Meğer sitede hep antrenörler, at sahipleri ve jokeyler yaşıyormuş da idmanları evlerinden dürbünle takip ediyorlarmış.

Öğrendik ki...

Tam da bu süreçte kapıcımız Naim Abi bizi aydınlattı. Hipodrom yaklaşık 20.000 kişiye istihdam sağlayan, dokunduğu her şeyi değiştiren bir dinamik. Eskiden daha ilginçmiş. Herkes arka bahçesini ahır olarak kiraya veriyormuş, atlar hipodromdan Adliye'ye kadarki alanda, öyle dayılar gibi özgürce sokaklarda dolaşıyorlarmış. 1978'de gelen yasakla atlar hipodroma hapsedilmiş. Zamanla her şeye alıştık esasında, Naim Abi'nin sürekli 1976'da üç daire parası kazanıp, sonrasında onüç daire parası kaybetmesi hikayesini anlatmasından gayrı.

At, en sevdiğim şey...

Sonrasında kanıksadık. Yarış günleri akın eden kalabalık da normal, balkonumuzdan at yarışı izlemek de, hipodromda yapılan kep törenlerinde mezun gençlerimize gururla bakmak da. Şayet inanırsanız; bir keresinde, evden at yarışı izlerken CD'yi ne kadar uzağa fırlatabiliriz diye iddiaya tutuşup, koşan atı kesip, yarıştan düşürmüşlüğümüz bile var. At sahipleri, antrenörler zengin; jokeyler, seyisler normal insanlar.

Mahallenin tekellerinin önu, kapıda içen seyislerle; ocakbaşıları işadamları ve at sahipleri ile dolu. Yazları ise ayrı bir şenlikliyiz. Hipodromun içindeki piknik

Ahmet Aydın
(Mahallenin Bakkalı)

Burada yapılan şeyin at sevgisi ile alakası yok. Herkes aynı şeyi söylüyor, neymiş Atatürk de yarışsevermiş... Sarhoşlar, berduşlar, alışveriş yaparlar, "at koşsun para gelecek" derler. Bakın, borçları defter dolusu. Bakırköy için şöyle bir laf vardır; başı kumarhane, ortası şaraphane, sonu tumarhane. Olay budur yani.

Hayrettin Avcı
(Şans Kafeterya İşletmecisi)

Ben burada kalp krizinden ölen de gördüm, şirketinin parasının hepsini kaybedip caddenin ortasında kafasına sıkkan da. Herkes müdayim. Pazar günleri çocuklarına atları göstermek için gelen alleler olur. Son şansını burada deneyenler dramatik oluyor; jokeye, ata yalvarır gibi bakıyorlar. **Hayrettin Abi'nin notu:** Düşmanın varsa Veli Efendi'ye sok, o kendi kendini bitirir.

**DİKKAT
AT ISIRABİLİR**

alanı, güzel havanın tadını çıkarmak isteyen İstanbullular'la doluyor. Biz de geri kalmıyoruz tabi, kitabımızı, çayımızı, rakımızı, topumuzu kapıp hipodroma kaçıyoruz. Bir gün de, jokey komşumuzun oğlunun düğünü için hipodromdaki sosyal tesislerdeydik ki, inanın hiçbir şey karanlığın içinden Ankara havası eşliğinde çıkan bir at kadar korkunç değildir şu hayat. Düğünden başka bir not ise, kafayı bulan antrenör bir amcanın itirafıydı. Amcamız o kadar çok at çalıştırıyormuş ki, içkiyi fazla kaçırdığı bir gün, yanlış atı koşturmuş da koşu bitince fark etmiş. O akşam çaldığımız "DİKKAT AT ISIRABİLİR" tabelası ise hâlâ odamı süslüyor. Haziran ise bir başka. Her sene bir şekilde Gazi Koşusu'na locadan davetiye bulup, viskilerle votkalarla herhangi bir atın galip gelmesine seviniyoruz. At yarışı kumar mıdır, at sevgisi midir biz orasını artık bilemiyoruz ama biliyoruz ki Naim Abi'nin de dediği gibi "Bir kere burada insanlar HD görünüyor, çözünürlüğü yüksek buranın!"

Osman Karaaslan
(Hipodromun Seyisi)

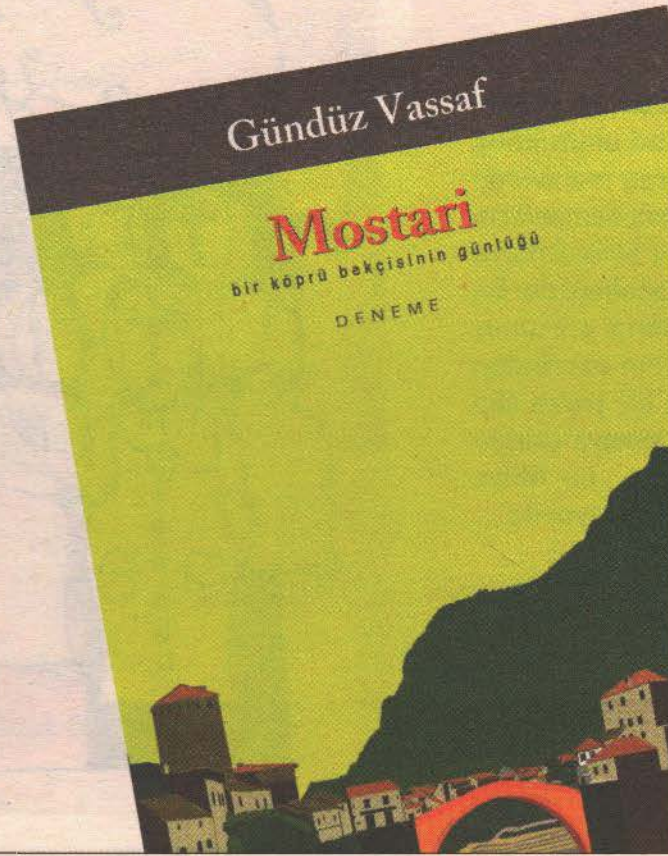
Seyisler bu işe çok küçük yaşta başlarlar, ben 15 senedir buradayım. Eskiden seyisler Çerkes'miş, şimdi genelde bizim gibi Doğu'dan gelenler. Biz atımızın üstündeki kabinde kalırız. Sosyal hayatımız pek yok. Adarı çok seviyorum ama sabah 5'te kalkmak zor. İyi at hazırlamak, herkesi sevindirir. Kazanan at kuma yatar çırpınır, kaybeden at ağlar. Dişi atlar da seyislerine çok bağlırlar.

Yapı Kredi Yayınları'ndan

Usta yazar Gündüz Vassaf'tan
şiirsel bir kitap

"Mostar'da günlerim, aylarım, bir türlü ayrılmadığım Köprü başında geçti. Anı notları diye yazmaya başladıklarım ayakta bekleyen bir köprü bekçisinin nöbet defterine dönüştü. Bazen yüzlerce turisti arasında, bazen gece saatlerinde tek başıma Köprü'yü bekledim. Ben Köprü'yü sahiplendim, o beni zapt etti. Bana neler yaşattıysa ben de dünyamı, duygularımı, düşüncem ve bezeyanlarımı onunla paylaştım. Taa ki bir gün beni azad edene kadar."

368 sayfa, 24 TL

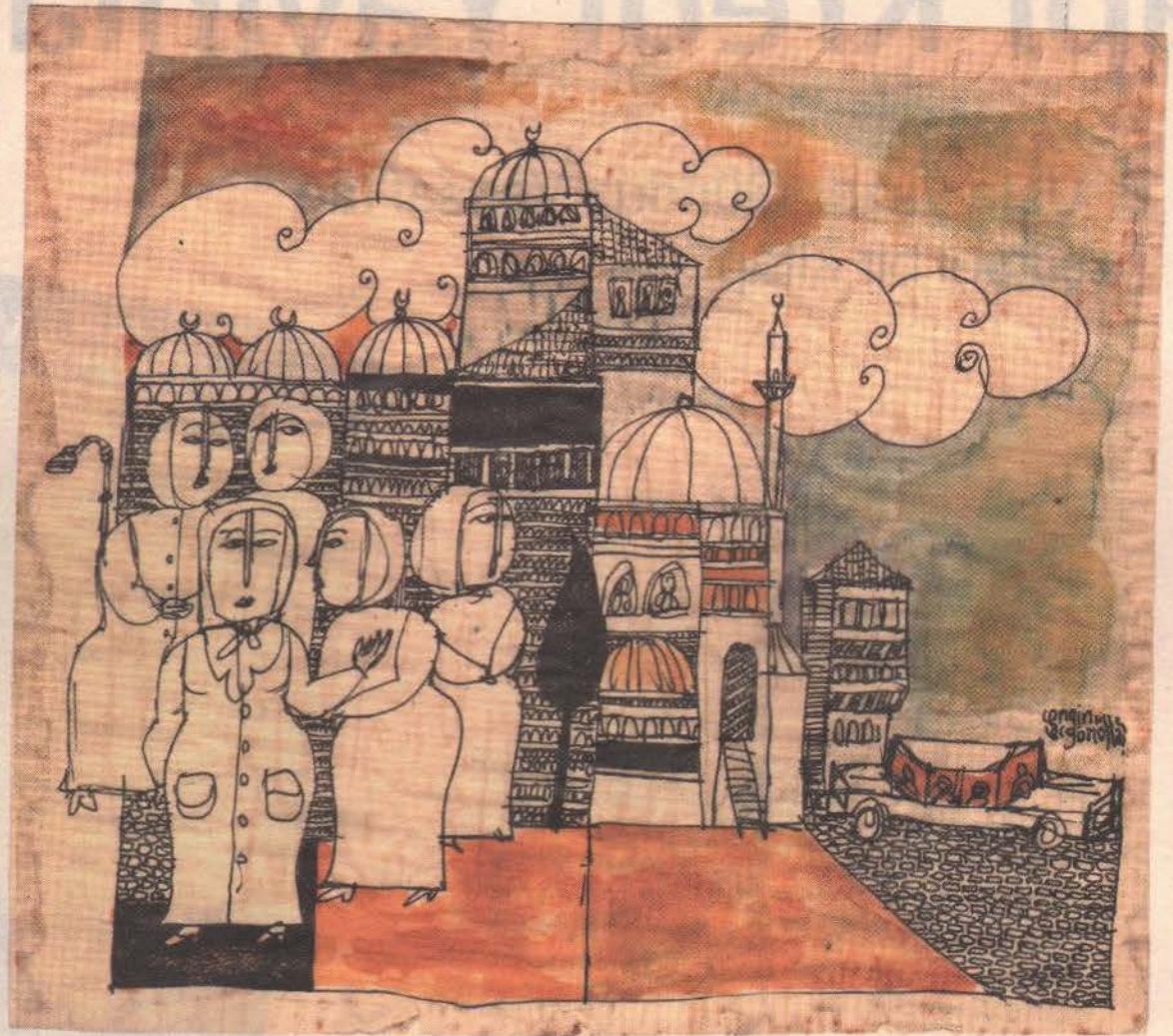
"Sokakların ellerinden öperim
Bana yaşamasını öğretmişlerdi"

"Hakikat arayıcısı" bir şair... Yoksulluğun, ince hastalığın "kısa kestiği", gencecik, naif bir şiir... 1946'da henüz yirmi dört yaşındayken, şair arkadaşı Rüştü Onur'la aynı kaderi paylaşarak veremden ölen Zonguldaklı şair Muzaffer Tayyip Uslu'nun kısacık yaşamında yayımlanan tek şiir kitabı Şimdilik... Kitabın bu yeni baskısında, Uslu'nun dergilerde yayımlanan şiirleri ve yazıları da yer alıyor.

80 sayfa, 8 TL

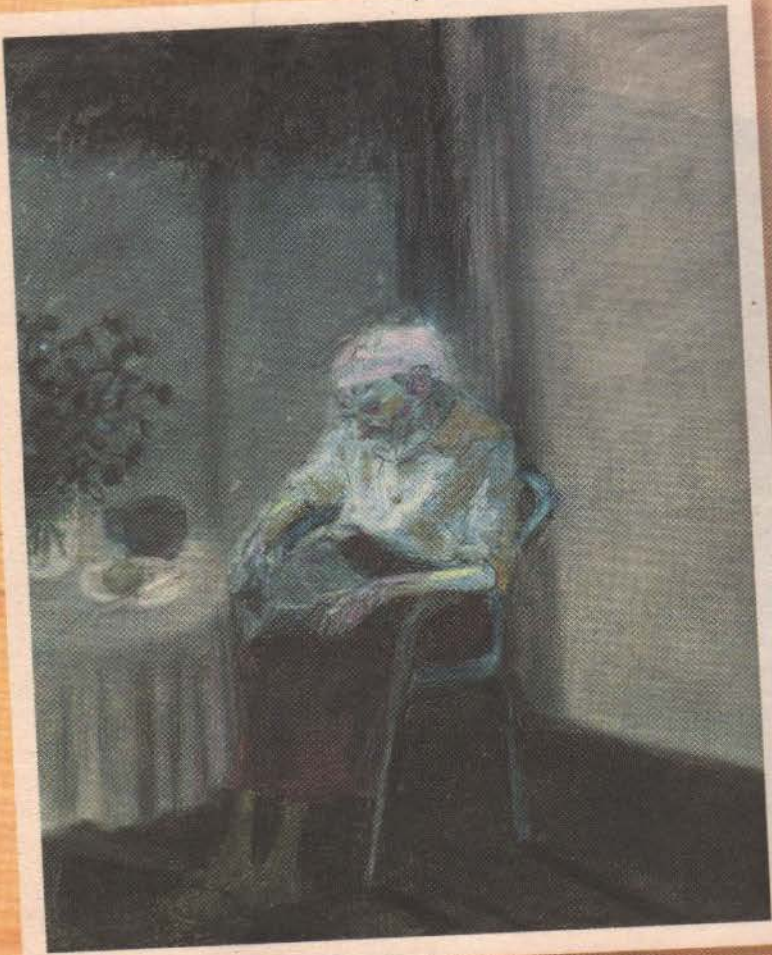

Sanki şehir,
bu unutulmuş,
viran mahallede
geçmiş zamanların
kalıntılarını biriktirmeye
çabalıyordu. Bu
haliyle, kendi çürümüş
cesedinin üzerinden
hâtıra bir parça alıp
saklamaya çalışan
bir ölüye
benziyordu...

İstanbul - 1970

Neredeyse üç gündür lapa lapa yağan kar,
Zengüle Hacı mahallesini, surlar içine kurulu o tuhaf, unutulmuş
mahalleyi, damları, yolları, yokuşları, taşları sessizce, üfleye üfleye,
uyuştura uyuştura, uyandırmadan birer birer örtüp yutuyordu.
Mahalle, gözünü simsıkı yummuş bir kedi gibi öylece duruyor...

Antalya, Üçkapılar - Mayıs / 1995

Sultan ablanın karanlık odada gezinen kedilerinden
iki tanesi pencerenin yanına gelip, pervazına oturdu. Perdenin
aralığından sokağa bakıyorlardı. İyi ki baktılar...

şehrin en korkunç yerleri-1

İstanbul'da iki yerde cellât mezarlığı olduğu bilinir. Birincisi Eyüp Kayağıdı Bayırı'nda, ikincisi de Ayvansaray Eğrikapı'dadır. O sıralarda şehrin kuş uçmaz kervan g çmez yerleri olan bu mekânların cellât mezarlığı olarak seçilmesini Reşat Ekrem Koçu şöyle aktarır: "... cana kıyan, kesen veya boğan cellâdın ölüsünü halkın mezarlıklarına kabul etmemesi son derece normaldir." Zira o dönemde cellât mezarlığından geç nin başının uğursuzluktan kurtulamayacağına, üzerinde hiçbir ibare olmayan iki metre uzunluğunda 40-50 cm genişliğinde olan dikdörtgen mezar taşlarına dokunanın büyük ızdıraplar içinde öleceğine dair inanış çok yaygındı...

Bu iki yer tarihçilerin mutabık olduğu yerdir. Lakin tarihçi Uzun İhsan Efendi bir üçüncü yere işaret eder. "Dokuz Cellât Mezarlığı" olarak adlandırdığı bu yerin tarihini de şöyle aktarır:

"... saray içinde gerçe leşen infazlar için padişahın özel cellatları her zaman bulunurdu. III. Mehmed (1566-1603) tahta çıktığı gece (1595) 19 erkek kardeşini -bazı tarihçilere göre de 20 kız kardeşini- ve babasının hamile karılarını boğdurmuştur. Hatta kendi oğlu olan be altı yaşındaki Mahmut'u da annesinin etkisinde kalarak öldürttü.

Saltanat için böyle bir karar alan ve uygulatan III. Mehmed'in en büyük korkusu da kardeşlerine biçtiği sonun kendisine uygulanmasıydı. Bir gece rüyasında kendisinin de cellâtlar tarafından yağlı organla boğulduğunu görünce uyanır uyanmaz rüyanın etkisiyle sarayda bulunan dokuz cellâdın kafasının vurulmasını emretti. 21 Aralık 1602 (Sultan da tam bir sene sonra aynı gün ölmüştür) gününün sabahında Zülüflü Baltacılar tarafından sarayın bahçesinde bulunan ve siyaset çeşmesi denilen yerde infaz gerçe leşti. Sultan bu infazın halk içinde döyül-maması için gereken tedbirleri aldıktan sonra dokuz cesedin denize atılmasını istedi. Şeyhülislam Hocaşade Mehmed Efendi dokuz naaşın toprağa gömülmedikçe kendisine rahat vermeyeceklerini hatta bu dokuz kişiye kendi emriyle canını aldıkları diğer kişilerin ruhlarının da ekleneceğini söyleyince Sultan cesetlerin şehrin en ücra yerine gömülmesini emretti. Diğer cellât mezarlarının tam aksi istikamette olan Kuz y' de Evliya Çelebi'nin de daha sonraları orası için 'Han ve medrese yoktur,' diye vurguladığı İstinye'de antik çağda Argaunotların yaptığı ve artık sadece tek sütunu kalmış olan adak yerinin kenarında kuytu bir yere gömüldüler."

sinden sonra civardaki bütün bitkilerin kuruduğunu, oradan tek tük de olsa geçen hamile kadınların çocuklarını düşürdüğünü, adamların rüyalarına giren cinlerce d lirtildiğini, hayvanların çıldırarak ve ödlerrinin patlayarak telef olduğunu da detaylıca aktarır Kitab-ül Tarih kitabında.

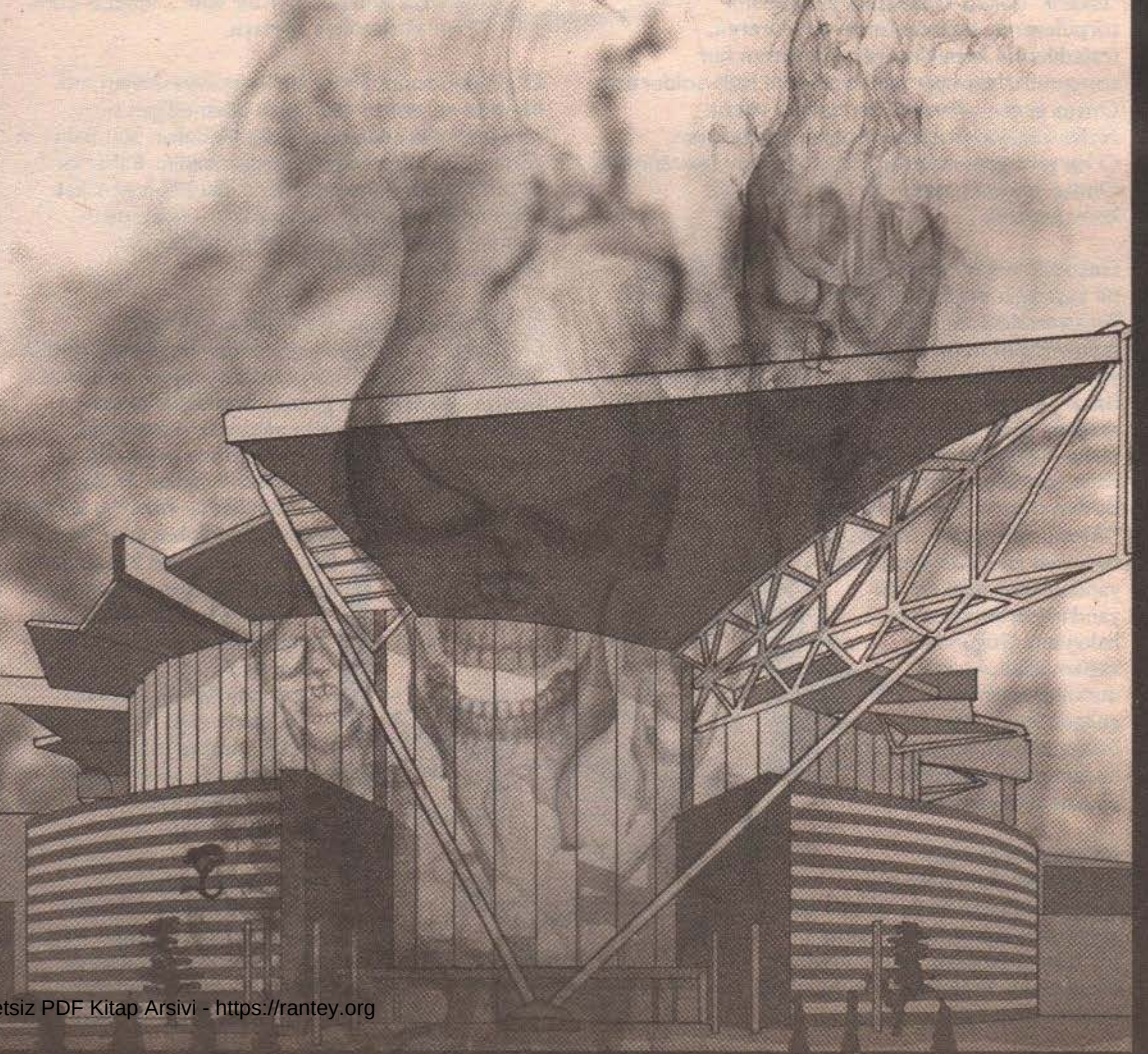
Kitapta, zaman içinde oradan yayılan uğursuzluğun giderek şehre yaklaşması üzerine İstinye'ye gidip dokuz cellâdın ruhlarını rahatlatmak için dua okuyan mollaların, âlimlerin ve şeyhlerin ortak karar alarak o alanın girile-meyeri bir yer olarak belirlenmesi gerektiğine dair isteklerinin de saray arşivindeki talep arzu hallerinde kayıtlı olduğunu yazar. Çünkü bu ölen dokuz cellâdın, padişahın iktidarı için öldürdüğü onlarca kardeşinin de ruhlarıyla birlikte Argaunotların'da adak verdikleri insanlar ve diğer mahlûkatla birleşip huzur bulmayan ruhlarını rahatlatmak için ittifak kurduklarını ve bunun üzerine de cellâtların öflekleri halde mesleklerini icra ettiklerini söylerler.

Tahtta geçen I. Ahmed, bu lanetin önüne geçmek için hanedan veraset sistemini değiştirip kardeş katli yasasını kaldırdı. Yerine ekber ve erşet sistemini getirdi. Lakin bu da deva olmayınca mezarlığın bulunduğu yeri -ulemanın babasına verdiği tavsiyeye uyup- 10 km. çapında daire içine alarak kendi has arazisi ilan etti ve oraya girişleri yasakladı. Ölümünden sonra ilk defa ardeşinin yerine geçen sultan olarak adlandırılan I. Mustafa oradaki ruh-ların huzur bulması için mezarların İstinye'den taşınıp Edirne kapıdaki mezarlığa defnedilmesini istediye de Şeyhülislam Yahya Efendi bunun uygun olmadığını söyledi. Daha sonra da yine kendisi fetvayla I. Mustafa'yı (akli dengesi yeniride olmadığı gerekçesiyle) tahttan indirip yerine yegeri IV. Murat'ı geçirdi. Sultan Murat, Yahya Efendi'nin isteği üzerine babasının yasakladığı araziye halkın yerleşimine açtı. Zira böyle olursa oraya kurban olarak gönderilen halk, lanetin şehre gelmesini engel-leyecekti. İşe yaradı da, ama lanetin orada kalması için her defasında daha da insanın oraya gönderilmesi gere-kiyordu kurban olarak. Bu sistem yıllar içinde artarak ilerledi.

Su anda; 41 06' 36.05" K ve 29 01' 56.93" D koordinatlarında bulunan bu yere çağdaş bir sunak yapılmıştır. Her gün binlerce insan, bu mezarlığın üstünde bulunan sunağa girerek ruhlarını bu sisteme kendi arzularıyla teslim etmektedirler.

Uzun İhsan Efendi bu dokuz cellâdın oraya gömülme-

Kenâb-ı Hak günahlarını affetsin... Amin.

Sokaktan gelen sesler Sultan ablanın soğuk odasının içinde çınladı. Kedilerin kuyrukları sinirli sinirli kıpırdanıyordu. Odada kuyruklardan başka kimildayan bir şey yoktu. Sadece bakışlar vardı.

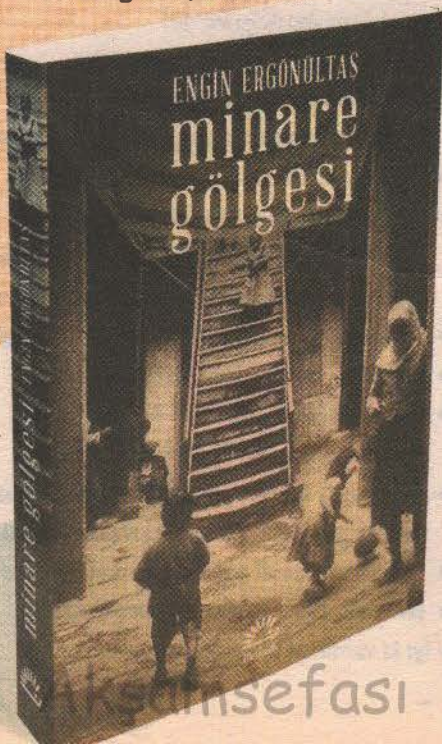
Boşluğu seyreden onlarca göz...

Camdan bakan kediler, dışarı değil, nefeslerinin camda yaptığı minik buğunun bir belirip bir kayboluşuna bakıyorlardı...

Otel Minerva Kahire - Ağustos / 1999

Mikrop, Pişmiş Kelle mizah dergilerinin kurucularından, Zalim Şevki ve Kelek Osman gibi nice karakter ve hikâyenin yaratıcısı; karikatürist ve çizgi romancı Engin Ergönültaş'ın, içinde doya doya dolaşıp kaybolacağınız romanı 'Minare Gölgesi' çıktı.

İKİ BAHAR

Elimde turuncu şemsiyeyle sağanak yağmurun altında bekliyorum. Evimizin kapısının önünde... Bahar'ın her zamanki gibi bir türlü kapıyı çekip çıkamadığı, çıkmak üzere dört döndüğü evim izin... Evlenmeden önce de onu sokaklarda beklerdim böyle. Taksim'de AKM'nin önünde, Beşiktaş'ta Balık Pazarı'nın girişinde, Nişantaşı'nda karakol ışıklarda, Kadıköy'de Boğa'nın orada...

Şimdi evimizin kapısının önünde bekliyorum. On yıldır evliyiz. Hayatımda sadece iki ciddi ilişki oldu. Bu "ciddi ilişki" lafı da ne acayip... Gözümün önüne takım elbise ve tayyörle toplantı odalarında kurumsal kurumsal sevişen çiftler geliyor. "Hayatımda iki önemli kadın oldu" diyeyim. Sinir bozucu bir tesadüf eseri ikisinin adı da Bahar... İlk Bahar; Son Bahar. İlk Bahar'la üniversitede tanışıp altı yıl birlikte yaşadık. Evlenmeye karar vermiştik ki karşıma Son Bahar çıktı. Tüm güzelliği, altüst ediciliği, kafa karıştırıcılığı ve ikna ediciliği ile... Ömrümün en zor dönemiydi. İki Bahar'ın karşı karşıya gelme olasılıklarını yok ederek tüm alternatif yolları ateşe verdim. Aralarında sinsice mekik dokuyarak birbirlerinin varlığından habersiz Bahar'ları değiştirdim.

Bahar'la bir yıla yakın birlikte yaşadık sonra evlendik. Ona Bahar'dan bahsetmedim. Maziye didikleme konusunda bitmek bilmeyen bir iştaha sahipti. Ve müthiş kuskançtı. Ben de Bahar'ı hiç karıştırmadım. "Senden önce önemsiz birkaç ilişkim oldu" diye yuvarladım. Kalbimi yerinden söken eski ilişkimi gönül eğlencesine indirgedim. Vaktiyle takıntım haline gelmiş olan insanla yaşadıklarını geçiştirmek için "takıldık" dedim. Geçmişini tutkularımı törpüleyerek, heyecanlarımı söndürerek, trajedilerimi komikleştirerek anlattım her soruşunda. Hatıralarımın renklerini hızla soldurdum. Onsuz geçen yılların hiçbir anlamı yoktu. Nefes almaya kendisini görünce başlamıştım. O karşıma çıkana kadar bir zombi filmi figüranıydım. Ondan önceki hayatım diri diri gömüldü, konu kapandı.

Geçmişime karşı kılıbık davrandım. Önemli olan ne yaşadığın değil, nasıl anlattığın diye düşündüm. Anlatmadıklarımı içime atım. Ve Bahar'la tanıştırdığım herkese Bahar'dan bahsetmeyi yasakladım. Yine de rahat bir nefes alamadım. Bahar'ı hiç karıştırmadım ama onun varlığı sürekli ayağıma dolandı, yakama yapıştı, boğazıma sarıldı. Daha düğün gecesi başladı. Gelline damat dans ederken... Yani Bahar'la ben... Birden o şarkı çalmaya başladı: "İkinci bahar yaşıyor ömrüm, gel benim yârim oluver şimdi." Bir yandan dans ederken bir yandan korkuyla etrafa bakındım. Düğünde sağlam içildi. Ayakta duramayacak hale gelindi. Sonra işte balayı, yeni ev, boya badana, Ikea, aspiratör, plazma televizyon falan...

İlk başlarda her şey yolundaydı. Sonra bir gün Bahar'lar karıştı. Belki de ben eski günlerden bahsederken Bahar'ı hiç karıştırmadığım için... Nedenini bilmiyorum. Psikologum da bilemedi. Parayı almayı bildi ama. Neyse. Yedi

sekiz yıl önceydi. Yani evlendikten iki üç yıl sonra. Eskiden sık gittiğimiz, sonra ayağımızı kestiğimiz bir balık lokantasındaydık arkadaşlarla. Bir ara Bahar tuvalete gitmek için kalktı. Çişim geldiği için ben de onunla gittim. Erkekler tuvaletinden çıkıp kadınlar tuvaletinin kapısının önünde beklemeye koyuldum. Birden aklıma İlk Bahar geldi. Eskiden onunla bu lokantaya çok gelirdik, ondan olsa gerek. Hatta bu akşam burada olan arkadaşlarımla gelirdik. O zamanlar hepimiz sevgiliydik. Şimdi evli çiftler olduk. Grupta değişen tek şey ilişkilerimize verilen ad ve Bahar'lar oldu. Onu da aynen burada, tıpkı bu şekilde beklerdim. Kadınlar tuvaletinin kapısında dikildikçe Bahar'ı düşünmeye devam ettim. Anılar gözümde canlanmaya başladı. Bu lokantadaki muhabbetlerimiz, kavgalarımız, buradan çıkıp gittiğimiz evi, kedisini, yatağı...

Kadınlar tuvaletinin hareketsiz kapısına baktım. Eski bir fotoğraf gibiydi. Bahar'ın geleceği yoktu. Ben de Bahar'ı düşünmeye devam ettim. İşte o anda Bahar'lar karıştı. Tuvaletten İlk Bahar çıktı. Eski hali, eski saçları, eski elbisesi, eski adımlarıyla. Başına geleceklerden habersiz, kendini tek Bahar sanan özgüven dolu gülümsemesiyle... Ne yapacağımı şaşırdım. Suratına bakıp şaşkın şaşkın sırtımdı.

İlk Bahar'la birlikte masaya döndük. Her şey bıraktığımız gibiydi. Kadehimdeki rakı, tabağımdaki mezeler... Son Bahar'la tuvalete gitmek üzere ayrılmadan hemen önceki gibi. Kimse durumu yadırgamadı. Arkadaşlarım İlk Bahar'la sohbet ediyorlardı. Benim dışımda herkes muhabbet halindeydi. Masadakilere baktım. Film izler gibi. Yorgun olduğum için takip etmekte zorlandığım ağır bir film... İçtiğim içtim. Film ağırlaşıkça ağırlaştı.

O günden sonra Bahar'lar karışmaya devam etti. Nerede ne zaman geleceğini bilemediğim bir sara krizi gibi çıkıp geldi İlk Bahar. Son Bahar'ın yerine. Yine de evliliğimi sürdürüyordum. Bahar'lara birbirlerinden bahsetmeden... Bu işi bir sadakat krizine çevirmenin lüzumu yoktu. Hayatımdan memnun sayılırdım. Baharlar da mutluymdu. İkisini de seviyordum.

İlk Bahar'la uyuyup Son Bahar'la uyandım. Son Bahar'la bindiğim asansörden İlk Bahar'la indim. İlk Bahar'la beklediğim kırmızı ışık yeşile dönünce, karşıya Son Bahar'la geçtim. Son Bahar'layken elektrikler kesildi. mumu yakan İlk Bahar oldu.

Gittiğimiz bir mağazada beğendiği elbiseyle prova kabineine İlk Bahar girdi, kabinden İlk Bahar'ın seçtiği kıyafetle Son Bahar çıktı. Son Bahar'ı öpmek için kapatmış gözlerimi açtığımda karşımda İlk Bahar vardı. İlk Bahar için paket yaptırdığım hediyeleri Son Bahar açtı. Son Bahar için pişirdiğim yemekleri İlk Bahar yedi. İlk Bahar'ın içtiği şaraplarla Son Bahar kafayı buldu ve ertesi gün baş ağrısıyla uyanan İlk Bahar oldu.

Yıllar işte böyle gelip geçti. Şimdi elimde turuncu şemsiyeyle, sağanak yağmurun altında beklerken tam olarak bilemiyorum, açılan apartman

İÇİMİZDEN BİRİ

AHMET ERHAN

- 1958 yılından beri aramızda!
- **Emine hanımdan doğma, Ahmet İzzet beyden olma!**
- 1 kilo 500 gram doğmuştur!
- **Akdeniz çocuğu, kova burcu kişisi!**
- İlk şiiri 18 yaşında yayımlanmıştır, 23 yaşında 'Alacakaranlıktaki Ülke' isimli ilk şiir kitabıyla Behcet Necatigil Şiir Ödülü'nü almıştır.
- **Hem aslan sütünü, hem de normal sütü çok sever!**
- Top kek hastasıdır!
- **Berbere gitmeyi sevmez!**
- Yıkanmaktan nefret eder!
- **Pirinç pilavı içinde şehriye tanelerine tahammül edemez!**
- Böreklerden su böreği, mezelerden humus, otardan semiz, dolmalardan biber dolma favorileri arasındadır!
- **Konserve barbunya pilakiye bayılır!**
- Fanatik bir Albert Camus okurudur!
- Albert Camus yüzünden kavga etmişliği vardır!
- **Küstü mü tam küser! Ama hemen barışır!**
- Vaktiyle Adana Demirspor'da Fatih Terim ile top koşturmuşluğu vardır!
- **Ankara biraz da Ahmet'tir, Silivri biraz da Erhan'dır, Türkiye biraz da Ahmet Erhan'dır!**
- Okul kıran edebiyat öğretmeni!
- **En çok dinlediği şarkılardan biri Ahmet Kaya'dan 'söz benim neden içtiğimi nerden bileceksiniz' şarkısıdır!**
- En sevdiği film 'Sonsuzluk ve Bir Gün' ile 'Eskiyo'!
- **İncedir, hassastır, abizimdir!**
- Anneci değildir; babacıdır! Babası alkolden ölünce, görevi anında devralmıştır!
- **At yarışı oynar ama 'Rüzgârın Kızı' hiçbir yarışta birinci gelememiştir!**
- Sihirbazdır, kendi kendisini birden kaybettirir!
- **Birçok şiiri, şarkı da olmuştur!**
- İyi ki vardır, iyi ki karşılaşmışsınızdır!

İmza: Bur OT

SELİM İLERİ

Mel'un

BİR US YARILMASI

*Tarih sırtımızdaki kambur mu:
Nerede yanlış yapmıştık?*

**Usta'dan bir başyapıt,
unutulmayacak bir roman!**

Ünlü ve iyi şairimiz Lale Müldür, balkonunun kapısını ilk defa dergimiz OT'a açtı ve anlattı.

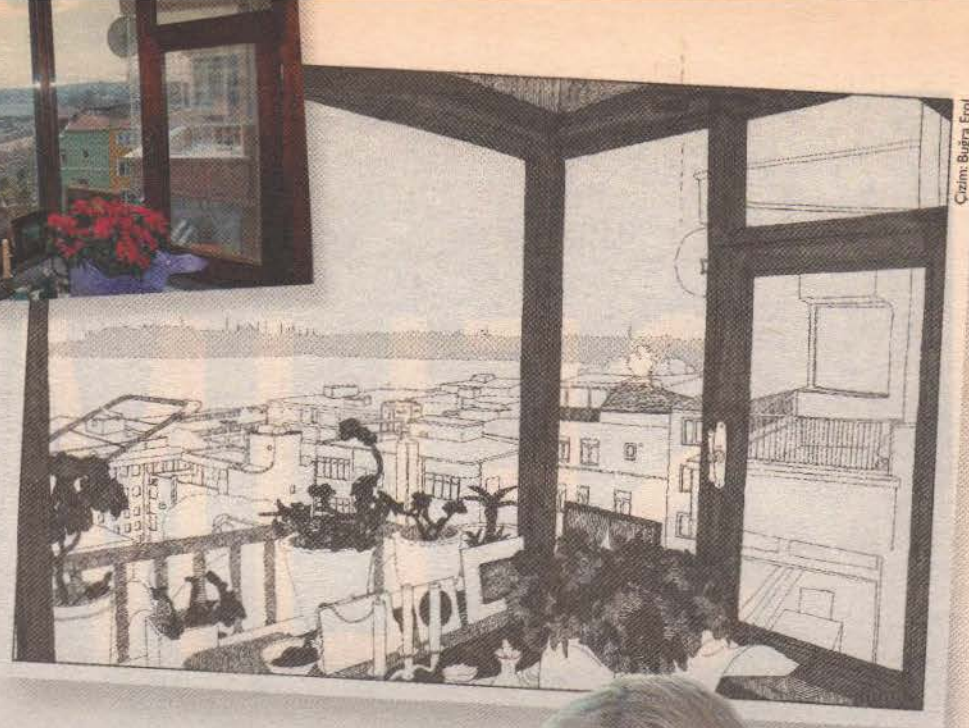
ŞAİRİN KÂBESİNDE

“Bu evde epey zamandır yaşıyorum. Son 20 yıldaki bütün kitaplar, işler bu evde çıktı. Evin her yerinde çalışırım. Son zamanlarda bu odada gidip gelerek, ses kayıt cihazına okuyarak ayakta çalışıyorum. Günün hangi saati olduğu fark etmiyor; herhangi bir saatte çalışıyorum. Bu manzaraya ilk baktığımdaysa âşık oldum.

Ayasofya. Bende Fatih'in izleyicilerinden biriydim aslında. Orada toplananlardan biriydim ruhani anlamda. Evdeyken en çok Ayasofya'ya ve Topkapı Sarayı'nın kutsal emanetler bölümüne bakıyorum. Çünkü ikisinde de çok öznel, fazlasıyla farklı kavramlar bitişmiş durumda. Ayasofya'dan ben dünyanın sonunu ve Mesih'in ortaya çıkışını bekliyorum. Bazen ışıklar değişiyor orada, mor bir ışık geliyor üzerine. Mor, İsa'nın rengidir ve İsa'nın rengi olması hasebiyle benim de rengimdir. Mor'u çıkaran kız da benim. ODTÜ'de öğrenciyken benim üstüme varırdı herifler, 'Aaa mor giymiş' diye. Mor rengin turuncuyla karşılaşması vardır mesela. Karşılaşmalarından çok az şey umanlar birden değişik şeylerle karşılaşılır.

Çalışırken yakınımda genelde ametist taşlarını tutarım. Camdan dışarıyı izlerken de sigara içerim. Bütün evdir çalışma odası. Bir şairin kâbesidir. Hem açıldığını hem kapandığını yerdin. Kapanmasak olmaz. Dışarıyı düşünerek yazdığım da çok olur. Dünyayı anlamak için ben galiba futbol liginin penceresi olmak isterdim. Değişik bir kavram bükülmesi, etrafta bir sıkıntı mı var, oradan anlayabilirdim seyrederek.

Ben hava durumlarını tahmin etmekle ünlü birisiyim. Zıt şeyler söylerim birinin dediğine ve doğru çıkar. Şöyle bir bakar söylerim. Manzaraya bakarken genelde hava iklimlerinin çok çabuk değiştiğini de düşünüyorum. Yağmurdan kuru gürültüye, kuru gürültüden sert gürültüye. Birden çakan, düşen yıldırımlar ve çakan ayetler. Birdenbire bir ilk yaz sızıyla yaklaşan bir acayip gündem. Her gün birbirinden değişik, hiçbirinin birinin aynısı olmayan günler. İnşaat alanları da çok değiştirmede ama ruhu değişiyor buraların.”

Erdoğan Sevgin, televizyon eleştirmenliği ve kadın gazetesi mucidi ve duayeni. Erdoğan abiyi bulduk, dünden bugünden, şurdan burdan, bir sürü şey konuştuk.

NEREDE O ESKİ DERGİLER

Sızı TV'de7GÜN dergisi zamanlarından hatırlıyoruz. O zamanlardan başlayabiliriz. TRT dışında başka televizyon yoktu heralde?
- Benim ilk etkili olduğum yer Ses'ti, orada yazı işleri müdürüydüm. Oradan Hürriyet'e gelmiştim. Sonra da TV'de7GÜN'ü çıkardım. Ses döneminde televizyon yoktu.TV'de7GÜN zamanında ise TRT'nin haftada üç gün beşer saatlik paket yayını yeni başlamıştı.

Bugün bile bir sürü kanal olmasına rağmen bir televizyon dergisi yok. Tek kanallı dönemde dergi nasıl karşılandı?
- Çünkü o zamanlarda televizyon yeni bir şey. Halkın yeni oyuncuğu gibi. Çok kişinin evinde zaten yok. Televizyon alınmamış daha evlere ve olanlardaki de siyah beyaz televizyon. Fakat yeni bir şey olmasının avantajı olarak özel bir ilgi var. Hatta öylesine hesapsız bir program yapılmıştı ki toplam beş ilde televizyon yayını var. Bizimkiler her ilde değil de Urfa-Antep tarafında dergiyi yayınladılar ve dergi tutuldu, dağıtımındaki handikaplara rağmen. Mesela çıktığı gün İstanbul'un hiç görmediği bir kar felaketi vardı yollarda. Böyle rezil bir havada sorunlu koşullarda çıkmasına rağmen dergi tuttu.

TV'de7GÜN toplam kaç yıl sürdü?
- Ben on yıl sonrasında bıraktım ama dergi ne kadar sürdü bilmiyorum. Çıkış tarihi 1975 ama bitiş tarihini bilemiyorum.

O zamanlarda TV eleştirmeni var mıydı?
- İlk televizyon eleştirilerini Günaydın grubu yapardı. Dergi çıktıktan üç beş ay sonra ben hem dergiyi çıkaran hem de eleştirmenliğini yapan insan olmuştum. Eleştirmen o zamanlarda aslında bir ihtiyaçtı. Sonuçta tek kanal, beş saat gibi kısa bir yayın, çok az bir program olmasına rağmen hepsi seyrediliyor. E halk da meraklı. Bu her şeyden önce yayıncılıkla ilgili bir kural, bir yayıncılık politikası. Zaten şimdi o günün dergilerine baktığınız zaman -75'ten 90'a kadar olan dönemde- hepsinin çok satan dergiler olduğunu görürsünüz. Yani Hayat'ın 450.000 sattığını biliyorum.TV'de7GÜN 100.000'i aşmıştı. Tiraj 100.000'in altına düşünce karalar bağlardık. Ses aynı şekilde 100.000 üzeriydi.Ama bugünkü dergilere baktığınız zaman kabaca 10.000 satan var mı bilmiyorum. Sebebi de şu, okur seni neden alsın? Bir sebebi olacak da olacak. O yüzden okuru çok iyi tanımak lazım. Ne istediğini bilmeniz lazım aksi takdirde satma şansınız yok.

O zaman günümüz dergileri için internetli bir bahane olarak sunamayız diyorsunuz.

- Hiçbir şekilde değil. Hey diye bir dergi vardı orda çalışmışım iki sene kadar. İşi devraldığım da tirajı 13.000'di bıraktığımda ise 52.000'e yükselmışti. Bir de bunu çok zor şartlarda yaptık. Bazı çekişmelerden dolayı fiyata yüzde iki yüz zam yapıldı. Kuşe posterler kaldırıldı. Dergi olağan kalitesinin çok altında çıktı ama tiraj yükseldi. Neden yükseldi? Örneğin dünyada çok büyük bir müzik festivali olacağı haberi geldi. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitaparsivi.org>

araya gelip Londra'da konser verecekler.Araştırdık etik organizasyonun çok büyük olduğunu anlayınca o sayının tamamını bu festivale ayırdık.Ve dergi birdenbire kafasını doğrulttu.İkinci olarak o dönem AIDS patladı. Dünya birbirine girdi "nedir, neyin nesidir bu?" diye.İkinci sayımız da AIDS' in simgesi olan iskelet kapağıyla çıktı. Sonuçta gençlik dergisi çıkarıyorsun,AIDS'i işliyorsun öyle bir iki sayfa da değil 15-20 sayfa işliyorsun bunu. Haliyle dergi de 52.000'e çıkıyor.Yani kitlenizin neyi isteyip neyi merak edeceğini bildiğiniz anda o dergi otomatikman iyi satacaktır zaten.

Televizyonda da aynı kurallar geçerli mi?

- Televizyon programcılığında özellikle böyle. Bir gazeteyi elime aldığım da mesela sayfaları karıştırıyorum ama beni ilgilendirmiyor içindeki şeyler. Kim bilmem ne otele girmiş, ne yapmış.Benim o otele ne ilgim var, ne de öyle bir bütçem var. Dolayısıyla ilgi alanımda değil. Bu insanların ilgisini kestirme meselesi de hiçbir eğitimle falan kavranabilecek bir şey değil. O hafta içinde veya o gün içinde olan olayları kafanda sentez ediyorsun; şununla bu ilgilenir, bununla bu ilgilenir diyorsun, program adresine gidiyor.

Bu kriterler nedir?

- Tecrübe ve sezgi. Mesela plak çıkartıyorlar. Kimisi tutuyor kimisi tutmuyor. Plakların sahipleri sanatçılar bile neyin tutup neyin tutmayacağını doğru tayin edemiyor. Ben buna çok rastladım. O zamanlar bir kaset çıktığında biz hemen alır; bu şarkı tutacak, bu tutmayacak diye tahmin ederdik. Sezen Aksu'nun albümü çıkmadan önce de biz Ada Vapuru çok tutacak bir şarkı dedik, o ise bu şarkı tutmaz dedi. Gene de şarkı yıktı geçti. Buna benzer şeyleri İbrahim Tatlıses'le Mahsun Kırmızıgül'le de çok yaşadık. Gene aynı yere geliyoruz, kimin ne istediğini bilmek meselesi. Belki şu bile düşünülebilir, milletin parası yok alamaz vs. Mesela şimdi Hey dergisi için düşünüyorum. Çocuk yeter ki beğensin, onu bir şekilde alacak.Ama nasıl? Annesini tırtıklayacak, teyzesini tırtıklayacak bir şekilde beğendiği için o dergiyi alacak. Yeter ki ben bu dergiyi okumalıyım desin okur. Onu dedirtebildiğiniz zaman korkacak bir şey yok işte. Yine TV'de7GÜN'ün çıkışı. Günaydın televizyon dergisi çıkartma hazırlığındaydı. Haftalarca toplantılar yapıldı dergiyi nasıl yapalım diye. Şöyle yapalım, böyle yapalım, içine ansiklopediler koyalım filan. Her kafadan bir ses çıkıyor. Haliyle dergi çıkmıyor. Sonra iş bana kaldı, bildiğin gibi çıkar dergiyi dediler. Bir tek slogan buldum: Televizyon seyretmeyen bu dergiyi okumasın. Böyle olunca hedefini daraltıp televizyon izleyicisinin ilgileneceği alan kaldı bana. Sonrasında işim kolaylaştı. Bunu yaptığım sırada da benim evimde daha televizyonu yoktu, almamıştım. İlk renkli televizyonu aldığım zaman şaşıp kalmıştım. Kırmızı arabalar, pembe elbiseler, cart renkler. Velhasıl bir şeyi yaparken önce kendi kafanıza yatması lazım. Mesela Kelebek'in çıkması da çok enteresandı. Hayat yayınlarından Hürriyet'e gelmişiz. Ne yapılır diye konuşuluyor bir de yeni olduğumuz için daha bir baskı var. Bir gece geldim ertesi güne öneri vereceğim, düşünüyorum ne yapılabilir diye. Sadece kadınların okuyacağı gazete fikri aklıma geldi. Sadece kadınların meseleleriyle ilgili. Eşim uyuyordu, uyandırıp sordum sadece kadınlar için gazete olur mu diye. Uyku arasında olur dedi, uyudu tekrar. Sabaha kadar kurdum. Sabah projeyi sundum, çıkar dediler.Ve Kelebek bu şekilde çıktı. Sloganı da günlük kadın gazetesi oldu.

Ortalama vatandaş üzerinde çok belirgin kriterleriniz ve ayrımlarınız var...

- Hayır tam olarak değil.Yayıncılıkta benim şöyle bir kuralım vardır. Hani derler ya halk şunu istiyor şunu verelim.Televizyonculukta da bu böyle. Halk janjanlı

şeylere meraklı onu verelim, halk skandala meraklı onu verelim.Ama acaba gerçekten meraklı mı halk? Yayıncının ilk kriterinin bir konuyu kendi beğenip beğenmediği olmalı. Ben beğendiğime göre benim gibi düşünenler de beğenecektir. Benim gibi düşünenler de çoğunluktaysa ben kazançlı çıkarım. Bütün mesele bu.

olsun. Mesela belki üzerime düşmez ama televizyon eleştirisi yaptığım zamanlarda okuttum, okuduğumu hissettim. Çünkü herkes şunu dedi, "Aaa benim düşündüğümü yazmış." Bunu da şöyle yorumluyorum ben, ben eleştiri yapmıyorum, benim gibi düşünenlerin fikirlerini aktarıyorum o kadar.Yani benim yaptığım iş oydu.

Kriterleriniz var mıydı, bir dizinin tutması için bunlar şunlar gerekli diye?

-Yani şöyle, hâlâ da iddia ederim, bir akşam evimde televizyon seyredeyim gün sonunda şu birinci şu ikinci diye tayin edebilirim.Kriter burda şu, benim evimde seyretiliyor, ben izliyorum yani. Hatta geçenler de şöyle bir şey oldu, hakikaten güldüm. Öyle Bir Geçer Zaman Ki'nin yeni sezonunu başlad. Beğendik, izledik, sonra internete bir girdik, twittler yığılmış, herkes bayılmış.Yani aslında kriter dediğimiz şey halkı iyi tanıyabilmek.

Sonuçta televizyonu seyreden hiç tanımadığım insanlar var bizim evin dışında.Ama bizim evin içinde ya da yakın çevremde de insanlar var. Onlar birbiriyle örtüşüyor işte. Oradan çıkartıyorsunuz.

Ama zaman değişiyor, hükümetler değişiyor, halkın hiç değişmeyen bir özü mü var?

-Aslında politik yönelimle magazin pek bir alakası yok. Politika ana haberleri bağlar. Bence mesela bugünkü manşetlerde şu olmalıydı. Bir vatandaş bakana dedi ki "Üç günlük asker şehit olur mu bakanım?" Baktım manşetlere, haberin içinde yok o laf. Beğeniler aslında hep aynı. Beğenileri analiz edebilmek için de o tür insanlarla iletişimde olmak lazım. Ben torunumu izlerken mesela, 8-15 yaş grubunun beğenilerini, ilgilerini, esprilerini görebiliyorum. Bir başkasıyla konuştuğum zaman da onun gibi insanları beğenilerini öğreniyorum. Şunu sormak lazım belki: Zevk ne? Zevk aslında iyi bir şeyin bakılıp beğenilmesi. Ha bir de marjinaler vardır. Bu beğenilenlerin dışında olup ilgi gören.Yani sitede de otursan, mahallede de otursan belli bir kültürün ve ona göre beğenileri oluyor. Buradaki temel nokta,

bir yayının içinde olan kişi kendini izleyen kişinin yerine koyacak. Bütün hikaye bu. Yani şu aralar bu çok tutuyor, hadi onun üzerine gidelim diyerek bu işler olmaz. Ama o dönemlerde yayıncılığın çok daha güzel olduğu kesin. Şu anda yayıncılık tam bir yüz karası.

Harika Pazar'dan sonra bir şey yaptınız mı?

- Hayır. Çok oldu oradan şutlanalı. Sebebi de şu mesela, az önce bahsettiğim üç günlük asker şehit olur mu bakanım, gibi şeyleri gazetemde göremezsem ben burulurum.

Bunu Sözcü iyi yapıyor, Radikal bazen yapıyor. Ben hergün bir Hürriyet alırım, hergün de aldıktan sonra bir sayfa çeviririm, sonra da ulan ben niye bu gazeteyi aldım derim. Ekonomi sayfası dışında bana göre bir şey yok orada. Mesela rahmetli Nehar Tülek bize de karikatür getirirdi, bakıver şuna Erdoğan diye.Ama ben karikatüre bakarken Nehar Abi'nin gözü benim yüzümdedir. Bakar mimik var mı yok mu diye. Hiç mimik alamayınca gider ve karikatür değişir. Hasan Pulur'un da Beşiktaş'ta bir kahvesi var. Oraya gidip kağıt oynuyor, muhabbet ediyor. Orası onun bir nevi laboratuvarı gibi. Televizyonda ne var, kim ne diyor olanlara. O da bir dönemin Yılmaz Özdil'i gibiydi. Herkese okuturdu. Bir dönem Çetin Altan da öyleydi. İlk herkeşe okuturdu yazılarını. Şu nasıl, bu nasıl diye bir çok insanın fikri alırdı sonuçta herkes

değişik yerlerde.Ama gene de karşılıklı reaksiyon almadan bir şeyi ölçmeye çalışmak amatörlik. Nehar Abi karikatürlerini gösterirdi diyoruz ama bir yandan da şu var, mizah duygusu olan insanlara gösterirdi, önüne gelen herkese de göstermezdi.

Gazetede çalıştığınızda, 12 Eylül dönemine de denk geldiniz. Size yansıyan şeyler oldu mu?

- Hayır. Ne iktidar değişikliği, ne ihtilaller. Biz kendi işimizi yaparız sonuçta. Kişisel olarak da şunu yazma bunu yazma tarzı bir şey ben yaşamadım. Mesela 12 Eylül öncesinde Bülent Ersoy'la ilgili haberler çıkmazdı ama onun sebebi otosansür. Belli bir konu çerçeve içinde serbestsiniz onun dışına çıkmak bazen gereksiz, boş bir mücadele de olabiliyor.

Gazeteciliğin Çağaloğlu kısmını da plaza kısmını da gördünüz. İki devri nasıl ayırırsınız?

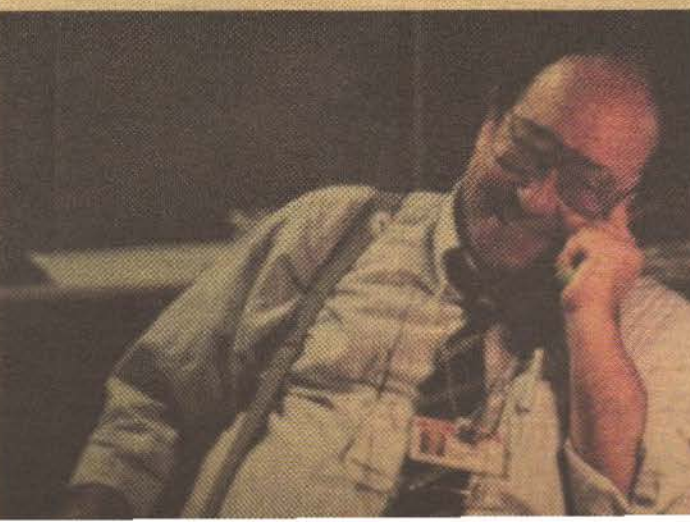
- İkisinin de kendine özgü tarafları vardı tabi. Çağaloğlu'nun özelliği bütün dükkanların birbirine yakın olmasıydı. Herkesi tanırıyordun. Hürriyet orda, Milliyet orda, şu orda, bu orda. Gittiğin lokantalar bile aynı. Tüm cemiyet orda. Köftecisi orda, öğlen yemeğinden sonra Sultanahmet'in ordaki çaycısı orda. Plazada ise aynı kattakiler birbirini tanıyor. Hürriyet'in Sabah'ın barları vardı mesela. Oralarda tanışırıyordun.Ama plazanın da ötesinde bir şey var, evden yazı gönderme dönemi başladı. Bence en hatalısı oydu. Çünkü yazı yazarken en önemli şey gazetenin havasını koklamaktır. Çünkü birileriyle konuşup yorumluyorsun her şeyi. Ben kaç senelik televizyon eleştirmeniyim, bir kere de tek başıma şu aletin başına oturup bir şey yazmadım. Mutlaka yanımda ya ailem ya birileri olur. Çünkü çevrenin fikrini almadan bu işi yapmak imkansız. Mesela bir VTR'nin iyi olup olmadığını anlamının çok kolay bir yolu var. OVTR geçerken eşimden bir bardak su istediğimde "Bir dakika, şu bitsin sonra" diyorsa o iyi VTR'dir.Yazlıktayız, kızım dedim ki, arkadaşlarını topla da bir laflayalım. Topladı on beş yirmi tane civil civil genç. Benim kafamda Hey dergisi için düşündüğüm konuların hiçbirisi onların gündeminde değilmiş meğer. Hayalimdeki bir genç kızın gündeminde dediğim şeylerin hiçbirinin alakası yokmuş halbuki. İşte gözlem bu. Bunu yaparsan her işte başarılı olursun.

Süper Baba, Mahallenin Muhtarları gibi diziler için 28 Şubat'ın baskısı ile yapılan dizilerdi diye söylentiler çıktı, siz ne diyorsunuz buna?

- Alakası yok, ben de duydum ama yok. Süper Baba bugün ekranda olan aile dizileri gibi bir diziydi. Biriki sahnesinde laiklik vs. göndermeleri vardı ama politik tavır alan diziler değillerdi.

Sektörle bağlantınız ne durumda emeklilikte?

- Bu kadar emeklerle 60 sene çalışan, en sonunda da bir emekli maaşına kalmış insanların hepsi unutuluyor neticede. Beni en çok kıran şey çalıştığım ve hâlâ başarıyla devam eden gazeteler, bir yıl dönümüne de Erdoğan Abi gel demezler. Mesela Magazin Gazetecileri Derneği'nin televizyonun ilklerini gerçekleştirenlere verdiği bir ödül var. O ödülü alan yirmi beş kişi arasına girdim ama girmemin sebebi televizyon hayatına verdiğim emekler değil, ilk televizyon dergisini çıkarmamla ilgiliydi sonuçta. Ne mutlu ki bana, hayatımda çok ilk var.

Sizin bu beğeni konusundaki tecrübelerinizden dolayı danışmanlık isteyen insanlar vs. oldu mu hiç?

- Siz de bilirsiniz Türkiye'de en geçersiz meslek danışmanlıktır. Niye biliyor musunuz; nerde olursa olsun o işin başındaki kişi o işle ilgili herkesten daha bilgili ve tecrübelidir. 60 yıllık meslek hayatımda benim gördüğüm bu.Aman şirin görüneyim de iki satır yazılsın reklam olsun içindir o aslında. Ha para karşılığı olmadan, kasetleri çıkmadan dinleyip bu tutar, bu tutmaz derdim tabi.Ama onu danışırken de kendisi için mi soruyor yoksa ileriye yatırım yapmak için mi soruyor onu da bilemeyiz. Mesela ben şimdi emekli oldum ama biri gelip danışırsa, şu konuda ne düşünüyorsun, heralde medya ile ilgili her konuda söyleyecek iki lafım vardır. Ben televizyonda Harika Pazar'ı 15 yıl yaptım. Elleri taşların altırıda değildir, hiçbirisi bilfiil çalışmaz. Benim stilimse şöyleydi; Bir programın içindeki konuların en az %70'ini ben tayin ederdim, tabii çocukların getirdiği konular da var ama çoğunda elim vardır. Zaten ekrana gelen üç dakikalık bir VTR bile benim kontrolümden geçmiştir, her heceyi ben gözden geçirmiştir.

Kurguya da giriordunuz yani?

- Kurgu olayı şöyle, çalışırken montajcı çocuklar vardır. Ellerine bir metin geldiği zaman aaa bu Erdoğan Abi'nin derler. Çünkü onlar da biliyor ki bir VTR'yi hazırlarken onun bir akışı vardır, bir merak noktası vardır, dışarıya hiçbir görüntü almayacaksın, alacaksın bana soracaksın, bunlar hep can alıcı noktalar. 15 sene boyunca Harika Pazar'ın her hecesi elimden çıktı.

Şimdiki magazin programlarını nasıl buluyorsunuz?

- Benim yaptığım magazinde 'kimin eli kimin cebinde' muhabbetleri yoktur. Bir eseri, hatırı sayılır bir işi olmayan biri o programa giremez. Yani bir manken, bir baldır bacak giremez. Şarkıcılar genelde vardır benim programlarımda. Mesela menejerleri ararlar, flanca hanımın yeni kaseti çıktı, size röportaj için gün verebiliriz derler. Biz buna şöyle de cevap verebiliriz, kasetinizi dinledik, kasetiniz çok kötü kusura bakmayın, bir daha ki sefere. Bizim magazin anlayışımız buydu.

Günlük gazeteler hakkında neler düşünüyorsunuz?

- Gazete olarak Sözcü'yü takdir ediyorum.Tutturdu 300.000 rakamını. Nerede Habertürk, nerede Milliyet nerede diğer gazeteler? Neden yakalayamıyorlar bu tirajları? Ve yaptığı da daha tam gelişmiş bir şey değil. İki üç tane yazarla onların getirdiği haberlerle muhalefet yaptılar ve tutturdular. Cumhuriyet neden tutturamadı da 50.000'de kaldı? İkisi de muhalefet sözde. Çünkü okunmayacak yazarlarla çalışıyorlar. Büyük, saygıdeğer insanlar olabilirler ama okunmuyorlar. Bugün niye Yılmaz Özdil ve Bekir Coşkun okutuyor? Hem politik düşünceleri hem de üslupları bambaşka çünkü.Yazarla okurun kafası aynı olmalı. Okur burun kıvrırdı mı geçmiş

Okuru çok iyi tanımak lazım. Ne istediğini bilmeniz lazım, aksi takdirde satma şansınız yok. Dergilerin satmamasının sebebi okurunun ilgisini tam olarak cezbetmemesi.

Vefasızlıktan şikayetçisiniz...

- Sadece gençlerde değil. Ben bir dönem Doğan Hızlan'la Hürriyet'te aynı odada çalışıyordum. Masalarımız karşılıklıydı. Eski Hürriyet diye iki gün üst üste iki makale yayımlamış son zamanlarda. Okudum yazıları, ya biz aynı yerlerde hiç çalışmamışız ya da ben Hürriyet'de hiç çalışmamışım. Anlattıklarıyla asıl durumun alakası yok. Ben Hürriyet'in ilk yıllarını kaleme aldığım zaman bugün Hürriyet'in başında olanlar dahil, vay canına Hürriyet böyleymiş der. Çünkü hiçbir gazetenin gerçek hayatı arşivleyen kimseleri yoktur: O işlevi benim gibi insanlar görür.

Anılarınızı yazmayı düşünüyor musunuz?

- Yazmak istiyorum ama sağlığım pek müsait değil. Bir vertigo geçirdim. o yüzden denge bozukluğu yaşıyorum. Bir keresinde başladım, eli aılmış sayfa yazdım. Hürriyet'in ilk yıllarını da zaten o şekilde yazmış oldum. TV'de 7GÜN'ü anlattım, kimler çalışırdı, nasıl yürürdü işler. Ve bu kadar insan tanıyama rağmen belirttiğim gibi, özel hayatlarını hiçbir zaman açmamışımdır, hep ikili olarak kalmıştır ve bizimle de mezara giderler. Bu yazı kimleri ilgilendirebilir? Meraklı iletişim öğrencileri ya da geçmişte nasılmış acaba diyen meraklı genç gazeteciler ilgilenebilir. Bir de bütün artistleri de tanıdığım için o da insanların ilgisini çekebilir. Bir de o dönemleri yazarken klasik bir dönem panoraması gibi değil de benim yaşadığım dönem olarak, daha öznel bir dille anlatmak istiyorum. O zamanlarda görüştüğüm sanatçıların anekdotları olacak. Benim çalıştığım dükkan olacak. Çalıştığım dükkandaki teknikler olacak. Benim mesleğe başlamam mesela Hürriyet'te mürettip olaktır. Hem müretteplik hem kasa dizgisi yapıyordum. Ondan sonra yazı işlerine atadım.

O zamanlarda patronlarla ilişkiler nasıldı?

- İki tane basit anekdotla anlatayım.. Haldun Simavi daha Erol Bey'le ayrılmamışlar o zaman, ben de mavi önlüğümlle mürettephanede çalışıyorum. Lise sondan okulu terk etmişim. Çok sonra bitirdim okulu. O zamanın iyi editörlerinden bir abimiz bana ufak ufak çeviriler yaptırıyor Hürriyet'te. Ya da ufak bir yazı yazdırıyor, o yazım da Hürriyet'in ilavesinde çıkmaya başladı. O zamanlar Haldun Bey benim için demiş ki "Şu çocuk için yazı işlerine bir masa koyun, üzerine de bir daktilo koyun. Yazılarını burda yazsın." Ben mürettephanede çalışıyorum ara sıra da yazı yazmak için yazı işlerine gidiyorum. Bir gün işten çıkıyoruz, gazetenin o uzun merdivenlerini kim incek, genciz de tabii, atladım trabzana kayıyorum. Merdiven bitince karşımda çat diye Haldun Bey'i gördüm. Hiçbir şey demeden geçti gitti yanımdan. Erol Bey'le de bir anım var. Gene mürettephanedeyim, iki tarafta birden çalışıyorum. Baba bırakıp gitmiş, annem hasta o aralar, kış gelmiş, kömür alacağım, maaşım belli. Ben de o sıra Hürriyet'in muhasebe müdürü olan Alev Hanım'a gittim, maaşımdan kesilmek kaidesiyle para isteyeceğim. Gittim, o zamanın parasıyla 1000 lira istedim diyelim. Muhasebeci çıkardı, 1000, 2000 tam 3000 lira verdi. Bu kadarını istemiyorum deyince de, patron söyledi, uzatma fazla dedi. O zamanın patronları da işte böyle. Çünkü patron değillerdi, adam keşfetme eğilimleri vardı. Gelip hepimizi ayrı ayrı izler, yazılarımızı tek tek okurlardı. Ama şimdilerde sen gidip kendini adamın gözüne sokuyorsun, bir çekilsene gözümün önünden

diyorlar. Hey'de de TV'de 7GÜN'de de böyle şeyler çok olurdu. Resmen hammal adama sen gel fotoğraf çek deyip fotoğrafçı yaparlardı. Hadi sen şunu yap bunu yap diye insanlara kademe atlatırlardı. Adam yetiştirmeyen patronlar çok çoğaldı, bunun sebebi de "Ya işi öğrenip, koltuğumu altımdan alırlarsa!" kaygısı. Bana mesleğin alfabesi olarak öğretilen ilk şey şuydu: Kimsenin altındaki iskemleyi kaydırma, seni de bir gün kaydırırlar. Yavuz Turgul mesela. Bugün paraya para demez. Ünlü senaristtir, o zamanlar setlere muhabir sekreter olarak gelirdi. Sonra yazı müdürlüğü seviyesine kadar yükseldi. Orda bile yazısı dikkati çekiyordu, çok iyiydi. Yavuz'la bizim farkımız şuydu, ben yazı işleri müdürüyken dahi sabittim Yavuz ise muhabirlik yönü olduğu için sanat ortamlarına daha çok girip çıkardı. Ben ise sadece yazı yazmayı dergi yönetmeyi kafama koymuşum. Onun kafasında ise, başka şeyler varmış. E yeteneği de vardı. Ertem Eğilmez de elinden tuttu, o da buralara kadar geldi. Bizim sektörün bir mütevazı kısmı var bir de diğer tarafı. Ben kendimi mütevazı kısmına yakın gördüm hep, Hep söylerim ben mürettep çırağıydım diye. Kelebek'i ilk kadın gazetesi sloganı üzerine geliştirdim, tuturdum, her şeyiyle ilgilendim. Buna rağmen müdür olarak benim adım geçmedi. Nezih Bey'le yakınlığından dolayı Zeynep Avcı'nın adı geçti. Ha benim açımdan ne oldu, Hürriyet tarafından ilk defa kullanılan bir terim olan teknik sekreter -teknik sayfa düzenleyicisi- olarak adım geçti. Benden sonra da teknik sekreterlik çok kariyerli bir iş oldu zaten.

Sizin o dönemlerde rakip dergileriniz hangileriydi?

- Hayat, siyaset, sanat, magazin içeriği çok geniş olan 'İfe' tadında bir dergiydi. Ses ilk magazindiydi, Ses'in rakibi Artist'ti ama Ses yarışmalarıyla aldı götürdü. Sinema kralı kraliçesi seçerdik, daha bir sürü bu tarz yarışmamız vardı. Mesela o dönemlerde Barış Manço'ların Cem Karaca'ların popüler olduğu bir dönemdi, biz de liseler arası müzik kervanı yaptık. Çok ilgi gördü mesela, liselere gruplar götürüp konser yaptırıyorduk. O dönemde Erol Büyükbucur'un 'Perde' şarkısı patlamıştı. Biz de dedik ki bu şarkının motifleriyle artistin fotoğraflarını birleştirelim. İlk klibi az kalsın yapıyorduk farketmeden. Zaten yayıncılığın en öncelikli kuralı sürekli arayış içerisinde olacaksın, yenilik kovalayacaksın. Mesela çalıştığım her dergide yılbaşı geldiği zaman sil baştan dergi yapılırdı. Logolar renklenir, yeni köşeler oluşturulur, yepyeni bir dergi yapardık resmen.

Size dizi yapımcılarından danışmaya gelen oldu mu?

- Oldu tabii. Hatta geldiklerinde insan kendini bir şey zannediyor. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org> anlıyorsunuz. Sadece kendi reklamlarını yaptırabilmek

için. Ama mesela Mahallenin Muhtarları için Kandemir Konduk'a çok fikir verdim. Ya da Levent Kırca'ya. Küçük Hüsamettin'i sadece aralarda kullanıyordum, iyice yüklensene şuna dedim, yüklendi, çok tuttu. Soranlara hep fikir verdim, ama şu an bakınca tüm bunları hiçbir maddi karşılık beklemeden yaptığımı kızıyorum. Şimdilerde artık koçluk denilen bir sistem var, televizyon alanında çok gerekli. Harika Pazar bittikten sonra bir dönem drama bölümünde çalıştım. Orada sevilmedim ben, onların başka dertleri olduğu için, dolayısıyla oradan şutladılar beni. Çünkü çok yanlış iş yapıyorlar, gelen senaryoyu sürekli kafalarına göre değiştirme derdindeler. Şunu at da bunu koy, şuraya şöyle değil de böyle bir sahne koyalım vs. Ben senarist olsam hoşlanmam böyle oynanmasından şahsen.

Biraz da ilgilerinizden bahsedelim... Tesbih koleksiyonunuz var galiba?

- Çeşitli meraklarım var tabii. Tesbihleri de seviyorum, çakmak biriktiririm. Palyaçoları severim, gemi maketlerim vardır.

Adam yetiştirmeyen patronlar çok çoğaldı, bunun sebebi de "Ya işi öğrenip, koltuğumu altımdan alırlarsa!" kaygısı.

Televizyonda ne izliyorsunuz şu aralar?

- Genelde tartışma programları izliyorum. NTV, CNN Türk, Haber Türk, en çok izlediğim kanallar. Bu üç kanaldaki bütün tartışma programlarını çok beğeniyorum. Zafer Arapkirli'nin programını özellikle takip ediyorum. Ama televizyonu eskisi kadar çok izlemiyorum.

Meslek hayatınızda sizi en iyi hissettiren dönem hangisiydi?

- Ben mesleğe 50'li 60'lı yıllarda başladım.

O zamanlar da aynı heyecanla yaptım işimi, mesleği bırakmamın son demlerinde 2010'larda Sabah'ın ekini yaparken de aynı heyecanla yaptım. Yaptığım televizyon programlarını da aynı heyecanla yaptım. Benim için değişen bir şey yok. Kendimi yazar olarak da nitelendirmiyorum, ben yayıncıyım.

İçinizde hiç ukde var mı?

- Valla çok gerçekçi olacak ama fırsat varken parayı götürseymişim, şu an emekli maaşına kalmazdım. Çok da fırsatım oldu bunun için ama işte... O zamanlar güzel işler yapıp, güzel paralar kazanılabiliyordu bu işte. Mesela Harika Pazar'da 15 sene şöyle bir şey yaptık, önemli dizi sahnelerini yeniden gösterdik, çok da tuttu. Sonra buna öykünerek Dizi TV yaptılar, kimse de bırak danışmayı, o işi icat eden kişi olmama rağmen "gel şunun bir editörlüğünü yap" falan demedi. Bana verecekleri paranın iki katıyla dışarıdan editör tuttular. Ve biz onu, dizinin hepsini izler gibi yapmıyorduk, bir kurgu içine sıkıştırarak veriyorduk.

Kabına Sığmamak Üzerine

Kral TV uzun bir zamandır hayatımızda; 1994'ten beri. Uzanlar'ın iktidar tarafından (bir yandan hoşgörülerek, bir yandan da görmezden gelinerek) Magix Box'larıyla ekranları şenlendirmelerinin üzerinden az bir zaman geçtikten sonra, müzik alanında da paranın kokusunu almış ve Kral'ı sokmuşlardı devreye.

İlk zamanlarda fena da olmadı aslında. Kaç zamandır MTV, VH1 ve diğerlerine baka baka yalanırdık biz müzikseverler; işte bizim de bir müzik kanalımız olmuştu nihayetinde, daha ne isterdik.

Yine ilk zamanlarda, müzik piyasamızı ateşlemedi de değil. Klip (aslında video) nedir bilmezdik; biz şarkı dediğimizi hep dinlerdik, dışardakiler ise hem dinler hem seyredirdi;

artık biz de şarkıcılarımızın şarkılarını seyredebiliyorduk.

Odeon'un Klipleri

Dünyanın ilk klipleri olmasa da ilk kliplerinden bir kısmı, bu topraklarda, bizim müzik piyasamız içinde çekildi ve gösterildi.

Uzanları ve Kral'ı biraz bekletip bir parantez açalım. Kimseler bilmez, bilenler de altını pek çizmez ama dünyanın ilk klipleri olmasa da ilk kliplerinden bir kısmı, bu topraklarda, bizim müzik piyasamız içinde çekildi ve gösterildi. Dev şirketlerimizden Odeon, 70'lerin hemen başlarında, sinemalarda (reklam ya da araları doldurma niyeti) gösterilmek

üzerine bazı sanatçılara (siyah-beyaz ve 4-5 dakikalık) kısa filmler çekti. Ve bu çekilenler biçim olarak tamamen bugünkülerin aynısıydı. (Ajda Pekkan, Gönül Turgut, Erol Büyükburç, Fecri Ebcioğlu gibi) şarkıcılar şarkılarına başlarken film (yani klip) başlıyor, şarkı biterken de bitiyordu... Bu efsane hep vardı ama adı üstünde, "efsane"ydi ve kulağa hoş gelse de inandırıcı değildi.

Ama beş-altı yıl önce, Gökhan Akçura'nın Babylon'da kutlanan bir doğum gününde, bu k sa filmler Necip Sarıcı'nın arşivinden çıktı ve Babylon'da kurulan perdeye yansdı. Oradaki herkes de şaşkınlıklar içinde seyretti. Evet doğruydı bu; 70'lerin başında klip yapılmış ve gösterilmişti.

Yeniden Doğuş Ya da Çöküş

Uzanlar ve Kral'a dönelim. Piyasadaki bereket kısa bir süre sonra yerini tekrara ve kötüye bıraktı. Çünkü Uzanlar para kazanmak için açmışlardı bu kanalı ve gösterilecek her klip sahibinden de, elini cebine atmasını istiyorlardı.

"Nasıl para veriyoruz, nasıl göstereceğiz" demeye başladı herkes ve bu da sonun başlangıcı oldu. Artık kimse bir şarkıyı klip peşine koymuyordu;

Bulursanız Kaçırmayın

- 1- Kıl Oldum Abi / Tarkan (Nerden nereye! demek için)
- 2- Karabiberim / Serdar Ortaç (Zeytini yerken yüze yerleştirilen o "Sizi gidi salaklar!" ifadesinden, seyredişlerin birinde, belki ders çıkarmak için)
- 3- Mustafa Sandal'ın herhangi bir klipi ('Nasıl olabilir de, her klipte bu kadar el ve kollarını birbirine kördüğüm eder ve nasıl olabilir de bu düğüm çözülebilir?'in cevabını, belki bulabilmek için)

Yukardakiler şakaydı; ya da gülelim-eğlenelim diye; alttakiler ise ciddi.

- 4- Mete Özgencil her ne çektiyse; herhangi biri ya da tamamı
- 5- Mete Özgencil çekmiş olsun olmasın, Umay Umay'ın bütün klipleri

6- Hümeysra'nın çok erken bir yaşta, daha ilk plağını yayımlamadan bile önce yer aldığı 'nefis bir aşk' fotoromanı: 'Gecenin Sonu'. "Bu kadar eski şeyi nereden bulayım!" demeyin; internet elinizin altında, biraz zor olabilir ama bulunabilir de. Hem zorluk, koleksiyoncunun kamçısidir :)

para veriliyor, bozuk şarkıların düdüklüleri çalınıyordu.

Kanal, Doğuş grubuna geçince büyük bir heyecan yaşadı müzik piyasası ve müzikseverler.

"Para karşılığı klip" alışkanlığı değişebilirdi, diye düşündü herkes.

DEĞİŞMEDİ! Değişmeyince de müzikte eski tas eski hamam standartları devam etti ve bir nokta geldi ki müzik tamamen bitti.

O nokta geldiğinde Doğuş yeni bir karar aldı: "Ank kliplerden para almayacağız." Hadi ya? Ortada şarkı kalmamıştı ki? Alsalar ne olurdu, almasalar ne!

Böyle bir durumda yapıyor Kral TV Müzik Ödülleri'nin 2013 ayağı. 11 Nisan'da, İstanbul Kongre Merkezi'nde. Adını da değiştirdiler (gerekçeleri de şu: "Kabına sığmamak"): Türkiye Müzik Ödülleri. Bütün memleketi temsil ettiklerine dair bir de yanılsama edinmişler.

Hayırlı işler, iyi yanılsamalar dileriz. ✨

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

"Bebek" Yonca Evcimik ve bebekleri... Pop böyle bir şeydir; hem "nasıl bir yüz" olmanız gerektiğini dayatır size, hem de neler yaptığınızda cep doldurabileceğinizin şifrelerini elinize verir. "Bebek" pazarlamak da cep doldurmanın birinci yollarındandır.

Teorik Bakış

Teorik Bakış, Ali Akay koordinatörlüğünde suyun altında kalmış olan ama bazen patlamalarla su yüzüne çıkan başka bir bakışı oluşturabilmek için **Bilge Karasu** sayısıyla yola çıktı

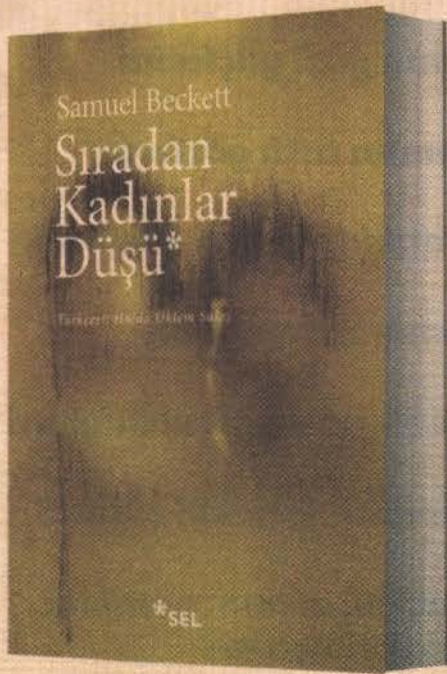

Yeni Bir Çağ Hayali

Sheila Rowbotham

Türkçesi: *Suğra Öncü*

Yarattıkları dönüşümle bugünün toplumsal cinsiyet algısını dahi belirleyen, yüzyıla damgasını vuracak kadın hareketinin tohumlarının atılışının, bir çağı yaratan kadınların öyküsü.

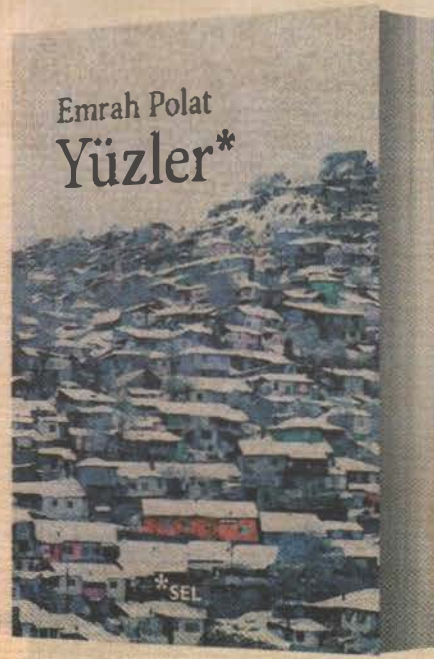

Sıradan Kadınlar Düşü

Samuel Beckett

Türkçesi: *Hülda Öklem Süloş*

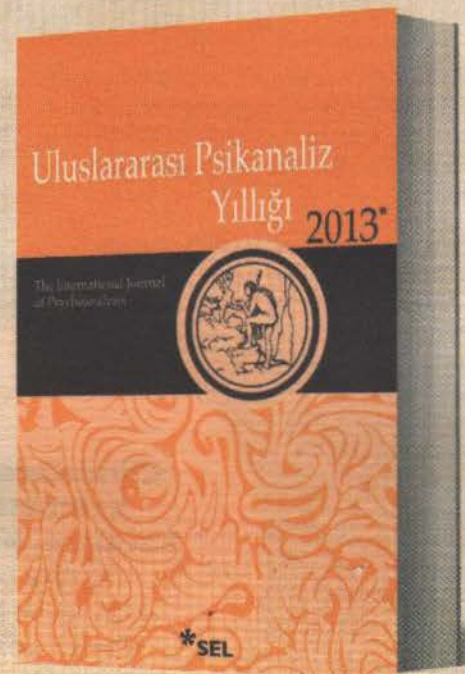
Samuel Beckett'in, edebiyata katkıları, yarattığı karakterler ve esin kaynaklarının izinin sürerken iç dünyası ve medeniyetle kavgasına da tanıklık eden otobiyografik bir müzikal.

Yüzler

Emrah Polat

Bilenlerin çok sevdiği diğerlerinin hiç anlamadığı kendine has dokusu ve ritmiyle Ankara'nın ve ona has; sıradanlık içinde devinen, yorgun ve öfkeli karakterlerin kırık dökük hikayesi.

Uluslararası Psikanaliz Yıllığı 2013

The International Journal of Psychoanalysis

Uluslararası psikanaliz camiasında yapılan güncel tartışmaların ve klinik deneyimlerin paylaşıldığı, hem kuramsal hem pratik birikimi bir araya getiren yetkin bir çalışma.

***SEL**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://rantey.org>

Aksamsefası

halklailiskiler@selyayincilik.com

www.selvayincilik.com

www.selvayincilik.blogspot.com

Şehrin silueti değişiyordu ve uçümüz de Tülin Özen'i seviyorduk

Diz çökmüş, elimizdeki bardakları duvara dayamış yan odayı dinliyorduk. Bir şeyler mırıldanıyordu Tülin Özen. Belki bir oyunun repliklerini ezberliyor, belki bir filmin senaryosu üstünde çalışıyordu. Sadece yüksek sesle kitap okuyordu belki de. Söylediklerinin uçümüz için de önemi yokmuş gibi davranıyorduk ama gerçeği söylemek gerekirse, ölesiye merak ediyorduk.

Gerçeği söylemek gerekirse diyenlere inanmayın ve çıkarın kayıtlardan bu sözümü. Hesap vermeden gerçeği söylemeye başlayalı çok oldu çünkü.

Duyduğum kesik seslerden, yarım cümlelerden ne dediğini anlamaya çalıştım; başaramadım. Diğer ikisine baktım yan gözle, onların benden daha fazla bilgiye sahip olabileceği düşüncesiyle için için titredim. Derin bir nefes alıp sakinleştim sonra; onlarda da tamamlanmış, başı sonu belli bir cümle olmadığına emindim. Cümlelere değil kelimelere, hecelere, harflere âşığız biz. Hatta seslere. Onun sesine.

Bir araya gelebilirdik. O sesleri birleştirip bir bütün cümleye ulaşabilirdik belki. Ama yapmıyorduk. Bu aşk sadece birimize kalsın istiyorduk. Bu aşk bana kalsın istiyorduk; diğerleri hüzünden şapkalarını giyip defolsun.

Bir ara kulağımı bardaktan çektim. Terlemiştim. Saçlarımı sıvazladım. Öbür ikisi nefeslerini tutmuş bir ellerinde bardak, bir elleri parçalamak istercesine duvara yaslanmış, dinlemeye devam ediyorlardı. Uyuşan bacaklarımın karıncalanmasına aldırmadan ayağa kalkmaya çalıştım. Dik duramadım. Tülin Özen'in yan oradaki varlığına saygımı göstermek ister gibiydim; iki büküm, başı eğik. Oysa böyle dalkavuk bir heykeli sevmeyeceğine emindim. Yıkılsa şu duvar, aniden karşısında görse beni "Dik dur;" derdi, "hep dik dur." Günün son ışıkları odadan içeriye girmeye çalışıyordu. Duvardaki gölgemin ayaklanmak için nasıl çabaladığını gördüm, gurur duydum kendimle. Doğrudum, biraz daha doğrudum.

O anda anladım: bu bardak, bu duvar, bu oda... Hatta duvara tırmanmaya çalışan hamamböceklerine benzeyen şu iki kişi. Hepsi palavraydı. Sinsi beyinlerin birbirlerini güzelleyip kötücül hikayelerini dokunulmaz başucu yazılarına dönüştürmek için bulduğu bahaneler. Kimi zaman dik durmak için siktir çekmeyi bilmeliyiz.

Işığa doğru yürüdüm; kim sevmez günbatımını? Diğerleri ne yaptığını sormadılar. Kıpkırmızı olmuş

kulaklarını bir an olsun ayırmadılar bardaklarından. Kızmadım onlara. Bir replik, bir dize, bir söz duymak istiyorlardı Tülin Özen'den; kim istemez bunu?

Parmak uçlarımı gezdirdim pencerenin pervazında. Ne kadar yalnızdı ellerim. Günün son ışığı yanağıma kondu. Ilıktı. Ardına kadar açtım pencerenin ahşap kanatlarını. Ne vardı karşımda? Tanıyamadım şehri, biraz daha çürümüşü. Üzüldüm ama şaşırmadım buna. Zaten çocukluğumun bir çatıdan diğerine seke seke uzaklaştığını üç yıl önce görmüştüm. O günden beri, diğerleriyle birlikte, elimde bardak onun sesini yakalamaya çalışıyordum. Şehrin silueti değişiyordu ve uçümüz de Tülin Özen'i seviyorduk.

Ne kadar zaman baktım bu şekilsizliğe, bilmiyorum. Küstah kızılık yerini tuhaf bir laciverde bıraktı. Işıkların marifetli sahtekarlığı örttü çirkinliği. Bu ikiyüzlü geometri öğretilmemişt bize, boynumuzda beyaz yakalarla kahkahaya koşarken.

Çocukluk, cetvel kullanmaya başladığın gün bitiyor.

Ellerime baktım, güzel buldum. Derin bir nefes aldım, iyi geldi. Arkama dönmedim; diğer ikisini de, duvarı da görmek istemiyordum. Avazım çıktığı kadar bağırdım silueti akortsuz şehre "Siktir!" diye. Pencereden aşağı bıraktım kendimi.

Yere yaklaştıkça kocaman bir gülümseme yerleşti yüzüme. Tülin Özen beni aşağıda bekliyordu, elinde kırık bir cetvelle.

Cümlelere değil kelimelere, hecelere, harflere âşığız biz. Hatta seslere. Onun sesine.

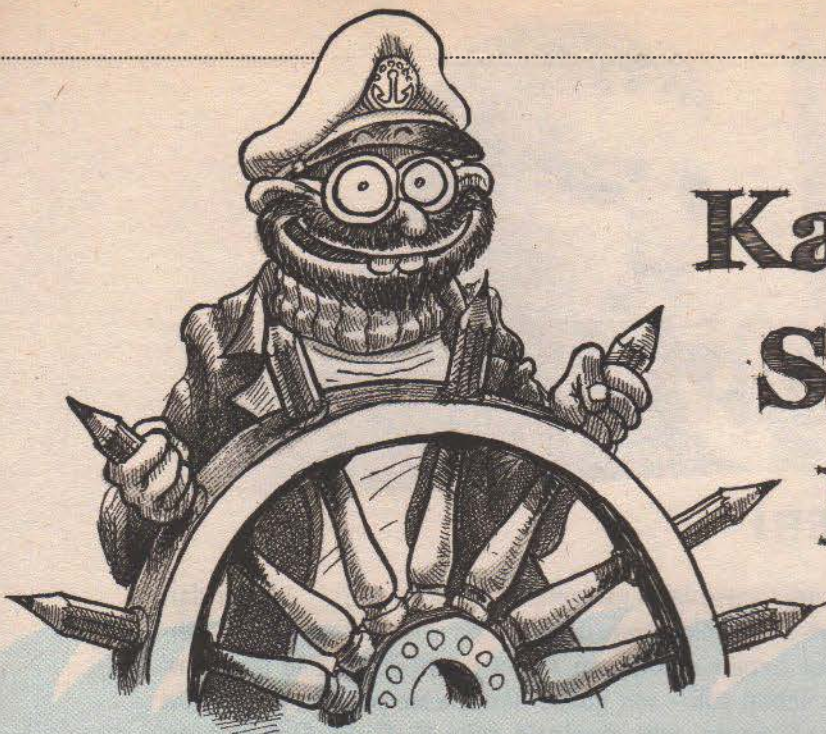
Neler Gördüm?

- > Uzaklarla konuşabildiğimi
- > Göz kırpan ışıkları
- > En dürüst halimi
- > Karanlığın masumiyetini
- > Görünmeyen köprüleri
- > Hayatın gri tonlarını
- > Rüzgarın dansını
- > Kalbimin düşüncelerini
- > Martıların hükümsüzlüğünü
- > Varın yokluğunu
- > Yokun varlığını
- > Eurenin gizli güçlerini
- > Oğlumun tatlı gözlerini
- > Karanlıkta geçen şilepleri
- > Özlemin erdemlerini
- > Kulaklarımla görebildiğimi
- > Sükunetin içindeki şiddeti
- > Bulut mu olsam, gemi mi diye düşünenleri
- > Gideni ve gelmekte olanı

Gece, denizi seyrederken...

Bakangör

Kaptanın Seyit Defteri

• On iki yılda, iki bin yirmi dört kişi hayatını kaybetmiş cezaevlerinde. Hastalık; yanlış teşhis, geç müdahaleden oluyormuş hep bunlar: Kelepçeyle ameliyatta giden, şeker hastasıyken patates verilen mahkûmlar varmış ülkede...

• Nato'nun Suriye için süper planları varmış. Ucundan ucundan acık Libya usulü başlayacaklarmış...

• "Türkiyede Amerikan üssü yoktur, tesisi vardır." (Süleyman Demirel, Eski Cumhurbaşkanı)

• Charlie Chaplin, her gün iki saat; koşu, akrobasi, aletli jimnastik ve ağırlık çalışıyor; asla piyano, keman egzersizlerini aksatmıyor, filmleri için müzik de betelemekten geri kalmıyormuş...

• Politikacılar demeçlerinde yalan söylemeden önce seslerini yükseltiyor, el ve kollarını çok hareket ettirerek kendilerini gaza getiriyor, topluluğun dikkatini mimikler ile başka yere çekiyorlarmış

• Yalan söylemek, sıcak su içmeye benzer. (Kızılderili atasözü).

• Adolf Hitler, büyük konuşmaları öncesi hep ayna karşısında ve sahne sanatları uzmanı bir danışman ile çalışmış. Bazen çalışmaları sırasında, arkada Wagner çaldırıldığı bile olurmuş.

• Çizgi roman; fotografik hafızayı artırıp, konsantre yetisini güçlendiriyor. Küçük yaşlarda hikâyelerdeki kahramanlarla tanışan çocukların, yaşlıları ile oyun

ve ilişki kurma yetisi, sosyalliği artıyormuş. Evimizde bulunsun iki üç cilt Asteriks, RedKit, Tenten...

• Uşak Müzesi'nden tırtıklanan Karun hazinesinin en önemli parçası olan kanatlı denizati broşu geri geldi de; asıl dünya çapında çalınan değerli sanat ve tarihi eserler, uyuşturucu piyasasında takas olarak harika geçer akçeymiş.

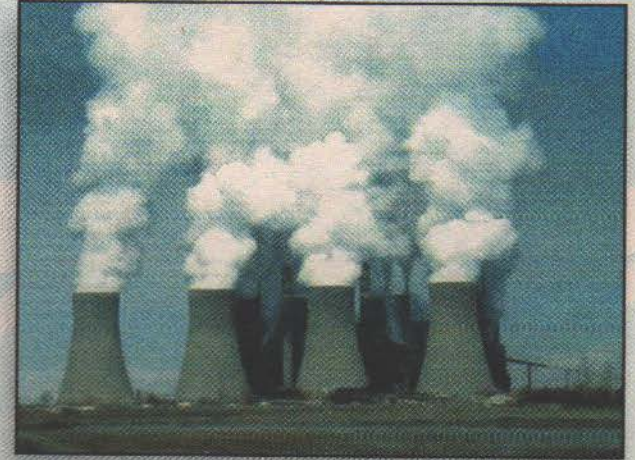
• Muz, akşamdan kalma problemine birebir. Mideyi rahatlatıyor, bünyeyi toparlarken tok tutması da cabası...

• 937! Nedir bu? Türkiye'deki cemevi sayısı. Camii sayısı da 82 bin; Diyanet İşleri Başkanı'na göre İstanbul, en cami sıkıntısı çeken ilimizmiş ayrıca...

• Edebiyat dünyasında, oyun ve temsillerinde hem de yazılı olarak; anaya baciya sayıp söven, terbiyesizlik eden Shakespeare'miş. Zaten mürekkep hokkasında esrar tohumlarına benzer şeyler de bulunmuş diyollar bu saygısız beyefendinin.

• Memleket genelinde üç ila sekiz metrede kazılarak ulaşılan yeraltı su kaynakları için 80-100 metre kazılması gerekiyor artık. Yanlış su politikaları yüzünden, son on yılda Van Gölü kadar yeraltı suyu yitirmişiz.

• Tarihteki ilk AVM, Kapalıçarşı ile Mısır çarşısı değil mi o vakit?

• Yılda altı milyon ton karbondioksit gazını en güzel nerede ciğerimize ve bünyemize çekebiliriz? Tabii ki Gerze'de kurulacak termik santralin dibinde.

• 23! Bak bu sayı, ortalama bir kadının günlük osuruk miktarı iken; erkeklerin ulaştığı rakam ise 18'miş. Yedi milyara orantılayıp çarpın işte...

• 80,000! Bu nedir? Türkiye genelindeki başıboş gezip dolanan, çeşitli familyalardan keçi sayısı. Arada bizlerin kaçırdıkları da vardır elbet, onlar işin cabası...

• 64 yıl geçti! Ne ki bu? Yazar Sabahattin Ali, Bulgaristan sınırını geçmeye çalışırken, mihmandarı Ali Ertekin tarafından öldürüldü. 28 Aralık'ta tutuklanan katilin cezası önce indirimle uğradı; aynı yıl afila serbest kaldı. İşte o olaydan, bu yana geçen süreymiş.

• On tane kitap! Ne bu kardeşim? Tekirdağ F tipi cezaevinde yıllarını geçirirken sahip olabileceğin kitap sayısı. Mahkûmların hücrelerinde, en fazla on kitap-dergi bulundurma hakkı varken, havadaki misler gibi 12 Eylül kokusunu aldık mı panpalar?

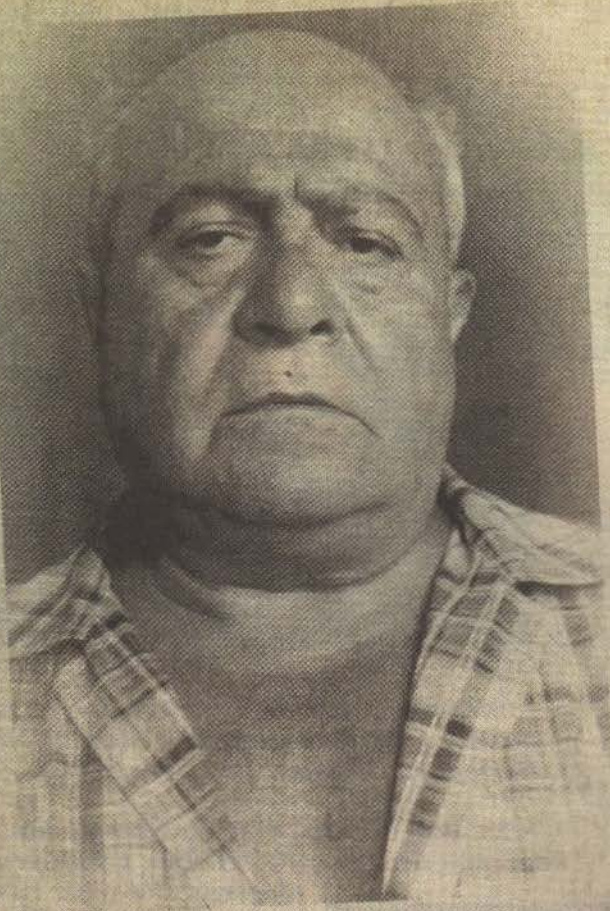
• Mavi ballananın kalbi, kapının önündeki binek araba kadarmış. Ne vicdan depolayıp, ne güzel âşık oluyorlardı o kalp ile kim bilir...

• 1957'de İstanbul'da radyo sayısı 157 bin imiş.

• Salep ile orkide, elma ile gül, aynı aileden gelen güzelliklermiş.

• Nisan geldi, kış bitmeden sıcak bir bardak salep içtiysen ne mutlu sana... ✨

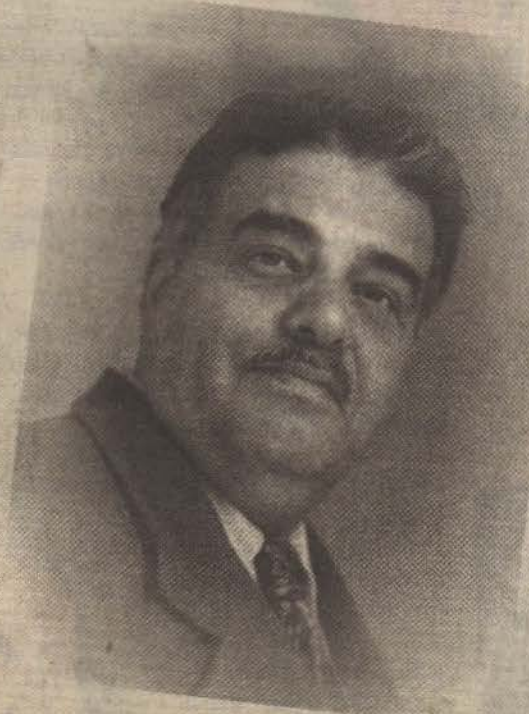
ŞAİRİN GÖMLEĞİ

Ahmed Arif, Cemal Süreya'ya öylesine inanır, onu öylesine sever ki, hiç görmediği halde, Cemal Süreya'nın kız kardeşiyle evlenmek ister.

"Kardeşime söyledim. Kız şaşırды, ikisi de birbirini tanımıyor. Evlen kız dedim. Türkiye'nin en iyi şairi, dedim. Zafer çarşısındaki kahvede sözleştik. Tanışacaklar. Aldım gittim kardeşimi. Bekle bekle Ahmed Arif yok. Kız bozuldu, onuruna dokundu. Ertesi gün öğrendim ki, gömleği olmadığı için gelememiş."

ŞAİRİN YERİ

Yaklaşık yirmi beş yıldır yayımlanması beklenen 'Üçüncü Eski' kitabından ses çıkmayan, 'geçiyordum yokluğuna uğradım nâ / umutsuz bile değilim / senin bezdiğin yerler benim agoralarım / seni unuttuğumu bile unuttum' / 'şiir için artık derin sebep yok - son güleni olmayacak şiirin / bırak bütün hüznüyle ağlasın o sefil gitara' gibi dizelerin şairi K. Celâl Gözütok'un işlettiği Akmar Pasajı'ndaki Poem Sahaf'a, neden en çok Ece Ayhan gider? Kadıköy Moda Sineması Kitapçılar Çarşısı'ndaki Orhun Kitabevi, şimdi hangi şairlerin uğrak yeridir?

ŞAİRİN SESLENİŞİ

'ben ki zamansız bahçeler kucakladım
- güzeller bende kaldı- ibrâhim -
gönlümü put sanıp da kıran kim' /
'sebepsiz hüznün hocamdı loş odalar
mektebinde' gibi dizeleri olan
Asaf Hâlet Çelebi, Sidharta şiirinin
nakaratı olan 'om mani padme hum'u
neden kitabına isim olarak uygun
bulur? Budizm'de bir dua olan
'om mani padme hum' sözünün,
istekten arınarak özgürlüğe ulaşmış
ruhu işaret etdiğini ve 'nilüfer çiçeğinin
içindeki mücevher' anlamına geldiğini
ve Sidharta şiirini çok sevdiğini
söyleyen kaç kişi bilir?

ŞAİRİN SİYASETİ

Necip Fazıl, Ahmet Hamdi Tanpınar'ı hep görmezlikten gelir.
Necip Fazıl, 1943'te, CHP'ye başvurup Maraş'tan aday olur.

Memduh Şevket Esendal CHP'nin Genel Sekreteridir, TBMM'de partili milletvekillerini gençleştirmek isteyen bir kişidir. İnönü de bu öneriyi doğru bulmuştur: Esendal'ın hazırladığı aday listesinde o günlerin ünlü kişileri, otuzunda kırındaki şairler, yazarlar, düşünürler yer alır: Tahsin Banguoğlu, Suut Kemal Yetkin, Nihat Erim, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ömer Bedrettin Uşaklı... Necip Fazıl da Maraş adayı olarak Esendal'ın, İsmet İnönü'ye sunduğu listededir.

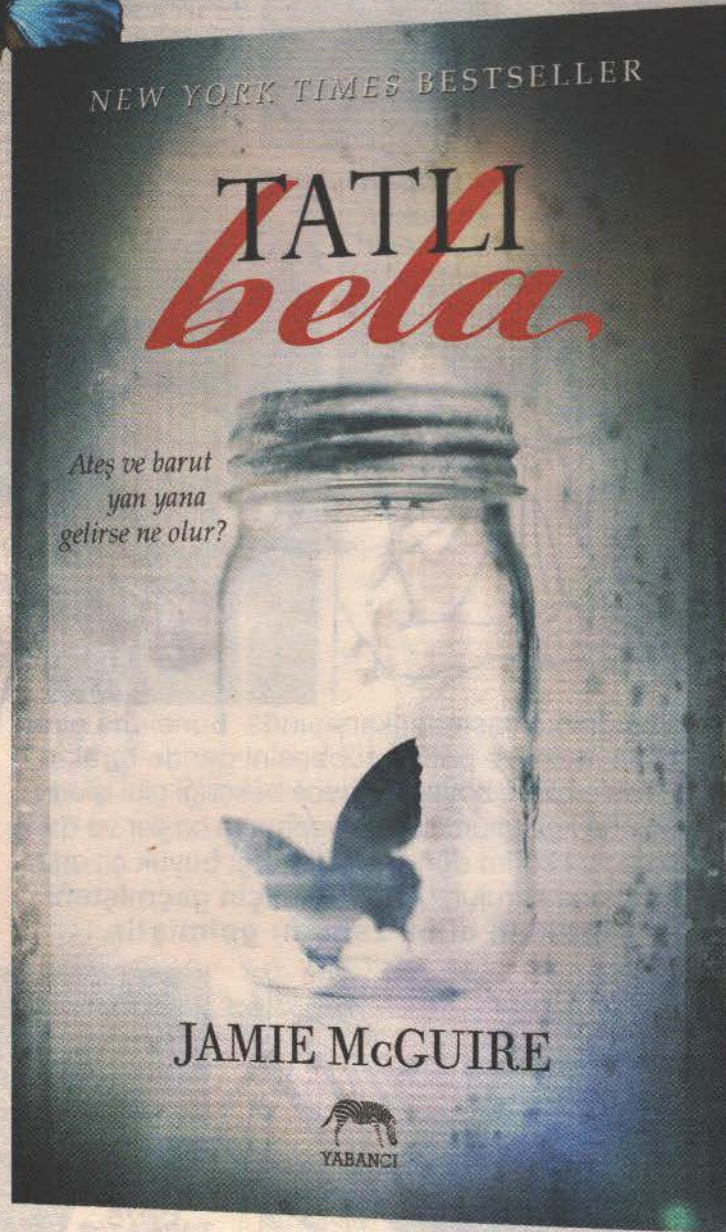
Suut Kemal Yetkin, seçim öncesi CHP Genel Merkezi'nde, Necip Fazıl'ın subay üniformasıyla -hem de süvari- genel sekreterin kapısının önünde dolaştığını anlatır. Ne var ki İnönü, Necip Fazıl'ın adını kırmızı bir kalemle listeden silip atar:

Tek parti yönetimidir, adayların kesinleşmesi İnönü'nün elindedir. Kısacası, Necip Fazıl, Maraş milletvekili olma fırsatını, İnönü'nün engellemesiyle kaçıır.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

AŞIKSAN BAŞIN BELADA!

BAĞIMLILIK
YARATAÇAK
BİR ROMAN!

İyi kız ve kötü çocuk...

Bu birliktelik bir aşkın mı habercisi yoksa bir felaketin mi?

YABANCI

www.yabanciyayinlari.com

facebook.com/yabanciyayinlari

twitter.com/yabanciyayinlar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

Genel Dağıtım

Çetin Özkırım, "Düş Erimi" adlı otobi-yografik romanına ilk karikatürünün yayınlanış serüveniyle başlar. Demesi o ki gide gele Yedigün matbaasının kapıcısı ile samimi olmuştur.

Bir kez iş değişir, 13 yaşındaki Özkırım, teknik sorumlu Tahsin Öztin'i beklerken hiç tanımadığı bir adam odaya dalar.

Bu üç karikatür yayınlanınca 5'erden 15 lira da telif ödenir ki karikatürcümüz yürek pırpırından ne yapa ağını bilemez. Bizde aşağı yukarı aynıdır ilk karikatür serüvenleri.. Hatta 7 yıl sonra, 1950'de Oğuz Aral'ın Hafta dergisinde Rakım Çalapala'dan aldığı ilk telif de karikatür başına 5 gıcır liradır

İspanyol karikatürcü Vazquez de Sola'nın ilk karikatür serüve-ni ise lafın gelişi değil, gerçek bir serüvendir. Dindar bir aileden gelen, ilahiyat okuyup papazlık yapan Sola, evlenip 3 de çocuk sahibi olur ama..

Hay bin boynuz! Günün birinde, karısını en yakın papaz arkadaşıyla yakalar!

İki âşığın koklaşması karşısında bunalıma giren Sola, evini ve papaz cübbesini geride bırakıp Paris'e gider, boyacılık, gece bekçiliği gibi işlerin yanında karikatürcülük de yapmaya başlar ve dahi birkaç yıl sonra dünyanın tanıdığı büyük çizerler arasına kurulus.. Artık Sola için geçmişten intikam alma zamanı gelmiştir.

Vazquez deSola, çizmek için kutsal mekanının dışına çıkarak din ve karikatür işlerini birbirinden ayırmışsa da bu her zaman böyle olmaz. Edirne'deki Yıldırım Bayazıd Camii'nin iç duvarlarından birine çizilen karikatür, bunun böyle olmadığını kanıtlar

Semavi Eyice, 1963 yılının Eylül ayında, bu camide yaptığı inceleme sırasında tabhanenin iç pencere duvarına çizilmiş 63 santimetre yüksekliğinde bir karikatür fark eder. Dahası, bunun yakın tarihte değil, çok eskiden yapıldığını düşünür.

Amatörlerin ilk karikatür heyecanının da ötesinde bir heyecan duyar sanat tarihçimiz..

HAYAT BAYRAM OLDU MU?

Yılın ilk günlerinde kaybettik Şenay Yüzbaşıoğlu'nu. Sessiz sedasız gitti, Sadece giderken değil, yaşarken de; hayatının tam otuz bir yılını sessiz geçirdi. Oysa ki sesiyle büyülemişti bizi. Onu tanıma nedenimizdi sesi. Sonra sustu. Eşinin, Şerif Yüzbaşıoğlu'nun ölümüyle her şey duruverdi. Daha önce de yazmıştım, Şerif Yüzbaşıoğlu onun sadece hayat arkadaşı değil, yaşamının merkeziydi. Hayata tutunma nedeniydi belki de. Hayatı karşı bağımsızlığını sağlayan asıl kişiydi. Ya da yaşam, Şerif Yüzbaşıoğlu'yla daha kolay ve anlaşılır bir şeydi. Dolayısıyla o ölünce müzik de sustu.

Bir bakıma müzikle birlikteliği de Şerif Yüzbaşıoğlu'yla başlar. Elbette eşiyile tanışmadan önce çeşitli kulüplerde şarkı söylemiştir ama asıl kariyerini yetmişli yıllarda, Şerif Yüzbaşıoğlu'yla birlikteyken yapar Şenay. 1970 yılında kurulan İstanbul Gelişim Orkestrası'nın dört solistinden biri olarak sahneye çıkan Şenay, aynı dönemde Şerif Yüzbaşıoğlu'yla tanışır. O sıralar gençliğinin baharında, henüz yirmi yaşındadır. Şenay'ın sesi, yorumculuğu, önemli bir müzik adamı olan Şerif Yüzbaşıoğlu'nun dikkatini çeker, kısa sürede bu müzikal birliktelik aşka dönüşür. Ve 1971'de evlilikle taçlanır. Şerif Yüzbaşıoğlu miladı olur Şenay'ın.

Hem müziğe hem de Şerif Yüzbaşıoğlu'na sıkı sıkı sarılır. Bu birliktelik Şenay'ın müzikal anlamda kendini daha iyi ifade etmesinin kapılarını da açacaktır. Şerif Yüzbaşıoğlu'nun besteciliği, Şenay'ın yorumu ve yazdığı şarkılar onların özel ve ayrıcalıklı işler yapmasını sağlayacaktır. Birlikte yaptıkları yedi plak, Şenay ismini pop tarihine yazdırır. Özellikle sözlerini yazdığı Sev

Kardeşim, sadece Türk pop müziğinin en popüler şarkılarından biri olmakla kalmaz, kendisine bütün kapıların açılmasını da sağlar. Hem de bu şansı, Yunanistan'da katıldığı 4. Apollonia yarışmasında dereceye girememesiyle yakalayacaktır. Aynı yarışmadaki İsraili şarkıcı İlanit'in "Veshuv Itchem" adlı şarkısını çok seven Şenay, ayağının tozuyla Türkiye'ye döner dönmez şarkıya Türkçe sözler yazar. Şarkı çok sevilir, Şenay da. Öyle ki, Sev Kardeşim'deki barışçıl, umut vaat eden söylem onunla bütünleşir. Tüm yaşamı boyunca Şenay, Sev Kardeşim ve en az onun kadar ses getirecek bir diğer şarkısı Hayat Bayram Olsa'da (1972) verdiği o umut duygusu ile anılır. Bu tavrı, Sessiz Bir Yer, Beyaz Ülke gibi diğer şarkılarında da sürer. Aslına bakarsanız dile getirdiği, hayalini kurduğu dünya onun ütopyasıdır: Kavgasız bir toplum! Çok saf, arı bir duygudur bu. Mesela; Düünden Bugüne adlı şarkıda çocukluk düşlerinden ve büyümeyle birlikte hayat karşısında düşlerin yenildiğinden söz eder. Sanırım mesele de orada başlar. Şerif Yüzbaşıoğlu'na bu kadar sıkı sarılması, düşlerini müzikle devam ettirmesi kaybolmamak için verdiği çabadır. Dışarıya yansıttığı hayal dünyasını, eşini kaybetmesiyle içeriye kapatır.

Şarkıdaki gibi, sadece yalnızlık kalır onun için; yaşamı paylaşmak adına. Ve sonunda, çocukluk düşleri'ne döner Şenay: "Sanki her şey onun şimdi." ✨

Mabel Matiz / Yaşım Çocuk

"Huzur İsyanda!"

Mabel Matiz ikinci albümü Yaşım Çocuk'la önemli şeyler söylüyor. Her şeyden önce derdi var; bir hikayesi var. Bir müzisyen için en önemli şeylerden biri, anlattıklarının samimiyetidir. Aslında tüm sanat dalları için geçerlidir bu. Ortaya koyduğunuz yaratımın dinleyiciye ya da okuyucuya geçmesi için o hikayenin samimiyetinden kuşku duyulmaması gerekir. Bazen kuşku da duyabilirsiniz; anlatıcı öyle şeyler anlatır ki, onun kurgu olduğunu bilirsiniz... O zaman kullanılan dil girer devreye. Uсталıkla anlatılmış hikaye, sizin hikayeniz olur. Yani anlattığınız şey dinleyiciyi yakalamak zorundadır. Mabel Matiz bunu başarmış!

Bir derdi var demiştım. İlk etapta bireysel bir başkaldırıdan söz edebiliriz Mabel'in şarkıları için. Mesela, insan bazen kendine biçilene karşı çıkar. Bazen de insan olarak insana biçilene karşı çıkar. Mabel hem kendine biçilene, hem de insan onur ve değerine ters düşen her şeye karşı çıkıyor. Ya da kavga ediyor diyelim. Ama barışçıl arzıyla yapılan bir başkaldırı, bir isyan bu. Özellikle kimlik, cinsiyet ve inanç üzerinden yapılan müdahalelere karşı bir söylem geliştiriyor. Belli ki canı çok yanıyor. Bunu hissediyorsunuz. Farklılıkları yok edip aynılaştırma politikalarının çok yoğun olduğu bu süreçte, Mabel'in çabası değerli. İleride bu söylemi popüle etmezse eğer...

Yaşım Çocuk, Mabel'in kendi adını taşıyan ilk çalışmasından daha farklı. Hüzün nispeten kırılmış, muzip melodilere rastlamak mümkün. Can Güngör'ün de parmağı olan Tamburu Yokuştan ve Alaimiesema gibi. İlk albümdeki biyografik söylemler, ikinci albümde daha genele yönelik söylemlere evrilmiş. İkinci albüm her zaman geçiş sürecini yansıtır, ilk albümün yansımaları eşirirken üçüncü albümün de ip uçlarını verir. O geçiş, ara dönemi ustalıklı kotarıyor Mabel.

Serbest Vuruş

Rock müziğin önemli seslerinden Redd grubu bu ayki konumuz.

Melih Gökçek: Kendisine bir büyükşehir emanet edilmiş ilk troll.

Levent Kırca: Geç gelen ideoloji kafa karışıklığına yol açar.

Sırrı Süreyya Önder: Kendisine karışık hisler içerisindesiniz.

Edip Cansever: Bir Necip Fazıl değil.

Nil Karaibrahimgil: Hiç büyümesin, hep böyle kalsın, şurada panda dansı yapan kaç kişi kaldık.

Bir Klip, Bir Şarkı...

Kargalar Gülsün Hâlinize...

Böğürecek hikayeniz yok. Hele anlattığınız, böğürecek bir aşk hikayesi değil. Çok artistik hareketler diyeceğim ama ortada artistik bir durum da yok. Ama artist var. Sözünü ettiğim Özlem Tekin'in çıkacak olan yeni albümü Kargalar'ın ilk klip şarkısı Kargalar. Özlem Tekin bu klipte bir amazon kadını gibi, savaşı bir ruhla kadının aşkla olan esaretini sonlandırmaya niyetleniyor. Ya da şöyle söyleyeyim; kadının erkeğe olan bağımlılığını aşkla adlandırıp, aşk üzerinden yorumlayarak, özgürlüğünü ilan etme çabasına giriyor. Yaklaşımlar farklı olabilir, bununla ilgili bir problem yok. Sorun şarkının bir meselesi olmaması ama varmış gibi sunulması. O nedenle böğürecek bir hikaye değil bu. Hem de mesele aşk değil! Tam tersine, aşksızlık.

Başka bir açıdan bakalım: Cesur ve özgür kadın nasıl olur fikrini Nil Karaibrahimgil popüle ediyor. Bir kitap Arşivi linki: <https://rantey.org>

çıkarak. Ama o daha naif, daha yumuşak ve konformist bir tavırla yaklaşmıştı. Tek taşını falan da kendi almıştı. Kızlara tek taşlı parıltılı bir hayatı önererek başka bir esaretin, mesela konformist bir yaşamın yollarını aralamıştı. Özlem Tekin ise rock müziğin asi kızı; daha sert, haşın, daha radikalmiş gibi görünen bir özgürlük yolu çiziyor. Maskülen bir edayla aşkın esaretinden kurtulmak için o da Nil ile aynı dağa çıkıyor. Ama o asi ya; deriler giyiyor; cesetlere falan tükürüyor. sevgilinin gözlerini kargalara yem olarak vermeyi düşünüyor. Ama vazgeçip affetsem mi, diye de düşünmüyor değil. Çok da emin değil cesaretinden.

Çok uzun zamandır kadın üzerinden yürütülen söylemlerin prim yapması, herkesi etkiliyor. Özlem Tekin de durumun farkında. Bir kere klbin kadınlar günü yaklaşırken yayınlanması da stratejik bir tavır. Yani etkileyici bir proje. Her neyse, önceliğim bu değildi aslında. Asıl mevzu, ortada hiç bir şey olmamasının, yeni bir şey varmış gibi sunulması. Yeni ve farklı bir şey yok; hem müzikal hem de sözel anlamda. Özlem Tekin'in canı sıkılmış, şimdi de sert sound'lu bir rock yapayım demiş, klipte de iyi oynamış, o kadar. Abartmayın!

NE YÜRÜDÜN O KADAR YOLU

Üç kardeşiz. 32 yaşında bir ablam, 17 yaşında bir erkek kardeşim var... Ablam doğduğunda maddi olanaklarımız mükemmeldi. Ablam için o zamanlar Türkiye'de bulunmayan, şimdi ise neredeyse bakkallarda bile satılan bebek mamaları Avrupa'dan gelirdi. Ablam her şeyin en iyisini tükettirdi. Para kazanıyordu çünkü babam, kazandığı kadarını da harcıyordu karısı ve kızından oluşan bu çekirdek ailesi için...

Sonra babam bir gün kumara başladı. Kaybetti. Sonra bir daha kaybetti. Sonra bir daha kaybetti. Hep kaybetti ondan sonra. Her şeyi kaybetti. Evini, dükkânını, mutluluğunu, ailesinin ona olan sevgisini, saygısını ve güvenini... Hep kaybetti.

O dönem annem, bana hamileydi. Doğum yapacaktı. Masraf kapısıydı bu. Babam her şeyi kaybetmişti. Elinde kalan tek şey, yarısı inşaat halinde olan yeni yaptırdığı evdi. Ben annemin karnındayken, hep birlikte o eve göçtük. O gün babam zorla da olsa evin pencerelerini taktırdı. Tuvalet yoktu, banyo yoktu, odanın biri haricinde diğer bütün yerler harç, kum, çimento yığınlarıydı. Kapılara çarşafılar asılmıştı çünkü kapı takacak bir kasa yoktu eşiklerde. Gece oldu. Annem üşüdü. Ablam üşüdü. Babam üşüdü. Ben üşümedim. Annemin karnındaydım. Bu durum böyle devam etti. Ben bu mına koyduğumun yeryüzüne "selamın aleyküm" diyene kadar... Annem babama tavrı aldı. Kızgındı. Üşüdüğü için kızgındı. Huzurunu kaybettiği için kızgındı. Bir gün içerde sıkılmış olmalıyım ki, annemin rahim duvarlarını yumrukladım. Tekme attım. Babaannem eski toprak. Eve geldi. Yengemler de geldiler. Sular ısıtıldı. Babam odadan dışarı çıkarıldı. Ben dışarı çıktım. Çıkarken kafamı rahim duvarına çarptım. Ondan bu hastalıklı tavırlarım. Ben içerdeyken ev de kendini tamamlamıştı. Beraber büyümüştük. Önce yerleri yapmışlardı. Sonra kapılar falan takıldı. Sonra babam bir gün bir sürü eşyayla geldi. Ders almıştı yaptıklarından.

Aradan zaman geçti. Biraz daha büyüdüm. Okula yazdırdılar. Çok ağladım. Annem beni bırakıp gittiğinde ıssız bir adaya düşmüş gibiydim. Kaçmalıydım o ıssız ada sandığım sınıftan. Ben hikâye kitaplarımla gitmek istiyordum ama

müfredat dedikleri adam buna izin vermiyormuş. Öyle söylediler. Kimse okumayı bilmiyordu. Şaşırdım. Okuma-yazmanın okulda öğretilmesi gerektiğini o an öğrendim. Ablama kızdım. Beni öğrenmem için o kadar sıkı diye.

Zaman biraz daha geçti... Kardeşimin yeni doğduğu bir dönemdi. Zaten yarım olan pabucun da dama atıldığını hissetmekten ziyade gördüm. Babam kumarbazdır. Ben onun karo valesiyim. Bir gün sarhoşken, gözleri kanlıyken, kumar masasında yüksek bir miktar kaptırıp eve geldiğinde, o ispirotolu ağzıyla söylemişti bunu bana. Öyle derin yönleri olan bir adam değildir. "Sen benim karo valesin" dedi. Ben o yaşta karo valesinin ne olduğunu bilmiyordum. İlkokul dördüncü sınıfta öğrendim.

**Çıkarken
kafamı
rahim duvarına
çarptım. Ondan
bu hastalıklı
tavırlarım.**

Zaman yine geçti. Daha da büyüdüm. 97 ya da 98 yılı olması gerekiyor. Babam bana bir bilgisayar aldı. O zamanlar bilgisayarın olması çok t.şaklı bir olaydı. İnternet denilen bir şey çıktı sonra. Babam ondan da aldı bana. Telefonun kablosunu takıyordum, modem dedikleri cihazdan değişik sesler çıkıyordu bağlanırken. Sonradan öğrendim. Ağlamadan önce. Teyzemin oğlu modemi ilk bağladığında sesler gelmeye başladı. Çok ağladım. Bilgisayarımı bozdu sandım. Sonra beni sakinleştirdi. O seslerin modemin bağlanma sesleri olduğuna ikna etti...

Zaman bir daha geçti. Geçmekten bıkmadım... Ortaokula başladım. Bir gün babam beni karşısına aldı. Bir şeyler anlatmak istediğini söyledi. Ben de ilk kez onu dinlemeyi istedim. Anlatmaya başladı... "Sen şanssızsın." dedi... "Neden?" dedim. "En fakir sen büyüdün" dedi... Sonra bir şey anlattı. Bir gün ben hatırlamadığım bir küçüklükteyken, muz istemişim. Babam da o muzı bana alabilmek için evden işe yürüyerek gitmiş. 2 saat yürümüş. Sonra akşam gelirken de 2 saat yürümüş. Yarım kilo da olsa almış o muzı bana. Ağlayarak anlattı. Ben de ağladım. "Siktir etseydin keşke. Muzun amina koytım baba, ne yürüdün o kadar yolu!" dedim. Babam bir tokat attı ve dedi ki, "Nimete kurban olma, yigirmi beş yaşındasın."

- OT toplantısında elektronik sigara içmek çok saçma!
- **Çekirdek ilişki kurtarır ama şirket bitirir.**
- Maksat yeşillik olsun diye edebiyet üzerine konuşa konuşa caddeye kadar yürüdük, köpekleri görünce topuk ass as ass!
- **Eleştirileriniz bitsin, hepimizle toplu müdafaa vericem!**
- Aşağıya Ercan diye seslendim, sokaktan geçen iki Japon baktı, bu yabancılar çok ilginç!
- **Benim dayım bardak mımarı!**
- 10 kilo kabuklu fıstık getirmişsin, bu sayı da fıstık gibi dergi olacak demeye mi getiriyosun!
- **Bugün bir OT kolay yetişmiyor!**
- Enstetelesyon diyebilsem, bienale katılırdım zaten!
- **Bunların hepsi seks işte!**
- Sayfa başına dört görsel düşünüyö oolum daha noolsun!
- **Akan çizgi ne lan, dergide yok diyosun bi del!**
- Sen gerçekten her gün biriyle mi buluşuyosun, gel sana Sosyal İnsan diye köşe yapalım!
- **Grafikerlere fıstık vermeyiniz, iş yapamıyolar!**
- Aaa ben o adamın yaşadığını ölünce hatırladım, gerçekten üzuldüm ama vallaha bak!
- **O sakalı yarın masamda görmek istiyorum hafız!**
- Attan mı korktun, bi kilometre öteden çekmişsin fotoyu, biraz yaklaşıydın ya tırsak bey!
- **Su bardağında Türk kahvesi var, o kimin lan!**
- Ne güzel erotik müzikler bulmuşsun, amacın ne senin oolum, oynamak değil mi içindeki sevmek duygusuyla!
- **Bir ofis boyumuz bile yok, anlıyor musun, herkes patron, bakkala kim gidecek oolum!**
- Masanın yan tarafına doğru, buzdolabı göreceksin, sakın şaşırma!
- **Ne bileyim lan neden yavaş, İnternet işleri genel müdürü müyüm ben!**
- Bütün paramı aldın, benim niye sana borcum varmış ki!
- **Sen iyice otomatik portakala bağtadın!**
- Kafam güzel oldu, yazı laptop'ta durduğu gibi durmuyor!
- **Elektrikimiz gidince hiçbir şeysiz kaldık!**
- Vay be, bi senede yiyeceğim fısığı iki gecede yedim!
- **Ben hep böyle ayakta mı takılıcam, açsanıza bana da bi götlük yer insafsızlar!**
- Şapka yapamıyorum, nereden çıkıyodu şapkalar!
- **Ses kayıt aleti mi, seks kayıt aleti mi, ne diyosun hacım sen, açık konuş!**
- Nasıl gidiyo, iyi yapıyo musun sayfaları, güzel yap!
- **O kitap bende var ama evde!**
- Verdiğin efeklin adı ne, bizimle de paylaşır mısın müdür!
- **Kanka bildiklerim beni sırtımdan vurdu panpa!**
- Gömmesiz dergi mi olur! Gömme giriş yapsana yazılara!
- **Kutub zor isimmiş, ben sana Kubat Bey desem olur mu hacı!**
- Nasıl, kaynaştınız mı arkadaşlarınızla!
- **Sigaramı şarj ediyorum, 10 dakikadır içemedim, çok sinirliliyim, kırmıllım kalbini!**
- Saat geç oldu, hadi son sayfalar, kapatıyoruz beyler!
- **Ohh bi dergi daha bitti, kaç kiloysa artık bu kabuklu fıstıklar bitmedi lan!**

Nisan 2013 Sayı:2 - Aylık Süreli Yayın - Yayıncı: MEOU YAYINCILIK
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: İnönü Mah. Üfede Sok. No:7/1 Şişli İSTANBUL Tel: (0212) 232 33 09
Baskı: A4 Grafik Mübazzarlık Hiz. Ltd. Şti. Yenibosna Merkez Mah. 29 Ekim Cad.
Kuyumculuk 2. Plaza Bahçelievler İSTANBUL Tel: (0212) 452 40 99
Genel Dağıtım: DFP (0212) 622 22 22- ISSN: 1308-450X

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayım hakları saklıdır.
Yayımcı, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayım ortamında kullanılamaz.

Vakti az olanlara!

Hayatımızı değiştirenlerin

hayatları **řipřak** dizisinde!

řipřak Freud

**Christfried
Tögel**

řipřak Kafka

**Karla
Reimert**

“Çile dediğim şey,
yazı yazmak değil,
o gazetelere
girip çıkmaktı.

Benim o çevrede çilem,
kadın yazar olmaktı.

O yokuşu, bu yüzden
istemeyerek çıkardım.

O gün, kadın yazar
olmak şöyle bir şeydi:

Yazı işleri müdürünün odasına
girersiniz. Dost olursunuz.

Kadın olduğunuz için gözler
tümüyle sizdedir. Projektör gibi
üzerinize yapışır her bir göz.

Diğer masalardaki insanlar
bırakmazlar. Onun için ben,
hikâyemi bırakıp bir an önce
kaçmaktan başka bir şey düşünmezdim.

Öbür genç kadın yazarlar da Babıâli’de
aynı şeyi hissetmişlerdir. Yazınızın
yerine sizinle ilgilenmeye başlamaları,
beni müthiş deli ederdi.

Yüzlerine bakamazdım.”